

Dubbele editie
32 pagina's

Wintereditie

Danny Pieters, wie anders?

Professor Danny Pieters (47) wordt de nieuwe voorzitter van de Raad voor Studentenvoorzieningen. Hij is vanaf 1 januari bevoegd voor zowat alle collectieve studentenaangelegenheden, zoals huisvesting en de Alma's. Pieters, die tot voor kort N-VA-kamerlid was, neemt zo een aantal taken over van coördinator Studentebeleid Dirk Van Gerven.

De prof sociale zekerheid blijft maar anderhalf jaar in functie, maar hoopt toch heel wat gedaan te krijgen. Zo wil hij meer en positievere aandacht voor

studentenvoorzieningen en wil hij een grondige discussie voeren over de verdeling van de middelen voor de sociale sector.

Zowel de rector als de studenten hebben een groot vertrouwen in Danny Pieters en hij wil daar zo snel mogelijk iets mee doen: "Ik zal wellicht beslissingen moeten nemen die niet onmiddellijk begrepen zullen worden, maar ik heb daar een voldoende slecht karakter voor."

Lees het interview: pagina 6

Ook humane wetenschappers moeten leren tellen

Binnen de humane wetenschappen tracht men reeds jaren een kwantitatief meetsysteem uit te tekenen dat de specifieke gevoeligheden van deze disciplines niet uit het oog verliest. Dat blijkt echter geen eenvoudige klus: kwaliteit laat zich niet zonder meer vertalen naar kwantiteit. Toch zal niemand beweren dat humane wetenschappers onder het oude, minder strikte systeem ondermaats presteerden. Het enige doel is hun onderzoekswaarde nu ook in getaltesjes uit te drukken — een werkwijze die vlot verloopt binnen de exacte wetenschappen.

Vraag is echter of geesteswetenschappelijke onderzoeksmethoden en de resultaten waar ze in uitmonden, wel op eenzelfde manier verrekend kunnen worden, meer zelfs: of ze überhaupt voor kwantificering vatbaar zijn. Met welke argumenten voeren tegenstanders ook uithalen, het nieuwe telsysteem komt er sowieso. Orders van de minister. Wie mee wil genieten van de 100 miljoen euro kredieten in het Buitengewoon Onderzoeksfonds, moet de sterkte van zijn onderzoek kunnen bewijzen, in harde cijfers.

Lees meer: pagina's 4-5

Examentips voor ouders

Met de nakende examens in het vooruitzicht laat iedereen zich wel eens van zijn duisterste zijde kennen. Veto probeert a priori reeds de gemoederen te bedaren.

Zo leren we je nu reeds je examens te betwisten (p. 5) of eens een complete andere visie op de stressmaanden aan te nemen (p. 10). De hoofdmoot is echter voor de ouders gereserveerd. In een diepgaand interview wordt nagegaan of ouders nu werkelijk het ergste lijden onder de examens (p. 20). Aan planning zal het allicht niet ontbreken, want met de enige echte en tevens unieke Veto-blokkalender (p. 12-21) is het onmogelijk om een examen te vergeten, laat staan dat je ouders uit het oog kunnen verliezen,

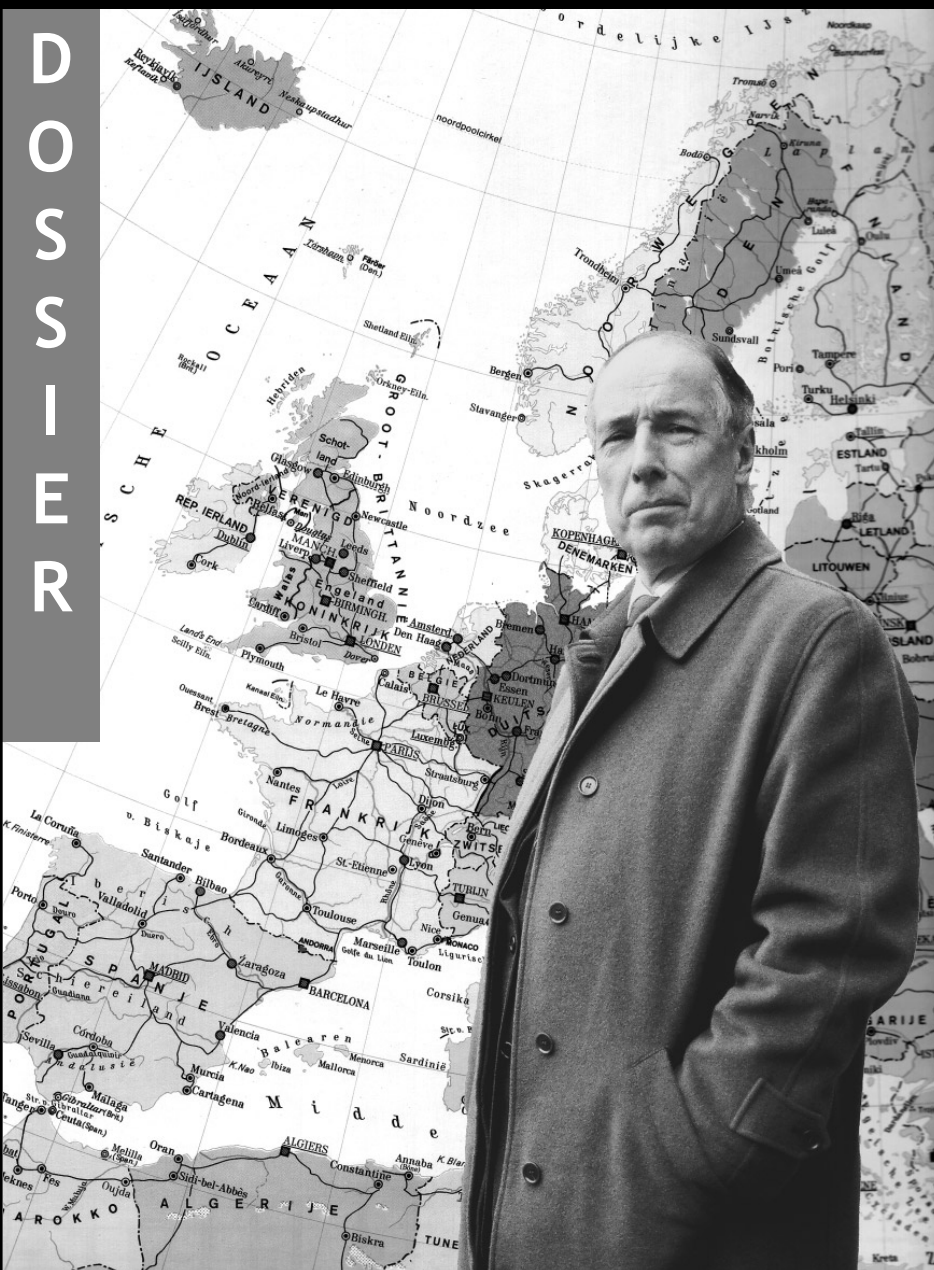
wanneer ze nu precies die schouder moeten klaarhouden.

Als het niet is om op te laten uithalen, dan toch om erop te laten kloppen, wegens trouwe steun en toeverlaat. De kalender werd bovendien opgefleurd met de altijd fijnzinnige van huisstripfiguur Freddy. Een mooie meevaller is bovendien dat zolang de ouders Veto lezen, ze hun al dan niet studerende kroost met rust laten. En of het allemaal nog beter wordt met de invoering van de bamastructuur, kun je vragen aan *The Bachelor* (p. 18).

Lees meer binnenin

Win 5x20 euro met onze raadselwedstrijd: pagina 22

Wie is... André Oosterlinck?

(foto Pieter Baert)

VERDER IN DIT NUMMER:

- Jaarlijkse docentenevaluatie 3
- 25 jaar Canonica 7
- Groene kaart voor Alma 8
- Huurgeschillen 9
- Een nacht in de PC-klassen 19
- Spelletjespagina 22
- Waar komt Kerstmis vandaan? 24
- Vredeseilanden 25
- Lunatics in STUK 27
- Win tickets voor 'Oorwarmer' 28

Cuba: democratie of dictatuur?

Toen veertien jaar geleden de Berlijnse Muur viel en twee jaar later de Sovjet-Unie werd opgedoekt, voorspelde iedereen binnen de kortste keren het einde van de Cubaanse revolutie. Twaalf jaar later staat de Cubaanse revolutie nog altijd overeind.

Uiteraard kende de Cubaanse revolutie enkele zeer moeilijke jaren. Hoe zou het ook anders kunnen wanneer op een paar jaar tijd 85 procent van je buitenlandse handel verdwijnt. In '93 werkte de Cubaanse industrie maar op vijftien procent van zijn capaciteit en begin '94 was de invoer nog slechts een kwart van '89. Er was een tekort aan zowat alles en de levensstandaard, die in de jaren '80 op een uitzonderlijk hoog niveau lag voor een derdewereldland, daalde zeer sterk. Daarbovenop kwam nog de verscherping van het Amerikaanse economisch embargo en de negatieve erfenis van enkele beleidsfouten uit het verleden.

Sinds midden jaren '90 gaat het weer beter met de Cubaanse economie en het levensniveau van de Cubanen. Toch hebben vooral de Cubanen die niet over dollars beschikken het materieel niet breed. De vele verworvenheden van de revolutie bleven echter min of meer overeind of werden zelfs nog uitgebreid. Zo heeft Cuba één leraar per twintig scholieren, na Denemarken is dit het hoogste aantal per inwoner. Op cultureel en sportief vlak scheert Cuba hoge toppen terwijl het op het vlak van

geneeskunde en biotechnologie aan de wereldtop staat. Net voor de revolutie was de kindersterfte zestig per duizend kinderen; nu is dat teruggevallen tot 6,5 op duizend — in de VS zeven op duizend. Indien de rest van Latijns-Amerika hetzelfde systeem zou hebben als Cuba zouden daar elk jaar 355.000 kinderen gered worden. De levensverwachting is bijna even hoog als in België. Het sociale zekerheidsstelsel is één van de beste en meest uitgebreide van heel de wereld.

Ongetwijfeld is er geen enkel land waar men de internationale solidariteit zo massaal in de praktijk brengt als in Cuba. Sinds eind jaren '80 hebben reeds meer dan twintigduizend Tsjernobylkinderen in Cuba volledig gratis medische zorgen, met veel zware operaties en nabehandelingen, gekregen. De meeste van die kinderen zouden zonder de hulp van Cuba reeds gestorven zijn. Reeds 52.000 Cubaanse artsen en gezondheidswerkers waren actief in 93 derdewereldlanden, samen met vele duizenden leraars en technici. Meer dan 41.000 jongeren uit andere landen, waaronder 29.000 Afrikanen kregen in Cuba een gratis opleiding. Vele bevrijdingsbewegingen kregen actieve steun van Cuba. Onder andere door de militaire nederlaag die het Cubaanse leger het Zuid-Afrikaanse leger in Angola toebreacht speelde Cuba een beslissende rol bij het verdwijnen van het apartheidssysteem.

Dat de revolutie ondanks alle

problemen, de blijvende schaarste aan sommige producten en de niet altijd gemakkelijke levenssituatie van de doorsnee Cubaan toch niet in elkaar stortte heeft veel te maken met het democratische gehalte van die revolutie. Alhoewel Cuba in de jaren '70 de weg leek op te gaan van het Oostblok is er toch nooit een echte kloof geweest tussen de Cubaanse leiding en de bevolking. De laatste zestien jaar wordt de bevolking meer actief bij het beleid betrokken en is er meer vrijheid. Vele wetten worden eerst door de bevolking op duizenden vergaderingen besproken, net als de meeste economische hervormingsmaatregelen van de jaren '90. Hoewel Castro over een grote overtuigingskracht beschikt zijn er gedurende heel de revolutie toch regelmatig beslissingen genomen — waaronder enkele zeer belangrijke — waar Castro het persoonlijk niet mee eens was. Zijn woord is dus niet automatisch wet.

In Cuba zijn er vrije verkiezingen voor de gemeenteraden, provincieraden en het nationale parlement. Het is niet de partij maar wel de bevolking zelf, op wijkvergaderingen, en de massaorganisaties die de lijsten samenstellen. Elke kandidaat krijgt evenveel kansen. Dat sommigen in het Westen het verkeerde beeld hebben dat veel Cubanen tegen de revolutie zijn komt onder andere door het feit dat Cubanen tegenover westerse journalisten en camera's openlijk hun mening durven

geven, ook als dat niet altijd vleidend is voor de overheid. Mij valt het ook op hoe gemakkelijk westerse politici en journalisten contacten kunnen leggen met Cubaanse tegenstanders van de revolutie, die openlijk bekend zijn. In geen enkele dictatuur zouden buitenlandse journalisten de vrijheid en mogelijkheden hebben die ze in Cuba hebben. En in welke dictatuur zou er een film kunnen verschijnen waar de vertegenwoordiger van de overheid eerder als de "slechterik" wordt voorgesteld zoals in de razend populaire Cubaanse film *Freza y chocolate*?

Hoe is deze democratie echter te rijmen met bijvoorbeeld het feit dat in maart 2003 75 zogenaamde "dissidenten" tot zware gevangenisstraffen veroordeeld werden? Dit heeft alles te maken met de vijandige houding van de VS tegenover de revolutie. De Amerikaanse zaakgelastigde in Cuba hield zich vooral bezig met het uitbouwen van de binnenlandse oppositie. Gedurende maanden doorkruist hij Cuba op zoek naar opposanten. Hij is aanwezig op bijeenkomsten van "dissidenten" en ontvangt ze op zijn kantoor en bij hem thuis. Het is al lang geweten dat een groot deel van de "dissidenten" in de praktijk een vijfde colonne zijn van de VS, diezelfde VS die met alle mogelijke manieren (terrorisme, economische blokkade, biologische oorlogsvoering, propaganda, enzovoort) de revolutie wil vernietigen. De Cubaanse opposanten krijgen van de VS laptops, gsm's en hopen geld. Ook bedreigen ze (mogelijke) buitenlandse investeerders in Cuba door hen er nadrukkelijk op te wijzen dat ze in de VS

straffen zouden krijgen en al hun bezittingen in Cuba geconfiscieerd zouden worden. Dit is slechts één van de vormen van economische sabotage waarvoor je ook in België problemen met het gerecht kan krijgen.

De Cubaanse democratie is zeker niet perfect: er zou nog meer ruimte kunnen komen voor een onafhankelijker pers, voor meer politiek pluralisme en voor een uitbreiding van de vrijheid van vereniging. Het is juist de agressieve houding van de VS die dit verhindert. De Cubaanse overheid vreest dat sommige van die vrijheden zullen misbruikt worden door de VS om de revolutie ten gronde te richten. En zoals andere landen in Latijns-Amerika reeds bewezen een terechte vrees.

Om met de woorden van de Braziliaanse priester Frei Betto te eindigen: "Jaarlijks sterven in Latijns-Amerika een miljoen kinderen tussen nul en vijf jaar. Welk moreel gezag hebben diegenen die dit veroorzaken om te klagen over de schending van mensenrechten in Cuba, dat land misdadig te boycotten en het ons model van democratie op te dringen? Bedoelen ze met mensenrechten soms het recht om jaarlijks dertig miljard dollar uit Latijns-Amerika weg te slepen in naam van de vrije markt? De Cubanen moeten zelf over de toekomst van hun eiland kunnen beslissen. Wij moeten hen niet zeggen hoe ze moeten leven en nog minder welke vorm van democratie ze moeten invoeren."

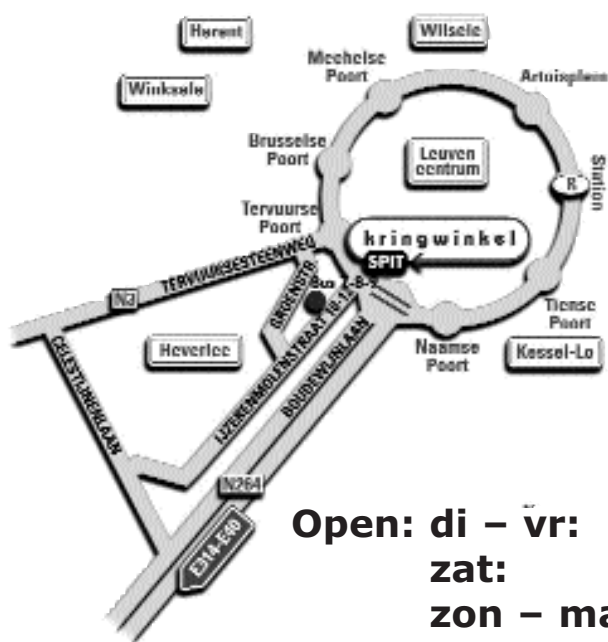
Roger Liekens
Vrienden van Cuba vzw

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT:
IJzerenmolenstraat 10-12 te Heverlee
Tel. 016 65 29 57 - web: www.spit.be

Open: di - vr: 10 - 18 u
zat: 10 - 17 u
zon - ma: gesloten

(advertentie)

VORIGE OPGAVE

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	J	A	C	K	S	O	N		P	I
2	A	R	A		P	A		B	A	N
3	M	U	S	T	I		L	O	N	T
4	S		H	A	R	D	E	N	N	E
5	E	P		S	A	R		O	E	R
6	S	O	P		A	E	R		N	L
7	S	T	E	L	L	I	N	G		I
8	I	T	E	M		G	A	R	E	N
9	E	E	R		N	E		O	B	I
10	S	R		M	U	N	I	T	I	E

De vrije tribune kan bezorgd worden op het redactiesecretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven en moet vóór vrijdagmiddag 14u binnen zijn, liefst via e-mail: veto@veto.be. De vrije tribune staat open voor iedere persoon of organisatie die met redelijke argumenten een standpunt verdedigt of een gefundeerde mening formuleert. Het standpunt kan vrij aangebracht worden. De persoon of organisatie is volledig verantwoordelijk en aansprakelijk voor de inhoud en kan slechts één maal per jaar een vrije tribune krijgen. De vrije tribune wordt steeds ondertekend met naam, studietoestand en volledig adres, en is onder geen beding anoniem. Eventuele reacties op een vrije tribune worden uitsluitend gegeven via lezersbrieven. De vrije tribune wordt ofwel integraal ofwel niet gepubliceerd en is niet langer dan 7.000 tekens (spaties inbegrepen, wat overeenkomt met ± vier getikte bladzijden met dubbele interlinie). De redactie behoudt zich het recht voor de vrije tribune niet te plaatsen als aan de criteria van redelijke argumentatie, een standpunt en gefundeerd zijn niet strikt voldaan wordt.

Het examen voor de professoren

Voor de tweede maal konden de studenten een uitspraak doen over de vakken die ze het afgelopen semester hebben gevolgd. Hoewel de jaarlijkse docentenevaluatie officieel nog in een proeffase zit, ziet het er naar uit dat het proces goed ingeburgerd raakt in het Leuvense systeem van kwaliteitszorg.

Thomas Leys

De professoren zullen het geweten hebben. Universiteiten moeten de laatste jaren steeds meer aantonen dat hun personeel erin slaagt hun opdrachten van goed onderwijs en onderzoek adequaat te volbrengen. Hoe de onderzoeksoutput gemeten wordt, lees je elders in dit nummer (p. 4-5). Om de kwaliteit van het onderwijs te kennen, heeft de K.U. Leuven gekozen voor een jaarlijkse docentenevaluatie (JaDe) op basis van bevragingen bij studenten. Tijdens de laatste lessen van het semester krijgen de studenten een formulier waarop zij aan de hand van meerkeuzevragen de docenten en hun lesmethodes evalueren. In kleinere groepen geldt het principe van open vragenlijsten. Op die manier worden de docenten voor al hun opleidingsonderdelen jaarlijks geëvalueerd. De gegevens van de vragenlijsten worden nadien verwerkt door de Dienst Universitair Onderwijs (DUO) van de K.U. Leuven, die daarna in alle vertrouwelijkheid de resultaten communiceert naar de docent en daarna naar een beperkte groep mensen. Het is dan aan de docent en de permanente onderwijscommissies (POC's) om de nodige remediërende acties te nemen, voor zover dat nodig is.

JaDe was niet helemaal onbesproken toen het werd ingevoerd. Veel docenten vonden het een bijkomende administratieve last om ieder semester vragen in te stellen en de resultaten op te volgen. Ook de principiële vraag, namelijk of bevragingen bij studenten wel correcte informatie geeft over de onderwijskwaliteit, werd door een aantal mensen opgeworpen. De academische overheid, daarin gesteund door de studenten, vindt

het echter belangrijk dat docenten oog hebben voor de kwaliteit van hun onderwijs en ziet in JaDe een goed instrument. Hoewel de resultaten van JaDe in de toekomst kunnen meespelen bij de evaluatie van professoren — denk aan benoemingen, bevorderingen... — wil het systeem in de eerste plaats ook een instrument zijn voor kwaliteitsverbetering en -ondersteuning. Men hoopt dat professoren op basis van de uitkomsten hun methodes zouden bijsturen als daar aanleiding toe zou zijn. Bovendien geeft JaDe ook schouderklopjes aan zij die het net al jarenlang goed doen.

Rekening

De voorbije weken vond de tweede JaDe-bevraging plaats. Opvallend was dat er minder problemen rezen met het verzamelen van de formulieren. Vorig jaar vond een aantal studenten het immers vreemd dat na het invullen de betrokken docent zelf de formulieren nog eens doornam. Nu werden de faculteiten gevraagd om hierover de nodige afspraken te maken. In sommige gevallen werden studenten van de faculteitskring ingeschakeld om ervoor te zorgen dat de formulieren zo snel en discreet mogelijk bij DUO raakten. Wanneer de gegevens zijn verwerkt en ook een bepaalde responsgraad is bereikt, krijgt de docent als eerste een mailtje met een link naar een site waarop hij zijn eigen resultaten kan raadplegen. Aan de hand van analyses kan de docent ook zien hoe hij scoort in vergelijking met zijn

collega's. Belangrijk is dat de docent via Internet ook onmiddellijk zijn eigen resultaten kan duiden via een commentaarvak. Er kunnen immers bijzondere redenen zijn waarom een docent voor een bepaalde vraag slecht scoort.

Slechts weken later krijgt ook de programmadirecteur — dat is de persoon per opleiding die het onderwijs coördineert — inzage in de resultaten en kan hij deze bestuderen in een bijzondere subcommissie van de POC. Daarin zitten ook twee studenten die ook daar extra toelichting kunnen geven waarom bepaalde docenten goede of slechte resultaten neerzetten. Het hele JaDe-proces wil men immers niet zozeer toespitsen op de naakte cijfers, maar wel op de interpretatie die er aan de cijfers wordt gegeven en de gevolgen die hieraan worden verbonden. Wanneer er zich echt problemen met docenten voordoen, en dat gaat vaak om een zeer kleine minderheid, kan de POC-subcommissie het initiatief nemen om een gesprek met die persoon te hebben. Ook hier is het weer in de eerste plaats de bedoeling dat de docent zelf actief meewerkt om te laten merken dat hij rekening houdt met de bevindingen van JaDe. Nog eens veel later krijgt ook de decaan inzage in de resultaten, om hem toe te laten deze gegevens te gebruiken bij personeels-evaluaties.

Internet

Studenten en hun vertegenwoordigers spelen in heel het proces van kwaliteitszorg dus een cruciale rol. Zij evalueren hun docenten, maar krijgen achteraf ook de kans om toe te zien wat er later met de gegevens gebeurt. JaDe draait nu vier semesters op proef, zodat pas begin 2005 de beslissing zal vallen of dit nu een goede manier van werken is en of er bijsturing mogelijk is. Zo zal de vraag opgeworpen worden of de bevraging jaarlijks dient plaats te vinden en of zij bijvoorbeeld ook niet via Internet zou kunnen worden afgenomen. Voor dat laatste zijn er ongetwijfeld argumenten pro en contra. Op termijn moet het dan ook mogelijk zijn om een algemeen beeld te krijgen van de onderwijskwaliteit aan de K.U. Leuven. Jammer genoeg waren de gegevens van mei van dit jaar onvoldoende om reeds zo'n analyse te maken. Pas later zal ook duidelijk worden of het cijfer dat soms gefluisterd wordt in de hogere regionen van de academische overheid over de twee à drie procent docenten dat niet voldoet, al dan niet beantwoordt aan de realiteit.

www.kuleuven.ac.be/onderwijs

KORT • KORT • KORT KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT

Te weinig ingenieurs

Volgens cijfers van de VDAB raakt slechts twee derden van de ingenieursvacatures ingevuld. Het probleem stelt zich reeds geruime tijd, maar ondanks campagnes van korte duur en projecten als Technopolis is er geen beterschap in zicht. Jongeren gaan weliswaar steeds meer om met technologie, maar de overstap naar een ingenieursopleiding trekt hen steeds minder aan.

Vorige week wees Guy Aelterman van de Vlaamse Hogeschoolraad (VLHORA) in *De Tijd* reeds op een aantal pijnpunten. Het technisch onderwijs kampt met een algemeen imagoprobleem en lijdt onder het watersysteem, waarin leerlingen een zo hoog mogelijke richting kiezen, om in geval van nood af te zakken naar richtingen die als gemakkelijker ervaren worden — lees: TSO en BSO. Ook de samenwerking tussen onderwijs en bedrijfswereld kan beter.

Ook de overgang naar de Bama-structuur wordt aangekaart. Ann Van Eycken van de Ingenieursvereniging KVIV dat de het moeilijk zal worden om het overzicht over de verschillende ingenieursopleidingen aan de verschillende universiteiten te bewaren. Ze vreest dan ook dat de onduidelijkheid problemen zal opleveren op de arbeidsmarkt en in het buitenland.

Drie op vier universitair vindt moeilijk werk

De vacature-website StepStone bevroeg via het Internet ruim zesduizend hoog opgeleiden uit zeven West-Europese landen naar hun bevindingen bij het zoeken naar werk. Daaruit blijkt dat 64 procent van de ondervraagden grote problemen ondervindt om aan een job te geraken. Van alle landen scoort België met 75 procent het slechtst. Ondanks een universiteitsdiploma blijft het dus moeilijk werk te vinden voor de Belgen, die ook nog eens aanstippen dat ze bij het solliciteren met steeds meer kwalificaties voor de dag moeten komen.

Siska Ghesquière is beste rechtenstudente

Het advocatenkantoor *Freshfields Bruckhaus Deringer* en de *Financial Times* verkozen de 23-jarige Siska Ghesquière tot de beste studente handelsrecht van Europa. Siska is zestalig en zit in de tweede licentie Rechten aan de K.U. Leuven. In een selecte finale ronde haalde ze het van negen andere kandidaten uit zeven verschillende landen.

De Leuvense studente mag een half

jaar betaalde ervaring opdoen bij één van de Europese kantoren van organisator *Freshfields*. Daarnaast krijgt ze een studiebeurs van 25.000 euro. Daarmee wil ze volgend jaar in de Verenigde Staten gaan studeren, zo verraadde ze aan *De Standaard*.

Franstaligen willen meer artsen toelaten

Drie Franstalige partijen — PS, CdH en Ecolo — hebben een wetsvoorstel ingediend om het aantal artsen niet langer te beperken. Daarmee wordt de aan de Franstalige universiteiten reeds gevoerde politiek mogelijk geradicaliseerd. Deze instellingen laten pertinent meer studenten geneeskunde afstuderen dan de federale quota toelaten.

In de jaren negentig wilde de toenmalige minister van Volksgezondheid Marcel Colla (SP) het overschot aan artsen en de te grote uitgaven van de sociale zekerheid aanpakken door het aantal huisdokters en specialisten aan banden te leggen. Colla beperkte de uit te delen Riziv-nummers, waardoor je als patiënt een deel van je geld kan terugtrekken van het ziekenfonds, tot zevenhonderd. Daarop werd aan de Vlaamse universiteiten na algemeen overleg een toelatingsproef georganiseerd, die de instroom aan

studenten geneeskunde moest beperken. Aan Franstalige zijde besliste men de schifting pas na drie jaar studeren door te voeren. In de praktijk bleek de beperking echter niet of onvoldoende te gebeuren en bleven er te veel jonge artsen uitstromen.

Tot 2011 geldt voornamelijk het hoger genoemde quotum, waardoor per jaar slechts 420 artsen aan Nederlandstalige en 280 artsen aan Franstalige kant zouden mogen afstuderen. Bovendien moet dit in een verhouding van 43 procent huisartsen en 57 procent specialisten gebeuren. In 2011 en 2012 volgt dan een aanpassing naar 833 nieuwe artsen. Door een regeling waarbij men de toename aan afstuderenden reeds vroeger mag opnemen, dreigen de universiteiten tegen het einde van het decennium reeds al hun studieplaatsen opgebruikt te hebben. Aan Vlaamse zijde werd er vorige week dan ook gehamerd op een strikte naleving van de quota. Zoniet dreigen de studenten anno 2012 de dupe te worden van het huidige beleid. Ter informatie: dit academiejaar bedraagt het aantal eerstejaars geneeskunde aan de Franstalige universiteiten duizend studenten.

(jb)

Promoveren op een telraam

Koudwatervrees van een luie geesteswetenschapper volgens de een, verzet tegen een terreur van nut, rendement en meetbaarheid volgens de ander. De verklaringen voor de moeizame weg die de humane wetenschappen afleggen naar een aanvaardbaar evaluatiesysteem zijn velerlei. Het telsysteem moet dan ook dienen als objectieve verdeler van academische titels en subsidies. Veto sprak met een alfa- en een gammawetenschapper in een poging mee de bakens uit te zetten.

Kurt Smeets & Evie Ruymbeke

Binnen de humane wetenschappen wordt al vijftien jaar gebakkeleid welk meetsysteem als prestatie maat kan worden gebruikt. Zulk systeem speelt een beslissende rol in de toewijzing van onderzoekssubsidies, de beoordeling van onderzoeksvorstellen en de promotiekansen van assistenten en docenten. Sommigen twijfelen of zo'n systeem überhaupt toepasbaar is en anderen geloven dat mits veel moeite ooit wel een geschikte maat uit de bus zal komen. Dat de discussie reeds zo lang aansleept, wijst in elk geval op een aantal hindernissen.

In de exacte en biomedische wetenschappen wordt gewerkt met publicatie- en citatie-indexen. Eerst en vooral kan je punten winnen door veel te publiceren. Internationaal gerenommeerde tijdschriften krijgen een hoge impactfactor waardoor je als onderzoeker meer punten kan verzamelen als je probeert je artikels in die tijdschriften te laten verschijnen. Daarnaast is het aantal citaties van belang: hoe meer collega's in hun artikel naar jouw werk verwijzen, hoe meer punten je bijeen sprokkelt. Het departement Onderwijs wil dat alle wetenschappelijke disciplines een objectief meetsysteem ontwerpen om hun onderzoek te evalueren en de onderzoekssubsidies op een rechtvaardige manier te verdelen. Omwille van de diversiteit van onderzoeksmethodes, de nadruk op theorievorming en de regionale impact van de onderzoeksresultaten ontstaat hier echter een probleem voor de humane wetenschappen.

Evaluatie

Een gesprek met vice-rector Marc Vervenne leerde ons dat de K.U.Leuven begrip heeft voor die moeilijkheden en daarom niet geneigd is van hogerhand iets op te leggen. Het is aan de humane disciplines zelf om een accuraat meetsysteem uit te dokteren. De universiteit relativeert het gevaar dat, wanneer eenmaal een systeem ontwikkeld is, alle onderzoekers hun werk daarop zullen afstemmen met een devaluatie van andere onderzoeksvormen en -onderwerpen tot gevolg. Ten eerste spelen in de evaluatie van een onderzoeker ook zijn didactische kwaliteiten en zijn maatschappelijk engagement mee. Ten tweede blijft er nog steeds ruimte voor een persoonlijk oordeel over de betrokkene, onder andere via *peer review*.

Hebben de humane wetenschappers dezelfde kijk op het probleem of komen zij met andere kritieken voor de dag? We vroegen het aan Paul Smeyers, als professor verbonden aan de afdeling Fundamentele Pedagogiek, en gingen nadien met onze informatie te rade bij Yvan Bruynseraede, intussen emeritus, maar als professor werkzaam geweest binnen de afdeling Vastestoffysica en Magnetisme.

Veto: Hoe staat u tegenover bibliometrie als prestatie maat?

Prof. Smeyers: «Het is evident dat onderzoekers blijvend geëvalueerd moeten worden, nadat ze op basis van hun

onderzoeks- en onderwijskwaliteiten geselecteerd zijn. Het probleem schuilt in de wijze waarop die evaluatie plaatsvindt. Algemeen kan je stellen dat de laatste twee à drie decennia het systeem van de positieve wetenschappen werd getransponeerd naar de humane wetenschappen. Hoe meer artikels je in hoger gerangschikte tijdschriften publiceert, hoe meer punten je verzamelt en hoe groter je kans op promotie, onderzoeksgeld, enzovoort. Daar gaat echter een betwiste vooronderstelling aan vooraf: de problemen waarover men schrijft, worden wereldwijd geaccepteerd en kunnen in eenzelfde taal geformuleerd worden. Voor de exacte wetenschappen vormt dat misschien geen probleem, voor een geesteswetenschapper is het daarentegen belangrijk dat hij lokale problemen in een kleurrijke

moelijkheden na de invoering van het indexsysteem omdat ze geen artikels meer kregen toegezonden. Men moet zich eens de vraag stellen of er geen nood is aan verscheidenheid in plaats van steeds homogeniteit na te streven.»

Klakkeloos

Veto: Kan er geen betere index dan de SCI worden ontworpen, eventueel per subdiscipline?

Smeyers: «Men werkt aan een European Citation Index (ECI), die niet gebaseerd is op een bepaalde taal waardoor elke cultuur een zetje krijgt. Het is een aanvaardbaar alternatief dat vergelijkbaar blijft met het Amerikaans systeem. Er wordt in heel deze gedachtegang echter klakkeloos aanvaard dat vergelijking op een apothekersschaaltje

dan nog geven zulke indicatoren ons toch vooral een schijnprecisie. In de praktijk wordt er bovendien een uniformiteit opgedrongen want de criteria zouden moeten gelden voor een volledige faculteit. Nederlandstalige publicaties tellen bijvoorbeeld niet mee bij pedagogie.»

«Kwantificatie leidt ook tot meer misbruik, niet uit kwade wil, maar wel vriendjespolitiek als overlevingsstrategie om onderzoek te kunnen aanvragen. Kleine disciplines kunnen ook nauwelijks tegenwicht bieden aan de grotere die uiteindelijk zullen overheersen omdat ze meer onderzoeksgeld verwerven en meteen ook meer kunnen publiceren waardoor ze ook meer punten verzamelen enzovoort. Je mag hier spreken van een *Matteïeffect*.»

Veto: Bestaat er een uitweg uit die spiraal?

Smeyers: «De realiteit is dat men geen massa's artikels inhoudelijk kan beoordelen, maar dat men anderzijds ook niet zeer objectief kan zijn via een telsysteem. Wat is dan het belangrijkste? Tellen of inhoud? Let wel: de lijsten vormen geen probleem, wel de precieze rangordening die een gekunsteld beeld van de werkelijkheid geeft.»

Impactfactor

Veto: Waarom verloopt de integratie van nieuwe meetsystemen zo moeizaam bij humane wetenschappen?

Prof. Bruynseraede: «Al jaren doet men pogingen om de humane wetenschappen kwantitatief te gaan evalueren om de output te beoordelen. In de exacte en biomedische wetenschappen werkt men al twintig jaar op die manier, maar daar hoor je natuurlijk ook kritiek. Er zou teveel belang aan de indexen worden gehecht. Ons systeem is gebaseerd op het aantal publicaties en de impactfactor van het tijdschrift waarin de onderzoeker publiceert. Toptijdschriften als *Nature* en *Science* hebben een hoge impactfactor, maar de *rejection rate*, het aantal weerhouden artikels, kan oplopen tot 70%. We beschikken over een SCI-lijst waarin alle tijdschriften in rangorde staan. Aan elk tijdschrift is een *referee* procedure verbonden: twee à drie mensen evalueren de ingezonden artikels en adviseren hun uitgever.»

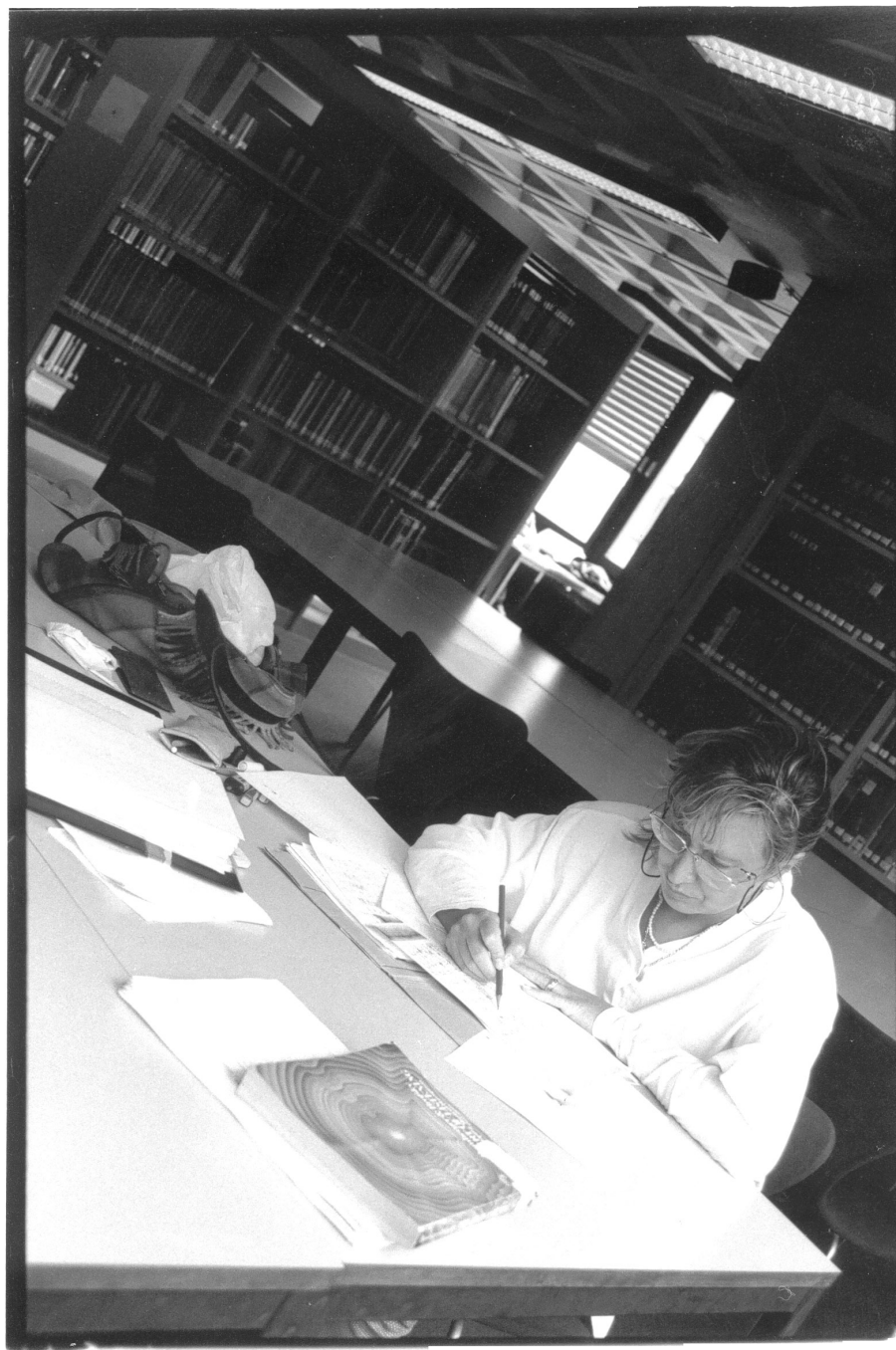
«Veel publiceren of in goede tijdschriften verschijnen, volstaat echter niet, het is een maat, een vorm van erkenning van andere mensen in het vakgebied, maar het is zeker niet de enige norm. Er zijn daarom faculteiten waar de normen verbreed zijn: er wordt gekeken naar het aantal keer dat iemand *invited lecturer* was op congressen, naar het aantal projecten dat die persoon heeft binnengehaald, hoeveel keer hij in een doctoraatsjury zetelde of hoeveel keer hij promotor was van een doctoraat. Deze tweede vorm van normering kan zonder problemen worden toegepast in de humane wetenschappen.»

Lijsten

«Het probleem ligt bij de publicatie- en citatie-indexen. Naar het aantal publicaties kan men nog kijken, maar voor de meeste humane richtingen bestaat er gewoonweg geen SCI. Psychologie en Sociologie vormen daar een uitzondering op, Rechten en Economie hebben lijsten die op een CSI lijken, maar Letteren of Wijsbegeerte kennen zulke lijsten niet. Als voorzitter van de Onderzoeksraad botste ik steeds op hetzelfde probleem: als je geesteswetenschappers vraagt tien toptijdschriften uit hun discipline te noemen, dan is er hier en daar wel een beetje overlapping, maar je kan er geen rangordening in aanbrengen.»

Veto: Men werkt nu aan een Europees alternatief voor de SCI: de ECI. Dat biedt toch perspectieven?

Bruynseraede: «Ik stel mij de vraag of iets dat al vijftien jaar duurt op drie maanden tijd kan worden opgelost. Sommige collega's stellen dat ze hun werk naar behoren doen:

“Wat is het belangrijkste: tellen of inhoud?”

taal kan belichten. Het *broken English* laat die nuances niet toe.»

«In de praktijk gebruiken heel wat humane richtingen reeds jaren de Social Citation Index (SCI). Zo'n index bevat natuurlijk nooit alle tijdschriften en als je publiceert in een tijdschrift dat niet tot de SCI behoort, zal je nauwelijks geciteerd worden. De lijsten worden ook niet makkelijk herzien, opklimmen in de rangorde zal dus niet vlug gebeuren. Uiteindelijk wil men enkel nog publiceren in tijdschriften met hoge impactfactoren, maar die internationale Engelstalige tijdschriften behandelen ook slechts bepaalde domeinen waardoor onderzoeksonderwerpen op een zeer artificiële manier worden geselecteerd. In Nederland raakte een aantal gedegen Nederlandstalige tijdschriften zelfs in

mogelijk is, terwijl alles per slot van rekening via een commercieel systeem gebeurt, want achter elk tijdschrift zit een bedrijf. Bovendien kampt ook de ECI met gelijkaardige problemen als de SCI: een studie over het Vlaams onderwijs kan zeer nuttig zijn voor het Vlaams beleid, maar heeft ook op wetenschappelijk vlak slechts relevantie voor Vlaanderen en zal nooit een tijdschrift met een hoge impactfactor kunnen ambiëren.»

«Gezien het de bedoeling is om onderzoekers met elkaar te vergelijken en het hopelijk zeker niet de bedoeling is disciplines onderling te vergelijken, kan men de beoordelingscriteria inderdaad afstemmen naargelang het domein. Zelfs al wordt men het binnen een bepaalde subdiscipline eens over een hiërarchie van tijdschriften,

Rechtswetenschap als proefproject

Als voorbeeld van hoe moeilijk het kan zijn om tot een goed meetmodel voor de humane wetenschappen te komen, kan het geval van de Rechten aangehaald worden. In het kader van de Vlaamse Interuniversitaire Raad heeft een werkgroep onder leiding van de Leuvense professor Alain Verbeke de afgelopen maanden gewerkt aan een model dat moet toelaten om binnen de rechtswetenschap een idee te krijgen van de onderzoeksoutput van de individuele onderzoekers. In zekere zin werd Rechten gekozen als proefkonijn onder het motto: "Als het lukt voor de Rechten, zal het ook wel voor de andere disciplines kunnen". Er wordt voorgesteld om te werken met een aangepast puntensysteem op honderd, waarbij publicaties vijftig procent vertegenwoordigen. Andere meetdomeinen zijn projecten, congressen, adviesverlening, promotorschap... Wanneer iemand het bijzonder goed doet in een bepaald domein, kunnen er ook bonuspunten gegeven worden. Voor de publicaties zou men willen komen tot een classificering van de tijdschriften in drie klassen. Ook andere publicaties, zoals boeken, worden uitgedrukt in een aantal tijdschriftartikelen van een bepaalde klasse. Opvallend is een grotere waardering van internationale en niet-Nederlandstalige publicaties en projecten. Verder zijn er ook heel wat andere criteria die meespelen bij de berekening, zoals interdisciplinariteit, de grondigheid van een artikel...

Het rapport leidt tot een interessante discussie in het wereldje van de rechtenprofessoren. De reacties gaan van positief tot ronduit afwijzend. Voor het eerst wordt er wel fundamenteel nagedacht over wat onderzoek eigenlijk inhoudt in de Vlaamse rechtsfaculteiten. Vooraleer er kan gemeten worden, moet immers eerst geweten zijn wát er gemeten moet worden. In reacties wijzen professoren erop dat er een onderscheid moet gemaakt worden tussen onderzoek en rechtspraktijk. Wanneer een rechtenprof immers een lezing geeft voor een groep maatschappelijke assistenten of een rapport schrijft voor een minister, is dat dan onderzoek als er iets op papier komt te staan? Of valt zo iets niet eerder onder maatschappelijke dienstverlening, de derde opdracht van het academisch personeel naast onderzoek en onderwijs? En is het leiden van een wetenschappelijk project niet eerder een beleidsfunctie in plaats van onderzoek? Andere kritiek centreert zich rond de vraag of de rechtswetenschap in Vlaanderen wel nood heeft aan een groter belang voor internationale publicaties en een classificering van tijdschriften in hokjes. Het debat woedt nog steeds verder, maar is ongetwijfeld ook voor de andere faculteiten boeiend om op te volgen...

<http://www.vlir.be/vlir/werkgroepen/kzrechten.htm>

(tl)

lesgeven, in contact staan met de maatschappij en nu en dan een bijdrage publiceren in *De Standaard* of *De Morgen*. Zulk werk vinden ze even belangrijk als publiceren in grote tijdschriften. Niet iedereen is het er immers over eens dat we moeten publiceren tot we doodvallen. Toch moet je mensen kunnen stimuleren om het nog beter te doen.»

Veto: *Bestaat er een oplossing voor het feit dat uniformisering per faculteit de ogen sluit voor de noden van bepaalde subdisciplines?*

Bruynseraede: «Diegenen waarvoor het Engels geen gebruikelijke forumtaal is, kunnen eigen lijsten opstellen met de belangrijkste nationale of Vlaamse tijdschriften. Het moet mogelijk zijn de lijsten op te delen per subdiscipline. Natuurlijk moet je wel ergens een grens trekken, want iedereen wil zijn eigen domeintje naar voor schuiven. Men zal moeten diversifiëren zonder een uniforme kwantitatieve grootheid daaraan vast te koppelen en zonder te fel te verkleinen.»

Veto: *Toch hebben veel humane wetenschappers het gevoel dat er een uniform systeem van hogerhand wordt opgedrongen.*

Bruynseraede: «Als het meetsysteem van bovenuit wordt opgedrongen, gebeurt dat enkel en alleen omdat er van onderuit gedurende twintig jaar nog nooit een oplossing werd aangeboden. De minister en de universiteit proberen inderdaad een systeem door te duwen, maar van onderuit kan men steeds suggesties doen.»

Veto: *Iedereen beaamt dat vergelijking moet mogelijk zijn, maar men plaatst wel vraagtekens bij het geloof in de feilloze objectiviteit van rangordeningen. Geloven we niet in een schijnprecisie?*

Bruynseraede: «Groot probleem is het gebrek aan een referee systeem in vele takken van humane wetenschappen. Tijdschriften vragen je om eens iets te schrijven voor hen of professoren richten zelf een tijdschrift op. Dan wordt het zeer moeilijk om uit te maken of een artikel goed is. Door een SCI te gebruiken kan je mikken op toptijdschriften met een hoge rejection rate. Uit zulke tijdschriften wordt alle inhoudelijke rommel verwijderd door reviewers. Ik geloof niet dat men bang is kwantitatief geëvalueerd te worden. De beoordeling vormt niet het probleem, wel de organisatie daarvan.»

RAAD VOOR EXAMENBETWISTINGEN KOMT ERAAN

Eindelijk rechtszekerheid voor 'gebuisde' student

Binnenkort kunnen studenten naar een bijzondere rechtbank trekken om de beslissing van de examencommissie aan te vechten. Een nieuw decreet zou een einde moeten stellen aan de praktijk van aanslepende juridische procedures zonder bevredigende uitkomst.

Thomas Leys

Examens en deliberaties zijn sleutelmomenten in het leven van de student. Iedereen hoopt in juli op september minstens op het woord 'voldoende'. Wat doe je echter wanneer je als 'niet geslaagd' bent geproclameerd en je het absoluut niet eens bent met die beslissing? Of wat als je bent uitgesloten van de examens wegens vermeende fraude en je geen kans hebt gekregen om je te verdedigen? Het kan iedereen overkomen, maar niet alle studenten weten hoe ze in zo'n geval moeten optreden. Sommigen denken immers dat de examencommissie als een

soort soeverein orgaan kan beslissen wat het wil. Dat is onterecht: net als ieder ander bestuursorgaan moeten zij de reglementen naleven, alsook de algemene rechtsbeginselen in acht nemen.

Reeds enkele jaren zijn de universiteiten en hogescholen verplicht een interne beroepsprocedure in te richten. Aan de K.U.Leuven kun je hiervoor terecht bij de coördinator Studentenbeleid, zoals dit ook wordt vermeld op het puntenformulier. Die zal weliswaar het dossier zorgvuldig bestuderen en desnoods aan de examencommissie vragen om een nieuwe beslissing te nemen. De kans is natuurlijk klein dat een interne figuur een beslissing zal terugfluiten. Hoewel dit aan de K.U.Leuven iets beter geregeld is dan elders, bevat de interne procedure tegenwoordig vaak ook te weinig garanties voor een eerlijke kans om een beslissing te herzien. Daarom is er ook een mogelijkheid tot extern beroep bij de rechter.

Nettoloon

Hier beginnen echter de juridische problemen. Wat voor een beslissing neemt een examencommissie eigenlijk? Wie aan de UGent, een door de overheid georganiseerde instelling studeert, kan naar de Raad van State trekken, omdat een delibereatie dan eigenlijk een soort overheidsbeslissing is. Wie aan de K.U.Leuven studeert, zou daar echter niet terecht kunnen, omdat dat een privé-instelling is. De burgerlijke rechtbanken zijn hier bevoegd, maar die kunnen, desnoods in kort geding, enkel maar maatregelen opleggen of de schade begroten. Zij kunnen niet aan de beslissing zelf raken. Andere rechters, zoals het Hof van Cassatie, vonden dan weer wel dat ook de Raad van State bevoegd was om dat soort beslissingen te vernietigen. Verwarring troef dus, waarbij de rechtzoekende student de pineut is.

Als bijkomend nadeel van de huidige situatie kan ook de vertraging in de rechterlijke macht vermeld worden. Zeker bij de Raad van State is men vertrokken voor een paar jaar indien men een beslissing ten gronde verwacht. Wat voor nut heeft het dan voor een student wanneer hij vier jaar later te horen krijgt dat hij onterecht zijn eerste kandidatuur heeft gebist? Daarom trekken studenten ook steeds naar de burgerlijke rechtbank om daar een schadevergoeding te bekomen. Hoe die schade dan berekend wordt, is ook een hele kwestie. Krijgt iemand enkel zijn inschrijvingsgeld terug of de studie- en

leefkost voor een heel jaar? Of waarom niet een gemiddeld nettoloon? Door een onterechte beslissing werd immers de arbeidscarrière met een jaar ingekort...

Overleg

Dat alles moet binnenkort tot het verleden behoren. Als onderdeel van het ontwerp van participatiedecreet wil de Vlaamse Regering een Raad voor Examenbetwistingen oprichten. Dat zou een administratief rechtcollege zijn binnen departement Onderwijs van de Vlaamse Gemeenschap. Ze bestaat uit drie leden, waaronder een jurist als voorzitter en twee leden van het onderwijzend personeel met minstens vijf jaar ervaring. Het doet enkel uitspraken over beroepen wanneer een student binnen zijn instelling ook de georganiseerde beroepsprocedure heeft gevolgd. Het decreet zal ook die procedure nauwer omschrijven en geeft bijvoorbeeld ook een rol aan de ombudsman bij het bemiddelen tussen student en instelling.

Kenmerkend aan het decreet is dat de procedure bij de Raad voor Examenbetwistingen in een korte tijdspanne kan worden afgehandeld. Wanneer iemand in juli naar de Raad stapt, kan er al in september of oktober een beslissing zijn. Wie na de derde examenperiode naar de Raad stapt, kan desnoods ook al de toelating krijgen om voorlopig ingeschreven te worden in afwachting van een definitieve uitspraak. De korte termijnen zijn natuurlijk nodig om te vermijden dat het jaar reeds te ver gevorderd is wanneer een uitspraak wordt gedaan over de rechtmatigheid van het al dan niet geslaagd zijn in een vorig studiejaar. In het ontwerp van decreet zijn deze termijnen misschien ook wat te kort, als men de rechten van studenten echt wil beschermen. Zo gaat er wellicht ook heel wat informeel overleg vooraf aan een uiteindelijke beslissing om in hoger beroep te gaan.

De Raad voor Examenbetwistingen betekent in ieder geval wel een vooruitgang voor de student die op zoek is naar rechtszekerheid. Het is vooral goed dat er nu een alternatief bestaat voor een echte procedure bij de rechtbank, die nu zeer kostelijk en tijdrovend is. De rechterlijke weg wordt trouwens ook niet afgesneden in het nieuwe systeem. Onderwijsinstellingen zullen wel zorgvuldiger omspringen met examenbetwistingen uit vrees om anders een zaak te verliezen bij de centrale Raad.

“Ik ben geen *Mister Proper*”

Professor Danny Pieters zal het komende anderhalf jaar voorzitter worden van de Raad voor Studentenvoorzieningen. Daarmee heeft hij de leiding over het grootste deel van de sociale voorzieningen aan de K.U.Leuven en is hij dus eindverantwoordelijke voor onder andere huisvesting, de Alma's en het Psychotherapeutisch Centrum.

Laurens De Koster

Al enkele jaren ging het niet zo goed met de sociale sector van de K.U.Leuven. De kotprijzen bleven maar stijgen tot tegenwoordig gemiddeld 250 euro per maand. Daarbij komt nog de kotenschaarste, die vooral vorig jaar tot ernstige problemen leidde voor buitenlandse studenten. Ondertussen presenteerde Alma tot een half jaar geleden steeds rodere cijfers en kampte het Psychotherapeutisch Centrum met onderbemanning.

De bom barstte toen de studentenspeech bij de opening van dit academiejaar zich toespitste op de sociale sector. In niet mis te verstane bewoordingen — zo werd rector Oosterlinck vergeleken met Napoleon — maakten de studentenvertegenwoordigers van LOKO duidelijk dat het zo niet verder kon. De studenten wezen vooral professor Dirk Van Gerven, de coördinator Studentenbeleid, met de vinger. Ze verweeten hem de problemen in de sector studentenvoorzieningen te weinig aangekaart te hebben bij het Gemeenschappelijk Bureau (Gebu), de wekelijkse vergadering tussen de rector en zijn belangrijkste medewerkers. Op een bepaald moment stuurden de studenten zelfs aan op het ontslag van Van Gerven.

Gevolmachtigde

Na een tijdlang onderhandelen achter de schermen kwamen LOKO en de rector tot een compromis: Van Gerven blijft op zijn plaats als coördinator Studentenbeleid. Vanaf nu zal hij zich echter vooral bezighouden met aangelegenheden die individuele studenten aanbelangen, zoals bijzondere examenregelingen en dergelijke, en ook met de *public relations* van de sociale sector. Naast hem komt er een extra functie: Danny Pieters wordt voorzitter van de Raad voor Studentenvoorzieningen en is, kort gezegd, verantwoordelijk voor de collectieve studentenaangelegenheden. Hij zal rechtstreeks aan het Gebu en de Raad voor Studentenvoorzieningen rapporteren, onafhankelijk van Van Gerven. Veto sprak met de nieuwe sterke man van de sociale sector, maar wist nog niet goed hoe hem aan te spreken.

Veto: *Wat is uw titel eigenlijk?*

Prof. Danny Pieters: «Ik heb nog geen titel en dat is soms best wel vervelend. Niet dat ik per se een mooie titel wil hebben, maar het zou wel gemakkelijk zijn. Voorlopig zeg ik bijvoorbeeld ‘voorzitter van de Raad voor Studentenvoorzieningen’, maar dat dekt de lading niet helemaal. Mijn voorstel is om iets als ‘gevolmachtigde’ of zo aan te nemen.»

Veto: *Waarom denkt u dat de keuze op u is gevallen?*

Pieters: «Dat moet u natuurlijk in de eerste plaats aan de rector en de studenten vragen. Ik denk dat het er iets mee te maken zal hebben dat ik vertrouwd ben met de sociale sector (*Prof. Pieters is hoogleraar Europees vergelijkend sociale zekerheidsrecht, ldk*). Daarnaast ben ik ook vertrouwd met politieke onderhandelingen en met juridisch correct zaken afhandelen. Ik heb ook gemerkt dat het goed *klikt* met de studenten.»

«Het is ook zo dat ik maar anderhalf jaar heb, voor een sector waarvan ik denk dat er heel wat herbekeken moet worden. Ik zal dus wellicht een aantal beslissingen

moeten nemen die niet onmiddellijk begrepen zullen worden en ik denk dat ik daar een voldoende slecht karakter voor heb (*lacht*).»

Veto: *U bent actief bij de Vereniging van Academisch Personeel Leuven (VAPL). Heeft dat een invloed gehad?*

Pieters: «Als dat een rol heeft gespeeld, weet ik niet in welke richting (*lacht*). Met de VAPL hebben we immers vaak andere opvattingen dan de rector en de huidige bestuursploeg. Misschien heeft het wel geholpen dat ik als bestuurslid van de VAPL ervaring heb met onderhandelen, maar er is in elk geval geen rechtstreeks verband; ik ben ook niet voorgedragen door de VAPL of zo. Ik ga mijn bestuursfunctie daarin trouwens opgeven zodra ik in functie treed, op 1 januari.»

Gegroeid

Veto: *De meeste mensen kennen u van uw politieke carrière bij de N-VA. Bekent de K.U.Leuven nu politiek kleur?*

Pieters: «Laat mij eerst duidelijk stellen dat ik geen enkel bestuursmandaat meer uitoefen bij de N-VA, niet lokaal, niet regionaal en niet nationaal. Ik ben ook geen lid meer van de partijraad, al blijf ik wel partijlid.»

«Het is in elk geval niet de bedoeling dat de K.U.Leuven nu een N-VA-imago krijgt. Als er al een band is tussen mijn politieke engagement en mijn nieuwe functie, is het dat ik vind dat je als prof niet in je ivoren toren mag blijven zitten, maar je ter beschikking van de gemeenschap moet stellen. Uiteindelijk doe ik nu iets wat academisch niets opbrengt.»

Veto: *Lionel Vandenberghe (Spirit) heeft een gelijkaardige functie als u aan de Universiteit*

Antwerpen. Zult u met hem kunnen samenwerken?

Pieters: «Natuurlijk, daar zal ik geen enkel probleem mee hebben. In mijn jaren in het parlement heb ik steeds geprobeerd om met iedereen samen te werken. Dat is de enige manier om iets te veranderen als je in een kleine oppositiepartij zit. Je kan ook luid kwaken, maar dan gebeurt er niets.»

“Studentenvoorzieningen moeten hoog op de agenda staan bij de rectorverkiezingen”

Veto: *Zullen de studentenvoorzieningen u voltiids bezighouden of blijft u lesgeven?*

Pieters: «De rector heeft me verteld dat mijn taak gemiddeld halftijds zal zijn. Daar wil ik mij ook aan houden. Ik zit ook maar anderhalf jaar op studentenvoorzieningen, dat is te kort om mijn andere taken te laten schieten om daarna nergens te staan. Ik ben dus van plan om al mijn werk verder te zetten. Voor een aantal taken zal ik mij wel moeten laten vervangen; gelukkig heb ik excellente collega's die me daarin willen bijstaan.»

Veto: *Hoe zit het met uw ervaring in de sector studentenvoorzieningen?*

Pieters: «Als u bedoelt of ik al in een of andere raad gezeten heb, dan is het antwoord neen. En op dit moment denk ik persoonlijk dat dat een groot voordeel is. We moeten met nieuwe ogen naar die zaken kijken, los van de mensen en wat er vroeger gegroeid is zoeken naar de beste oplossing.»

«Ik ben mij nu wel ernstig aan het voorbereiden: rapporten lezen, zelf al wat ideeën opschrijven. Wegens het delicate

karakter van een aantal zaken wil ik immers al op 2 januari echt beginnen.»

Veto: *Wat is uw concrete planning?*

Pieters: «Een belangrijk punt vind ik dat de studentenvoorzieningen in de volgende openingspeech van de rector op een positieve manier aan bod moeten komen. Dat is dus over een klein jaar, maar met de steun van alle geledingen moet dat lukken.»

«Concreet zijn huisvesting en voeding momenteel de meest prangende sectoren. Wat huisvesting betreft, kan ik er bijvoorbeeld natuurlijk niet voor zorgen dat er koten uit de lucht komen vallen. Toch moet de doelstelling zijn dat er bij de opening van het volgende academiejaar zich geen problemen meer voordoen. Ik wil daarom eens met de stad Leuven praten en samen een duidelijke visie uitwerken over studentenhuisvesting.»

«Hetzelfde geldt voor de Alma's. Ik ben, vrees ik, geen *Mr. Proper* die de rode cijfers in goede kan veranderen. Ik wil wel een visie ontwikkelen, samen met de studenten, over hoe Alma er op lange termijn moet uitzien.»

Weerspiegeling

Veto: *Wat bedoelt u met “een visie ontwikkelen”?*

Pieters: «Het doel van de studentenvoorzieningen moet zijn: “Hoe kunnen wij de studenten het best dienen?” Dat betekent voor mij enerzijds dat we studeren zo gemakkelijk mogelijk moeten maken voor studenten met financiële moeilijkheden en anderzijds voor alle studenten hun verblijf in Leuven zo aangenaam mogelijk moeten maken.»

«Het meeste geld voor de sociale sector komt van één budget. Dat wil zeggen dat het geld dat één sector krijgt, er bij een andere niet komt. Daarom wil ik graag bij de studenten peilen hoeveel ze willen toebedelen aan de verschillende sectoren. Momenteel gaat de hoofdmoot van het budget voor studentenvoorzieningen naar huisvesting en voeding. Dat is zo gegroeid, maar is dat werkelijk een weerspiegeling van wat een student vandaag nodig heeft?»

«U zal van mij geen verwijten horen naar vroeger, naar de coördinator Studentenbeleid of naar de raden, maar ik denk dat er door de gefragmenteerde dossier-perdossier-aanpak vaak slechte oplossingen uit de bus zijn gekomen.»

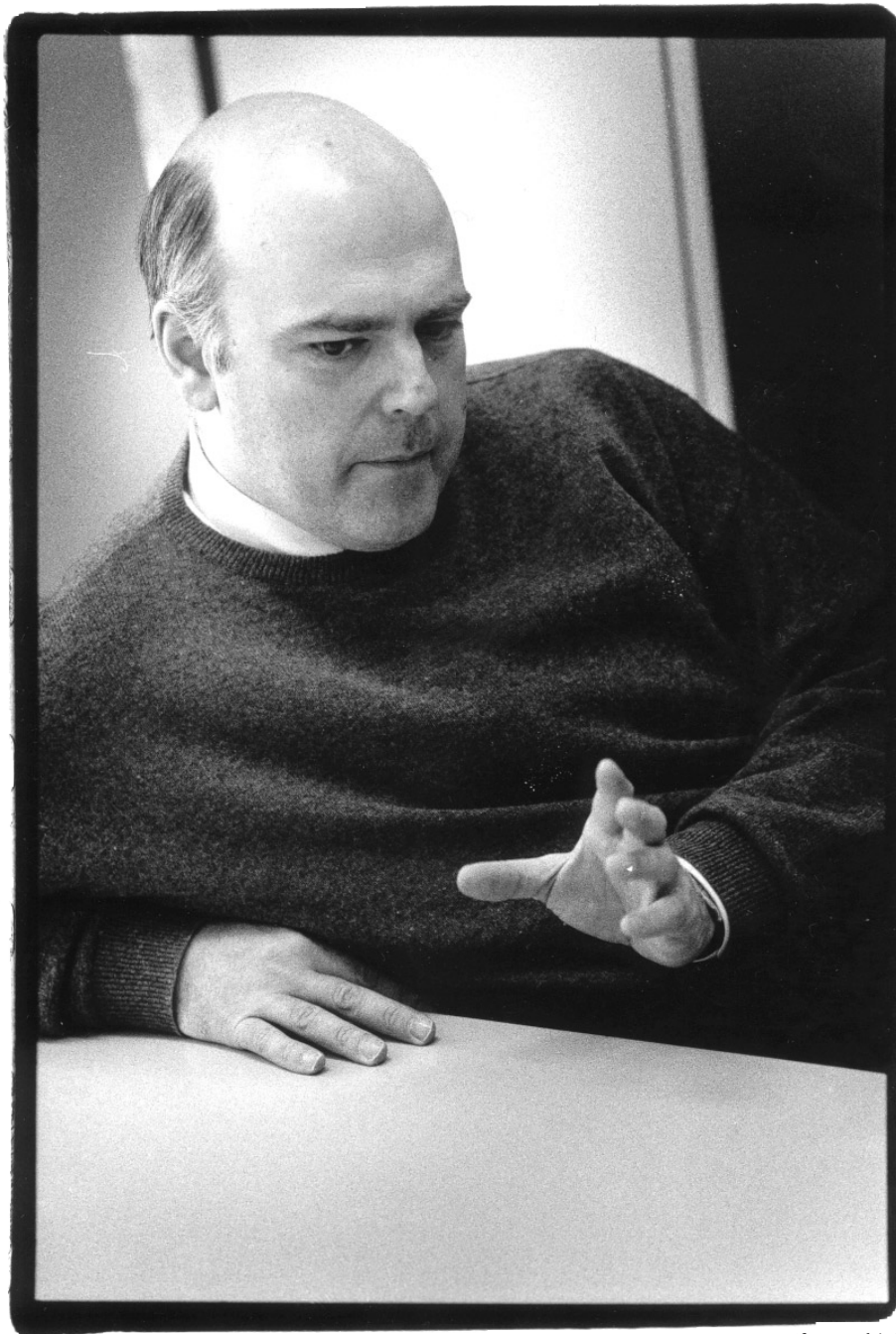
Veto: *U wil ook meer aandacht voor studentenvoorzieningen.*

Pieters: «Inderdaad. Tegenwoordig wordt er amper over studentenvoorzieningen gesproken, behalve wanneer er dingen misgaan. Het is algemeen bekend dat Leuven voortrekker is op onderzoek- en onderwijsvlak, maar ik zou graag ook op sociaal vlak een voortrekker willen zijn. Daarom moeten we studentenvoorzieningen in alle dossiers aanwezig stellen. Ook bij de rectorverkiezingen zouden studentenvoorzieningen hoog op de agenda moeten staan.»

Veto: *Over anderhalf jaar wordt een nieuwe rector verkozen. Wilt u ook in zijn ploeg zitten?*

Pieters: «Wat er in 2005 gebeurt, zien we wel als het zover is. Ik doe dit niet om verder te doen, maar om op anderhalf jaar iets te realiseren.»

«Als studentenvoorzieningen meer in de aandacht komen, als we een consensus kunnen krijgen over de verdeling van de gelden voor de sociale sector en als ik in de tussentijd de probleemsectoren vlot kan houden, dan beschouw ik mijn mandaat voor een stuk als goed ingevuld.»

(foto archief)

Vijfentwintig jaar vechten voor studentenbelangen

De oudste faculteit aan de K.U. Leuven is de vijfentwintig al meer dan vijfhonderd jaar voorbij. Canonica, de faculteitskring die hieraan verbonden is, is een tikkeltje jonger. Op 20 december 1978 werd in café Cambridge, op de achterkant van een bierkaartje de nieuwe kring gesticht. En kijk: Canonica is er nog steeds. Lang zal ze leven!

Hanne Vermeiren

Vijfentwintig jaar word je maar één keer, dus dat moet gevierd worden. Daarom organiseert het huidige presidium van Canonica een lustrumviering. Na de eucharistieviering zal Herman Van Rompuy (CD&V) komen praten over het voorontwerp van de Europese Grondwet en de positie van het christendom en 'God' als idee om daarin te verwerken. Ook zullen er tijdens een ceremonie drie mensen gelauwerd worden tot erelid voor het leven. Wie dit zijn, blijft voorlopig nog even een verrassing. Tot slot wordt tijdens de viering ook de jubileumbundel 'De Feilbare Waarheid' voorgesteld. Veto kon een voorpublicatie inkijken.

'De Feilbare Waarheid' was oorspronkelijk de titel van het kringtijdschrift dat midden jaren tachtig werd opgericht. De editie die nu wordt uitgebracht, bevat van bijna elke preses uit de voorbije jaren, een stukje over hun ervaringen en herinneringen aan het preseschap. "Dat leek ons een aardige manier om de geschiedenis van onze kring veilig te stellen voor de vergrijzing, aartsvijand nummer één van de Kerk in deze dagen," aldus Ton Van Weel, Jr. in de inleiding.

In vijfentwintig jaar kan er echter veel gebeuren. Voor Rik Torfs was het 25 jaar geleden duidelijk. Toen hij de kring oprichtte, in café Cambridge, waren volgens hem de twee hoofddoelen het verdedigen van de studentenbelangen en de bevordering van het kerkelijk recht. Wij vroegen aan

Kenneth van Hecke, voor het tweede jaar op rij preses van Canonica, welke taak hij nu nog zag voor de faculteitskring. "Canonica heeft de taak om zich de sociaal-democratische aspecten van de studenten aan te trekken." Wij hopen voor hen dat ze dat nog lang mogen doen.

Inschrijvingen voor het lustrum op:
canonica@catholic.org

Meer info op:
www.canonica.student.kuleuven.ac.be

Studenten Kerkelijk Recht zeer ontevreden

De studenten Kerkelijk Recht schreven deze week een open brief naar de rector om wat zij als probleemsituatie zien, aan te klagen. Paul Doffijn en Jennifer Haselberger, de studentenvertegenwoordigers van de Nederlandstalige en Engelstalige opleiding Kerkelijk Recht haalden vrijdag uit naar rector Oosterlinck in De Standaard. De studenten menen dat de prachtige traditie van vrij onderzoek, open dialoog en denken in gevaar is. De toestand is volgens de studenten snel verslechterd door het aanstellen van een nieuwe voorzitter. Prof. Dr. Dirk Van den Auweele kwam als externe voorzitter in de plaats van Prof. Dr. Rik Torfs. Verder is er ook de uitsluiting van de Nederlandse professor Ruud Huysmans. Volgens de twee studenten komt dit omdat onlangs werd ontdekt dat deze priester een partner heeft en er in Nederland tegen hem een proces hangende is. Rector Oosterlinck ontkent dit. Huysmans was op emeritaat, maar mocht nog les geven. Dit wordt nu, na drie jaar, afgebouwd.

De eisen van de studentenvertegenwoordigers zijn concreet. "De sfeer van vrijheid en openheid in onze faculteit moet worden hersteld. Professor Huysmans moet worden teruggehaald en er moet een voorzitter worden benoemd die een constructieve samenwerking tussen studenten, professoren en assistenten van de faculteit kan realiseren."

Bovendien bestaat er onrust over de autonomie van de Bijzondere Faculteit Kerkelijk Recht. Deze telt slechts 33 studenten en is daarmee erg klein in vergelijking met de andere faculteiten. Volgens Oosterlinck, zo meldt De Standaard, is de bijzondere faculteit te klein als afzonderlijke eenheid. "Als we de opleidingen een toekomst willen geven, brengen we ze beter elders onder." Dit zou zowel bij Rechten als bij Godgeleerdheid kunnen, twee opleidingen die redelijk verwant zijn met Kerkelijk Recht.

(hv)

Wederwoord Canonica

In De Standaard (12/12/2003) publiceerden Jennifer Haselberger en Paul Doffijn, beiden door Canonica aangestelde studentenvertegenwoordigers op de faculteitsraad voor de bijzondere faculteit kerkelijk recht, een open brief.

Canonica is door de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie erkend als de studentenvereniging van de studenten kerkelijk recht. Door de wijze waarop de redactie van De Standaard de open brief heeft voorgesteld is heel wat verwarring ontstaan. Jennifer Haselberger en Paul Doffijn hadden geen mandaat om een open brief te schrijven namens de studenten kerkelijk recht.

Er is op geen enkel moment overleg gepleegd met het presidium en evenmin is dit op een algemene vergadering ter sprake gekomen. Ondanks wat in de artikels te lezen stond, spreken Paul Doffijn en Jennifer Haselberger in eigen naam. Wij verbieden niemand om persoonlijk brieven te schrijven, maar de open brief is geen initiatief van Canonica. Daarom willen wij uitdrukkelijk stellen dat de open brief niet voortkomt uit een officieel standpunt van onze studentenkring, met dien verstande dat we geen uitspraak doen over de inhoud van de open brief.

Kenneth Van Hecke
Preses Canonica,
namens het presidium

Europese studenten manifesteren

Het dringt misschien niet steeds door in de Vlaamse pers, maar in enkele grote Europese landen staat het hoger onderwijs in rep en roer. Aanleiding zijn vaak besparingen of hervormingen die de studenten de gordijnen injagen. Ook in andere delen van Europa, gaande van Letland tot het eigen Wallonië, rijst er protest.

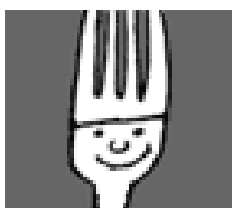
Thomas Leys

Op zaterdag 13 december vond er een gemeenschappelijke actiedag plaats van de Duitse en Franse studenten. De Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) heeft een solidariteitsmotie aangenomen. Heel wat Duitse universiteiten hebben al een paar weken te maken met een heuse studentenstaking. Met allerlei ludieke acties, zoals hoorcolleges op straat, proberen de studenten en professoren aandacht te vragen voor de besparing die de deelstatenregeringen willen doorvoeren. Opvallend is dat de federale minister van Onderwijs in de regering van Gerhard Schröder ook vindt dat de deelstaten te veel bezuinigen. Hij noemde de acties zelfs "gerechtvaardigd". De deelstaten willen ook inschrijvingsgeld invoeren, een systeem dat dusver verboden was voor de Duitse universiteiten. Er mochten enkel administratiekosten worden aangerekend.

In Groot-Brittannië heeft de regering van Tony Blair plannen om het inschrijvingsgeld te differentiëren. Universiteiten zouden zelf extra bijdragen, zogenaamde *top-up fees* mogen vragen van hun studenten. Die bedragen kunnen oplopen tot zo'n vijfduizend euro, die ook na de studies nog betaald mogen worden. Op een persconferentie verdedigde premier Blair om die reden het plan. Mensen met een universitair diploma zullen later nu eenmaal meer verdienen. Het voorstel staat hoog op de politieke agenda en leidt tot verhitte discussies. Het protest komt niet enkel van studenten, die al diverse betogingen organiseerden, maar komt ook uit de eigen Labour-partij. Meer dan 140 leden van het Britse Lagerhuis zouden bedreigd hebben tegen de plannen van de eigen regering te zullen stemmen. De tegenstanders van de plannen willen liever dat de overheid investeert in goede studiebeurzen. De financieel noodlijdende universiteiten van hun kant, steunen de regering.

De Franse studenten protesteren tegen de wetsvoorstellen van minister Luc Ferry. Het hoger onderwijs is bij onze zuiderburen sterk in handen van de overheid en de studenten zien met lede ogen aan hoe universiteiten de mogelijkheid zullen krijgen om hogere inschrijvingsgelden in te voeren en de toegang tot de universiteit te beperken. Ook de studentenrechten komen op het spel te staan in de hervormingsplannen, omdat de principiële gelijkheid tussen de studenten op het spel komt te staan. Opvallend is dat de Franse studenten expliciet verwijzen naar de noodzaak van een Europese hogeronderwijsruimte. Zij vrezen dat de plannen van de regering net die integratie zullen bemoeilijken. Ook in anderen landen zijn er problemen: in Italië en Ierland vragen de studenten betere voorzieningen en in Bosnië en Roemenië klagen de studenten over het gebrek aan financiering.

Duitsland: www.fzs-online.org
Groot-Brittannië: www.stopfeesnow.com
Frankrijk: www.unef.fr

Menu van de week in Alma 1-2-3 15-21 december 2003

Speciale actie:
KERSTSCHOTEL ()

Alma 1 - 2 - 3 houden een winterstop
van 22 december 2003 tot 4 januari 2004.

woensdag

	Andalousische tomatensoep	0,50
	Kalkoenfilet in roomsaus met roze peperbolletjes	4,30
	Bloemkool-kaasburger met roomsaus met roze peperbolletjes	4,30
	Kippenragout met pilawrijst	3,90
	Braadworst met bloemkool en roomsaus	2,30
	Vegetarische lasagne	3,40

donderdag

	Groentesoep met spekjes	0,50
	Kalkoenfilet in roomsaus met roze peperbolletjes	4,30
	Bloemkool-kaasburger met roomsaus met roze peperbolletjes	4,30
	Rumsteak met gebakken witloof	3,90
	Rumsteak met Provençaalse saus	3,90
	Kalkoensteak met appelmoes	2,30
	Bami goreng	3,40

vrijdag

	Tomatensoep met prei	0,50
	Vleesballetjes met printaniere	2,30
	Kalkoenfilet in roomsaus met roze peperbolletjes	4,30
	Bloemkool-kaasburger met roomsaus met roze peperbolletjes	4,30
	Koninginnenhapje	3,00
	Krokante vis met Provençaalse saus	3,90

Er worden dagelijks maaltijdslaatjes, koude schotels, broodjes en maaltijdsoep aangeboden. In het Pauscollege, Justus Lipsius en Gasthuisberg worden dagelijks **vier schotels** uit bovenstaand menu aangeboden.

HERSTRUCTURERING LEUCA WERPT ZIJN VRUCHTEN AF

Groene kaart voor de Alma

De Leuvense studentenrestaurants zaten een half jaar geleden nog in nauwe schoentjes. De herstructurering van de Alma blijkt voorlopig zijn eerste vruchten af te werpen: het geraamde verlies voor 2003 blijkt minder te zijn dan eerder verwacht. En ter ere van haar vijftigjarig bestaan in 2004 start het een imagocampagne die aansluit bij de herstructurering.

Kris Malefason

In september waren het beslissende dagen voor Alma. Dankzij een collectieve arbeidsovereenkomst (cao), die werd goedgekeurd door 77 procent van het personeel, was het voortbestaan van de Alma gevrijwaard. Deze cao maakt een flexibelere personeelsinzet mogelijk die aangepast is aan het systeem van semestrexamens. Een aantal voltijdse personeelscontracten werd omgezet in deeltijdse. Deze contracten zijn eenvoudiger inzetbaar op de drukke perioden en in eerder kalme perioden, zoals bijvoorbeeld december en januari, hoeft minder personeel te werken.

Statuut

Professor Dirk Van Gerven werd vervangen als voorzitter van de Raad van Bestuur van LeUCA vzw en wordt nu opgevolgd door Hedwige Nuyens, financieel directeur van de K.U.Leuven. Het dagelijks bestuur onder leiding van Marleen Verlinden wordt versterkt door Claude Seyns, die verantwoordelijk is voor huisvesting binnen studentenvoorzieningen. Half december komt er heel waarschijnlijk een nieuwe cao. Hierbij krijgen nieuwe werknemers van de Alma de horecabarema's. Dit nieuwe statuut houdt in dat de werknemers op jaarbasis over minder vakantie- en feestdagen beschikken en dat het personeel meer en goedkoper kan ingezet worden in de weekends.

De komende maanden zal men proberen om een samenwerkingsverband uit te werken met een externe partner. Dit zal ertoe bijdragen dat de capaciteit van de centrale opslag en productie-eenheid (COP) in Heverlee toeneemt zodat de productieprijs van de maaltijden stabiliseert. In 1992 werd in Heverlee een centrale keuken gebouwd die werkt volgens de modernste technieken om dagelijks 11.000 maaltijden te bereiden, met aandacht voor smaak, efficiëntie en kostprijs. Door een terugval na 1992 van het aantal schotels dat per dag geconsumeerd wordt in de studentenrestaurants, draait de COP

voorlopig op halve capaciteit. LeUCA probeert nu haar contracten met rusthuizen en scholen verder uit te breiden om haar capaciteit ten volle te benutten.

Cliché

Een andere doelstelling van LeUCA is om met haar doelpubliek, de studenten, weer meer voeling te krijgen. Dit doet ze ten eerste door het systematisch bevragen van de studenten die in de Alma komen eten. Een eerste enquête die eind november afgenomen werd, leverde alvast verrassende resultaten op die enkele clichés weerlegt. Bij een steekproef van tien procent in Alma 1, 2 en 3 vond gemiddeld 85 procent dat het eten lekker was. Slechts 6 procent vond het eten slecht. 86 procent van de respondenten vond dat ze genoeg gegeten hadden, een bord wordt in Alma dus voldoende vol geschept. Ondanks het éénmalige aspect van de bevraging en de beperkte grootte van de steekproef, lijken het alvast gunstige resultaten voor de Alma.

Verder organiseerde de Alma ook een rondvraag bij de studentenkringen waarbij gepeild werd naar het gebruik van de infrastructuur van de Alma's om hun kringactiviteiten te organiseren. Er bestaan plannen om per Alma een *fanclub* op te richten. Dit clubje van studenten en personeelsleden zal proberen om hun restaurant aantrekkelijker te maken voor haar publiek. Ten slotte komen er opnieuw proefpanels om uit te maken welke schotels in de toekomst op het menu zullen staan. Als antwoord op de kritiek dat het eten soms te flets smaakt, zal men proberen om nieuwe schotels aan te bieden met meer uitgesproken smaken, bijvoorbeeld meer gekruid of exotischer.

Oproep

Om haar vijftigjarige bestaan in de verf te zetten, start Alma in 2004 een imagocampagne bij de studenten. 2004

Bij een steekproef vindt gemiddeld 85 procent van de respondenten het eten lekker. 6 procent vindt het eten slecht.

wordt een feestjaar waarbij Alma een oproep zal doen naar alle studenten en studentenkringen om evenementen te organiseren. Zolang de infrastructuur onaangetast blijft en het niet te kostelijk is, zijn alle ideeën welkom. Hiermee wil Alma zich opnieuw aantrekkelijker maken bij de studenten als studentikoos restaurant met nadruk op kwaliteit, variatie en democratische prijzen, zoals Alma het zelf formuleert.

Kortom: dankzij een nieuwe cao die op stapel staat, structurele veranderingen aan de top en de

start van een imagocampagne om de reputatie van Alma te verbeteren, hoopt men bij LeUCA in 2004 een break-even te realiseren. Het geraamde verlies voor 2004, dat enkele maanden geleden nog 250.000 euro bedroeg, zal nu volgens de eerste schattingen uitdraaien op een verlies van 100.000 à 200.000 euro. Een verlies dat hoofdzakelijk te wijten is aan de herstructureringskosten zoals brugpensioen, aldus LeUCA.

www.alma.be

(advertentie)

Veto bij je thuis?

Neem een abonnement: voor 10
euro wekelijks in je bus.

001-0959719-77

Waar borgen ze die huur?

Elk jaar doen er zich in Leuven problemen voor tussen studenten en hun kotbaas. Meestal gaat het dan om een huurwaarborg die de verhuurder is 'vergeten' terug te storten. Terwijl een wettelijke regeling van de waarborg op zich laat wachten, komt ook het modelhuurcontract van de Huisvestingsdienst van de K.U.Leuven meer en meer op de helling te staan.

Ben Deboeck & Wim Gemoets

In 2002 stelde de Huisvestingsdienst van de K.U.Leuven in 170 gevallen van huurgeschillen een dossier op. Het gaat dan om conflicten waarbij geen bevredigende oplossing via een telefoontje of een briefje uit de bus kwam. Bij geschillen omtrent huurwaarborgen waarbij de bemiddeling van de Huisvestingsdienst geen resultaat opleverde, wordt de zaak doorspeeld aan Sociale Raad, dat dan richting vrederechter trekt.

Vochtplekken

Bijna de helft van de dossiers heeft te maken met een waarborg die niet terugbetaald wordt of met een einafrekening die niet blijkt te kloppen. De andere helft wordt verdeeld onder *frities* — samenlevingsproblemen tussen de studenten onderling of met de kotbaas — en kamers die vochtplekken vertonen of waarvan de brandveiligheid niet aan de normen voldoet.

De laatste jaren komen er steeds meer contractverbrekingen voor. Dat is een indirect gevolg van de schaarste op de Leuvense kamermarkt. Uit schrik helemaal geen kamer meer te vinden, huren sommige studenten vlug een kamer. Al snel beseffen ze echter wat voor kamer ze in zeven haasten gehuurd hebben, met als gevolg dat ze hun stekje willen opzeggen. Vooral bij buitenlandse studenten komt deze situatie vaak voor. Zij huren te snel of samen met iemand anders en realiseren zich enkele weken of maanden later dat die situatie niet langer houdbaar is. Ze moeten dan zelf op zoek naar een andere huurder aangezien geen enkele kotbaas een vroegtijdige verbreking van contract genegen is. Dit wordt door de Huisvestingsdienst echter meestal soepel opgelost.

Een ander probleem met buitenlandse studenten is dat zij vaak slechts een semester in Leuven vertoeven, terwijl ze veelal een huurcontract voor minstens tien maanden moeten aangaan. Toch is het zeker niet zo dat een meerderheid van de klachten van Erasmusstudenten komt, zij worden louter specifiek begeleid door de Huisvestingsdienst. Ook wordt er nu meer naar gestreefd buitenlandse studenten gespreid in Leuven te laten arriveren of gevraagd hun verblijf reeds in juli of augustus te komen vastleggen, zodat ze geen tijdelijke opvang nodig hebben als ze in september in Leuven arriveren. Vorig jaar, hét crisisjaar, moesten Erasmusstudenten zelfs worden ondergebracht bij personeel van de K.U.Leuven. Kotbazen profiteerden vorig jaar ook duchtig van de situatie om koten, die normaal gezien niet verhuurd raken, aan veel te hoge prijzen te verhuren. Dit jaar was het tekort minder nijpend.

Maar het zijn toch vooral discussies rond een nogal hoog uitgevallen einafrekening of een waarborg die je wel braaf gestort hebt en niet terugziet, die de meest frequente problemen opleveren. De Huisvestingsdienst hamert er dan ook op dat je bij een einafrekening inzage in de facturen eist, wat je goed recht is, zodat een kotbaas de rekening moet verantwoorden. Zorg er dus voor dat je het huurcontract altijd grondig leest voor je iets ondertekent. Sommige contracten zijn immers in een allesbehalve klare taal opgesteld en laten nogal wat vrije

interpretatie toe. Zo duiken er later dikwijls onverwachte vaste verwarmingskosten op, zoals de huur van de tellers.

De vraag is natuurlijk hoe je zulke conflicten kan voorkomen. Een mogelijkheid is dat de Huisvestingsdienst ermee dreigt de verhuurder uit hun bestand te weren. Daarbij hanteren ze twee normen. Enerzijds moeten de kamers in orde zijn; anderzijds moet ook het contract door hen goedgekeurd worden. Als er in het verleden enkele gegronde klachten over dezelfde verhuurder ingediend werden, kan de Huisvestingsdienst beslissen om niet langer met deze verhuurder samen te werken. Als een verhuurder niet in het bestand van de Huisvestingsdienst voorkomt, is daar dus meestal een goede reden voor.

Mocht de verhuurder echter verplicht worden de waarborg op een geblokkeerde rekening te storten, zouden al heel wat problemen vermeden kunnen worden. Nu wordt het geld immers op de rekening van de verhuurder gestort, die nu bovendien ook nog eens de intresten op andermans geld int. Het geld van een geblokkeerde rekening echter, mag alleen afgehaald worden met de volmachten van de huurder én de verhuurder. Die regeling is echter enkel toepasbaar als je ook daadwerkelijk op je kot gedomicilieerd bent, wat voor de meeste studenten natuurlijk niet het geval is. Zowel de Huisvestingsdienst als Sociale Raad is vragende partij voor het verplichten van dergelijke rekening.

Totnogtoe heeft de overheid weinig signalen uitgezonden dat er een oplossing in de maak is. Op het ministerie van Consumentenzaken weet men te zeggen dat deze problematiek "één van de prioriteiten is voor deze legislatuur." Zo zou er een specifieke regeling voor studenten komen, maar hoe die concreet ingevuld wordt, is niet duidelijk. We zijn alleszins benieuwd.

Strijdpunten

Een en ander heeft er ondertussen ook toe geleid dat het modelcontract van de Huisvestingsdienst onder druk komt te staan. Er zijn al pogingen geweest om met alle Vlaamse universiteiten en hogescholen samen een modelcontract te ontwerpen, maar die zijn steeds onsuccesvol geweest, omdat de andere onderwijsinstellingen het een onhaalbaar iets vonden, maar "Leuven wel veel succes wensten met hun initiatief". Daarom wil de Huisvestingsdienst van de K.U.Leuven een overeenkomst bereiken met het Leuvense Eigenaarsyndicaat, in een poging om het Leuvense modelcontract te redden.

Ze zijn zich daarbij terdege bewust dat ze bepaalde punten wellicht moeten opgeven, zoals de duur van een contract. De Huisvestingsdienst ondervindt immers dat er in plaats van contracten voor tien maanden steeds meer contracten van elf of twaalf maanden afgesloten worden, zeker sinds de invoering van de semesterexamens. De strijdpunten blijven echter de mogelijkheid tot vroegtijdige verbreking van het contract en een waarborg die hoogstens twee maanden huur bedraagt. Dit zijn ook meteen de twee voornaamste struikelblokken voor het Eigenaarsyndicaat om tot een formulering van een Leuvense modelcontract te komen. Dit syndicaat is namelijk niet meteen geneigd om toegevingen te doen op deze twee punten.

Mocht je problemen hebben met je huurwaarborg, stap dan in ieder geval eerst naar de Huisvestingsdienst. Zij kijken of je klacht gegrond is en leggen je de te volgen procedure uit, waarbij zij kunnen bemiddelen met je huisbaas. Als deze interventie niet helpt, sturen ze je door naar Sociale Raad, dat dan een gratis proces voor je voert.

De Huisvestingsdienst vind je in het Van Dalecollege, Naamsestraat 80 en Sora zit in de 's-Meiersstraat 5.

Het kamerdecreet voor dummiés

Het kamerdecreet dateert ondertussen alweer uit 1997, hoewel het pas vanaf 1998 effectief in werking trad. De bedoeling was om alle (studenten)kamers aan veiligheids- en kwaliteitsnormen te onderwerpen. Het decreet oogstte aanvankelijk heel wat verzet, zowel bij studenten, als bij de huisvestingsdiensten van de verschillende Vlaamse universiteiten.

De angst heerste immers dat heel wat kamers van de markt zouden verdwijnen en dat de huurbazen de kosten op hun huurders, de studenten, zouden verhalen. Vandaar dat het decreet door sommigen, als één van de oorzaken van de krappe kamermarkt en de stijgende huurprijzen in Leuven, wordt beschouwd. Als de koten aan de bepalingen van het decreet voldoen, komen ze in Leuven in aanmerking voor een conformiteitsattest, dat toelaat dat je kamers verhuurt. Een dergelijk attest wordt pas afgeleverd als de kamers ook daadwerkelijk gecontroleerd zijn.

Dat het decreet ondertussen al vijf jaar oud is, betekent ook dat heel wat studenten van de huidige lichting, geen flauw benul hebben van wat het kamerdecreet zoal bepaalt. Hoewel er bij de invoering van het decreet gesproken werd over 'luxenormen', lijkt het wel dat je terug in het Krijttijdperk gekatapulteerd wordt, als je kamer níet aan de eisen voldoet. Een bloemlezing.

1. Je kamer moet minstens twaalf vierkante meter groot zijn, behalve als ze gebouwd werd voor 1998, dan volstaat acht vierkante meter. Die toevoeging werd aangebracht uit schrik dat er anders te veel kamers in één keer van de markt zouden verdwijnen.
2. Als je je overburen wil bespieden, moet dat door een venster van minstens één vierkante meter gebeuren. De onderkant van dat venster mag daarenboven niet hoger zijn dan 1.20m.
3. Mocht je geen zin hebben in Alma en eens lekker willen eten, dan moet je kunnen koken in een gemeenschappelijke ruimte van minstens zes vierkante meter. Dat is, als je zelf geen kookplaat of iets dergelijks op je kamer hebt.
4. De student van vandaag is ook al wat groter geworden, dus moet je kamers minstens twee meter twintig hoog zijn.
5. Elke morgen moet je je tanden kunnen poetsen boven een wastafel met stromend water, afvoerinrichting én reukafsnijder.
6. Als je je computer en radio wil gebruiken, dient dat met behulp van een voldoende veilige elektriciteitsinstallatie te gebeuren. Net zoals je in deze bitterkoude herfstmaanden over een veilige verwarming moet beschikken.
7. Een laatste voorbeeld is dan weer dat er voor elke tiende student een douche moet zijn en een wc per zes inwoners, zodat je toch nooit al te lang op ongeduldige benen moet staan wachten voordat je Veto op het gemak kan lezen.

(wg)

Gids André

Sinds het verdrag van Locarno valt het niet te ontkennen dat de maatschappelijke ondertoon verregaand veranderd is. Neem nu het avonturisme der studenten. Verstoken van een goedbollende tweewieler én van vertrouwen in het Leuvense bussysteem, heb ik het genoeg om op zondagavond te voet de Bondgenotenlaan af te wandelen. Wrevelig aanhoor ik hoe de meute vergezeld van een rollend geluid de stad opnieuw gaat bevolken. Een snelle, schuchtere blik om me heen leert me dat het bijzonder irritante rollende geluid afkomstig is van trolleys. U weet wel, die tassen met wieltjes aan waarmee uw grootmoeder boodschappen gaat doen. Tegenwoordig heeft iedereen er zo een. En dan liefst nog in de saaiste kleuren: zwart, grijs of nog erger: donkerblauw.

Waar is die student gebleven die gepakt en gezakt verlangt naar een wekelijks brandend avontuur? Waar is die student gebleven die vanuit Leuven zijn expeditie laat vertrekken? Waar is die student gebleven die de vaat naar de keuken brengt en bij zichzelf denkt: "De weg is lang, maar Gids André ervaren?"

Ik trap open deuren in als ik zeg dat de student van vandaag al lang niet meer progressief is. De student is een watje vergeleken met de stoere bincken die in mei '68 de straten onveilig maakten. Van 'seks, drugs en rock 'n roll' is bitterweinig overgebleven. Op een enkeling na komt niemand meer op straat, is niemand meer geïnteresseerd in de echte sociale bekommernissen van deze wereld, laakt niemand meer het kapitalistische gedachtegoed van de universitaire overheden en bovenal: ik hoor niemand meer pleiten voor vrije seks.

De student van tegenwoordig zit knusjes op zijn eigen kotje, kookt een lekker gezellig potje, doet vervolgens de vaat en hangt ten slotte de vuile was uit op msn-gesprekjes met medestudentjes die twee huizenblokken verder net hetzelfde doen.

Geloof me, dat begint met een trolley, maar waar eindigt dat? Het zou me geen haar verbazen dat die studenten die een trolley achter zich aan trekken ook hun trouwdatum en het gewenste kinderaantal al bepaald hebben. Dat zelfs hun sollicitatiebrief al klaar staat op de laptop, doet helemaal geen mens meer van zijn stoel vallen.

Nee, de marketingcampagne van Gids André ten spijt, Leuven is al lang niet meer de vertrekbasis van vele expedities. Het avontuur gaat helemaal niet verder. Integendeel, in Leuven roesten alle studenten vast. Ze bouwen langzaam hun huisje, planten haast ongemerkt hun boompje en werken noest in hun eigen tuintje.

Als de NMBS-locomotieven feilloos de treinstellen binnenloodsen in het nooit afgewerkte Leuvense station, horen alle studenten de conducteur "Dames en heren, we komen aan in Leuven" omroepen. Diegene met de trolley in het bagagerek fluisteren daar onbewust, "Leuven. Eindstation Leuven" bij.

Dries De Smet

Helden

Sinds het verdrag van Locarno valt het niet te ontkennen dat de maatschappelijke ondertoon verregaand veranderd is. Neem nu de helden van vandaag. We zien ze verschijnen op de overzichtjes, analyses en jaarbeschouwingen op televisie en in de kranten. Ook dit jaar zal het een revue zijn van helden die ons jaar hebben gekleurd. Mensen die het gemaakt hebben, mensen om naar op te kijken! Niet dus... Wilt u nu al weten wat er in elk overzichtje zal gezegd worden? In 2003 werd er heel goed getennist door Kim en Justine en mochten de jongens van X!NK als Belgische inzending naar het Eurosong for kids. Dat was het. Dat zijn de helden van vandaag!

Misschien vind u dat een oversimplificatie, maar dat is het in geen geval. Deze twee gebeurtenissen zullen immers van groot belang zijn, zeker voor het volgende jaar. Dit komt door twee elementen die deze feiten wel hebben en alle voorgaande of onbereikbare helden niet. Ten eerste zijn deze nieuwe helden, meisjes en jongens van 'bij ons', die naar dezelfde bakker gaan en dezelfde besmette kippen eten. Wat zij kunnen, dat moet ons toch ook lukken? Ten tweede is het nogal gemakkelijk om je aan onze nationale helden te spiegelen. Het enige dat je nodig hebt voor het identificatieproces zijn een paar attributen: een racket of enkele jaren muziekschool en de klus is geklaard.

Waarschijnlijk kan men de gevolgen nu al zien. Een stijging van de inschrijvingen in de tennisclubs en een recordverkoop in elektrische gitaren, vooral aan jongetjes die niet wisten wat nu de boven- en wat de onderkant was. Het is goed voor de economie, dat wel, maar moeten we hier niet ingrijpen? We hebben zo immers een groep gecreëerd van jongeren die door hun eigen koppigheid of misschien die van hun ouders, gedwongen worden tot het aannemen van een hobby waar ze helemaal niet goed in zijn en die ze zullen opgeven voor ze goed en wel begonnen zijn. Dat allemaal omdat de helden van vandaag te dicht staan.

Nu kon dat allemaal geen kwaad zolang het over breien of het schrijven van haiku's zou gaan. Niemand heeft last van tieners die wat op de achterkant van hun breipriem of potlood kauwen. Maar eentje dat urenlang tegen de garagepoort balletjes slaat of dat zoekt naar de manier om zijn versterkers tot het uiterste te dwingen, dat kan wel eens lastiger worden. Daarom is mijn kerstwens veel geduld voor ouders van de kinderen die zich spiegelen aan onze moderne helden. Ik wens hen allen veel succes.

Hanne Vermeiren

COLUMN

Examens

Sinds het verdrag van Locarno valt het niet te ontkennen dat de maatschappelijke ondertoon verregaand veranderd is. Neem nu de examens. Daar was vroeger in die goeie ouwe tijd toch weinig van te merken. De pijn was geconcentreerd op één enkele dag en de rest van het jaar kon de student zijn goesting doen.

Dat wil zegen, theedrinken met zijn kotmadam, blokken, misschien nog een kopje thee drinken met zijn kotmadam, naar de les gaan, biechten, verder werken aan de relatie met zijn of haar kotmadam, etc. Enfin, we begrijpen elkaar. Dat is tegenwoordig toch wel anders. Twee keer per jaar, drie weken lang worden studenten geconfronteerd met die helse heisa. Om nog niet te spreken over de weken voorbereidingstijd die de student dikwijls bij pa en moe doorbrengt. Examens, een heuse martelgang met inbegrip van een niet altijd even fatale executie voor de student.

Maar niet alleen studenten hebben te maken met dit verlengstuk van de juridisering van de samenleving. Kon je er vroeger nog van op aan dat je je buurman kon vertrouwen en dat hij je vrouw of man met rust liet, lijkt dat in deze tijden haast een wereldvreemde gedachte. Neen, we moeten alles vastleggen in contracten en wetten zodat we zwart op wit weten wat we aan de ander hebben. Het blinde vertrouwen heeft het moeten afleggen tegen het pessimisme.

Niet alleen studenten zijn de klos van deze algemene maatschappelijke tendens. Wil je een winkel openen, een auto besturen of als Arabier je vestigen in ons land, dan staat daar telkens een diploma in de weg. Zonder dat je het weet, word je beknot in je vrijheid. Mijn hart klopt sneller als ik naar het VTM-journaal kijk en de zwendelaars, de car-jackers en illegalen hun protest zie voeren tegen de juridisering.

Ik geef het toe, in hun strijd gaat het wel eens mis. Goede bedoelingen kunnen in het heetst van de strijd wel eens uit zicht raken. Een miskoop, een verwoeste auto, tien personen op een te kleine zolderetage, het hoort erbij. Het doel heiligt de middelen. Ik heb een droom dat mensen kunnen leven in een maatschappij zonder diploma's en examens. Daarom: "Weg met de diploma's en examens! Terug naar de tijden van de christelijke naastenliefde!"

Het is maandag. Ik ga naar de les. Voordat ik mijn kot verlaat, kijk ik nog eens goed of mijn revolver is doorgeladen en of mijn kogelvrijvest qua kleur wel past bij mijn nieuwe broek. Om nog op tijd te komen kaap ik een bus, beroof de vervelende buschauffeur van zijn leven en parkeer de bus ten slotte in de ontvangsthal van de Universiteitshallen om nog eens een stevig woordje te wisselen over mijn, naar mijn nederige mening te lage, geregistreerde punten. Tja... misschien mankeert er toch nog iets aan dit gedachte-experiment. Kan iemand mij de weg naar de ACCO vertellen? Ik heb nog wat cursussen nodig.

Ton van Weel, Jr.

Strijd

Sinds het verdrag van Locarno valt het niet te ontkennen dat de maatschappelijke ondertoon verregaand veranderd is. Neem nu de komende maanden. Het is niet mijn onmiddellijke bedoeling om in de gapende, ja zelfs etterende wonde te frunniken, maar op maandag 12 januari begint wel degelijk de eerste examenperiode van dit academiejaar. Naar aanleiding van dit kwestieuze gebeuren organiseert onze Alma Mater elke keer opnieuw een zogenaamde blokperiode, die bestaat uit de kerst-'vakantie' en een officiële blokweek.

Deze drie weken durende overlevingsstrijd der meest weerbaren is in alle opzichten een waar fenomeen. Duizenden en duizenden studenten trekken zich terug in hun eigen, persoonlijke Helmsdiepte. Gedurende een kleine maanstonde beraden zij zich over de meest functioneel aanwendbare verdedigingstechnieken in de aanstonds losbarstende krijg. In hun aardedonkere torens smeden Orcs, Uruk-hai's en andere twijfelachtige types immers hun 'cunning plans' om op de afgesproken termijn hun aanval op de schijnbaar weerloze studentenbevolking in te zetten.

'Schijnbaar', want de populatie der studerende heeft meer in haar mars dan men op het eerste zicht aan de zwakke massa zou toeschrijven. Daarmee werd reeds een eerste sterk punt vernoemd. Tot twee à drie keer per jaar toe weet een soort onnoembare witte macht een veelheid aan defensieve krachten op de been te brengen. Ondanks het sterke ongeregelde karakter van deze troep, spreken we hier over een zwik heterogeniteit zonder gelijke. Zo zijn er de elfachtige types die gladjes dartelend doorheen de moerassige wetenschapsvelden hun welgemikte pijlen richten op de zwakke plekken van de booswichten. Door middel van sluwe klederdracht leiden zij de aandacht in die mate af dat de argeloze antagonist zich te pletter stort in de slinkse schachten die zich in het doorgaans glooiende landschap verscholen houden.

Daarnaast onderscheidt men de dwergachtige en de hobbitgeaarde lieden, die zich laten opmerken — of juist niet — door hun nietige gestalte, waarbij van de eerste soort de natuurlijke oorsprong van hun krachten in farmaceutische kringen wel eens in vraag gesteld wordt. Om tot slot exhaustief te werk te gaan, dient tevens melding gemaakt te worden van species van boomsottige, stapperachtige en zelfs doodgewoon doordeweekse menselijke aard, die wegens de hier beperkt beschikbare ruimte echter niet verder aan bod kunnen komen.

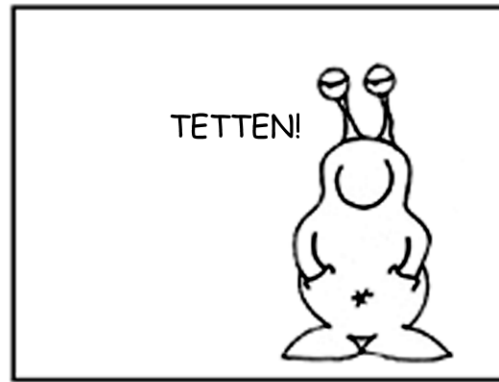
Laten we echter niet verzanden in mateloos structuralistisch geëmmer en terugkeren tot de essentie van de semestriële itererende polemiek. De tactiek van de zwarte orde is namelijk duidelijk gestoeld op antieke exempels. Vanuit een verdeel en heerspolitiek wordt geheid ingespeeld op de verdeeldheid van de opponent. Over een adequaat antwoord bestaat dan ook niet de minste twijfel. Het broederschap mag zich in geen geval laten opdelen. Op geijkte momenten zullen vernietigende krachten proberen de communicatie binnen een verzamelde groep proberen te verstoren of zelfs te bestraffen. Met alle macht voorhanden moet de alliantie zich echter verzetten en gebruik maken van briefjes tot sms-berichtjes om juiste informatie aangaande de verzetstrijd te seinen. Wie niet voor hen is, is tegen hen: 'united they stand.'

Joris Beckers

G(e)spot: de Keizersberg

(foto Pieter Baert)

www.shellac.be

December 2003

ma 22	di 23	wo 24	do 25	vr 26	za 27	zo 28
ma 29	di 30	wo 31				

22/12/2003 – 30/01/2004

Januari 2004

			do 1	vr 2	za 3	zo 4
ma 5	di 6	wo 7	do 8	vr 9	za 10	zo 11

Veto's blokkalender

www.shellac.be

Het tornooi van de inleiders

Afgelopen dinsdag vond het jaarlijkse VRG-welsprekendheidstornooi plaats. Hoewel de twee laureaten schitterende redevoeringen hielden, waren de toespraken van een aantal kandidaten eerder van een bedenkelijk niveau. Gelukkig waren er nog de inleiders die, soms wel heel uitvoerig, voor het spektakel zorgden.

Simon Gryspeert

Twee voor half negen. Slechts 28 minuten te laat komt de jury de halfvolle PDS-aula waardig binnengestapt. Waardig, want ook dit jaar zorgde het VRG voor een gerenommeerd stel juryleden: Siegfried Bracke (VRT-presentator), Gitte Van Hoyweghen (Ketnet-presentatrice), Tim Pauwels (VRT-nieuwsdienst), Goedele Devroy (VRT-nieuwsdienst), Marc Vervenne (prof K.U.Leuven) en Dirk Van den Auweele (prof K.U.Leuven). De presentator van dienst is Jan Hautekiet, geen onbekende voor het tornooi, gezien zijn eerdere optredens als jurylid en presentator.

Na een korte inleiding van professor Van den Auweele over de geschiedenis van het tornooi, bijt Walter Tanckaert van VRG Gent de spits af. Zijn uiteenzetting over problemen die rijzen wanneer vrouwen zich gaan bemoeien met het voetbal, kan Siegfried Bracke er niet van weerhouden enkel te lachen met de link die hij ziet tussen de achternaam van deze kandidaat en de autosector. Je zou voor minder volgend jaar je kat sturen. Gelukkig volgt hierop een iets snedigere kandidaat: Thomas Spaas van Ekonomika maakt promotie voor zichzelf en slaagt hier overigens wonderwel in. Een schuine opmerking over de "onverzadigbare associatiedrift" van rector André Oosterlinck bezorgt hem alvast de sympathie van het publiek.

Dieter Carels van de Psychologische Kring, die zichzelf moest inleiden, brengt een origineel stuk over twee ballen en een slinger — aan de kerstboom natuurlijk, of wat dacht u anders. Jammer alleen dat de halve zaal zijn dubbelzinnigheden al snel doorzien heeft. Dan brengt Pieter Lafosse, student Master of International Business Economics, het er veel beter vanaf: door al zingend zijn redevoering in te zetten heeft hij al gauw de ganse zaal met zich mee. Zijn vlotte vertoning over de kritiek van de paus

te boeien. Nog erger was het echter gesteld met zijn opvolger van WINA, Jasper Vanhalewyck. Na een nochtans hilarische inleiding van professor Warrinnier over de zuivere wiskunde, weet Jasper het voltallige publiek in slaap te praten met een onsamenhangend vertelsel over een zekere Prosper De Mulle, u allen — prijs u gelukkig — onbekend.

De voorlaatste kandidaat speelt een thuismatch: Alexis Fierens van het VRG heeft met voorsprong de grootste schare supporters in de zaal. Ondanks een wel heel

van Germania. Haar relaas over een jongen die haar, een 21-jarige deerne, schandelijk voor "mevrouw" aansprak, wint het hart van het publiek: zij wint later dan ook terecht de publieksprijs.

Improvisatieronde

Na de toespraken worden de kandidaten pas echt voor de leeuwen geworpen in de improvisatieronde. Hier krijgt elke kandidaat een plaats, een persoon en een spreekwoord, en vervolgens moet hij een drie minuten durende toespraak verzinnen waar deze drie zaken in voorkomen. Combinaties als "hangend aan een valschermer", "Guy Verhofstadt" en "Een oude bok lust nog wel een groen blaadje" maken hiervan een zeer hachelijke onderneming, waar elk jaar verscheidene deelnemers op sneuvelen.

Na de laatste improvisatie wordt er gestemd door het publiek en beraadslaagd door de jury, maar tijdens het tellen wordt het publiek nog geanimeerd met een korte, maar hilarische voorstelling van het improvisatiegezelschap PREPAREE. Korte stukjes over wulpse proffen, het wereldkampioenschap vingerhoedwerpen en een aflevering van Blind Date met Jeanne d'Arc als kandidate kunnen het publiek wel bekoren.

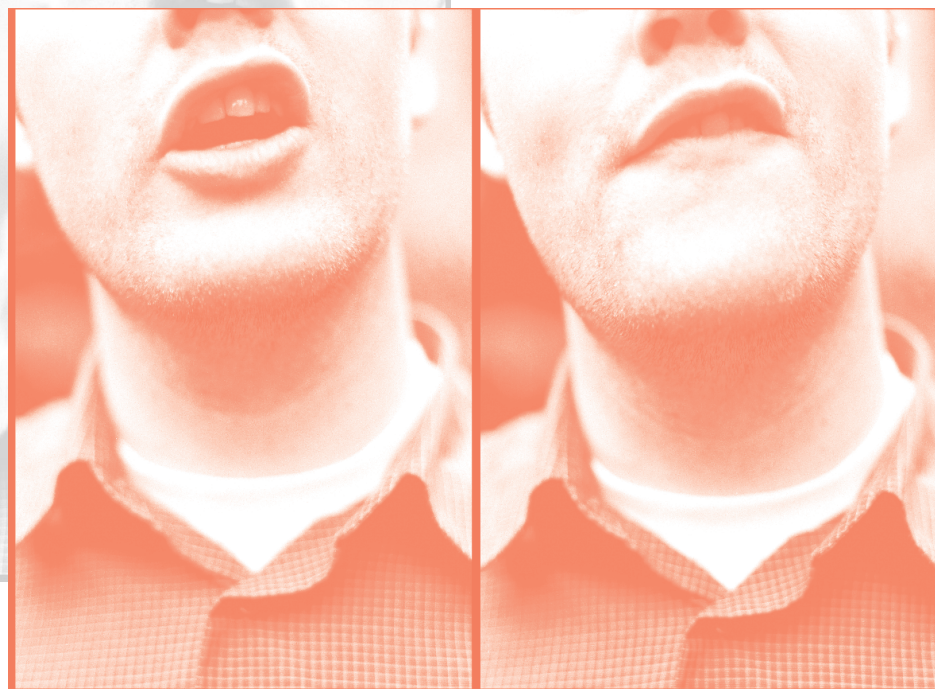
Op het einde worden de winnaars bekroond: Pieter Lafosse wint de juryprijs (250 euro) en Kristien Lindemans de publieksprijs (een boekenbon ter waarde van 250 euro). Proficiat!

Einduitslag juryprijs:

1. Pieter Lafosse
2. Kristien Lindemans
3. Thomas Spaas

Einduitslag publieksprijs:

1. Kristien Lindemans
2. Pieter Lafosse
3. Alexis Fierens

(foto Pieter Baert)

op de Belgische universiteiten die niet katholiek genoeg zijn, bezorgt hem later de overwinning voor de juryprijs.

De kandidaat van VTK, Bart Van Loon, hield een toespraak over het onderwijs in ons land, jammer genoeg had hij evenveel moeite als de gemiddelde onderwijzer om zijn publiek

erg lange aankondiging door een assistent, weet Alexis het publiek op de lachspieren te werken met zijn oplossing voor de vergrijzende bevolking: de Sterfteling, een pretpark waar oudjes op speelse wijze aan hun eind kunnen komen. Ten slotte is er nog de enige vrouwelijke kandidate, Kristien Lindemans

WINNENDE TEKST VAN HET INTERFACULTAIR WELSPREKENDHEIDSTORNOOI 2003

"Beste Paus, de inlichtingen die ik over het Vaticaan krijg, verontrusten me"

Een zeer goede avond allemaal. De mensen die eerder verlegen zijn van aard, sluit misschien de ogen en probeer niettemin mee te doen. Voor de anderen: zing gerust mee. Hier gaan we: "one, two, a one, two, three, four."

(ZINGEN): "Jezus is de Goede Herder, Jezus Hij is overal. Jezus is de Goede Herder, breng me veilig naar de stal."

De universiteit moet christelijker. Toen kardinaal Danneels jongstleden voor een 'ad-limina'-bezoek naar Rome ging, kreeg hij niet van de paus te horen het clichématige "dank u voor de bloemen", maar wel: "de inlichtingen die ik over uw land krijg, verontrusten me". Hij herhaalde tevens, ik herhaal, hij HERhaalde dat "ook de katholieke universiteit de kerkelijke leer in praktijk moet brengen..." Of nog, vertaald naar dit katholieke universiteitspubliek toe: "Kettters... Duivelskinderen... U zijt afgedwaald van het rechte pad. Zijn jullie niet beschaamd! Zadel jullie paarden voor de nieuwe inlandse kruistocht teneinde de kerkelijke waarden tot in de verste uithoeken van ons land opnieuw in praktijk te brengen! Zijn jullie niet beschaamd!"

Ik las het bericht twee weken geleden in de Campuskrant. En ik stond te trillen op mijn benen, want het laatste dat ik wil, is als 'afvallige' aan de hemelsoorten toekomen, om daar te zien dat mijn naam in Gods Hand doorstreept is.

Ik was totaal in paniek. Maar na een tijdje piekeren ende peinzen heb ik de koe bij de horens gevat: ik besliste te vasten. Ik heb mijn 530 euro bolide genomen en fietste naar een bistro. Niettegenstaande ik stevige trek had in steak met frietjes, nam ik de dagsoep, *plain and simple*. Toen ik het soepje ophad, keek ik op mijn uurwerk van 238 euro hoe laat het was. Ik veegde de kruimeltjes van mijn broek van 75 euro; knoopte de veters van mijn schoenen — 104 euro het paar — wat strakker aan. Daarna betaalde ik de ober voor de soep en nam mijn lange zwarte jas van ruim 200 euro. Ik stapte de bistro uit en dacht

tevreden: een beetje soberheid kan toch deugd doen... Maar zoals u al kunt vermoeden, ik doorzag mijn eigen schijnheiligheid.

Na een tijdje peinzen ende piekeren, heb ik papier, pen en een priorzegel genomen voor een dringend bericht naar het Vaticaan. Ik schreef: "Beste Paus, de inlichtingen die ik over het Vaticaan krijg, verontrusten me". Maar die centrale vraag bleef overeind, namelijk: hoe ben ik een goed mens, hoe kom ik in de hemel terecht?

Misschien vraagt u zich af: waarom neemt iemand deel aan het welsprekendheidstornooi? Professor Sercu kwam het reeds

"Hoe kom ik in de hemel terecht?"

te zeggen: ik ben een econoom. Ik ben één van die kereltjes die geduwd, gepushed, gekriebeld, maar vooral gestreeld wordt door de onzichtbare hand om het maximale nut te verwerven. In het geval van economen moet dat dus zijn: geld verdienen en zoveel mogelijk. Niet voor de maatschappij, maar voor ik, mij en mezelf. Er valt immers wat te winnen met dit tornooi...

Misschien denken de mensen die mij beter kennen, of juist zij niet, wat voor gelul is me dat. Of zoals in het *skoon* West-Vlaams: "wa zijver é mi da ier". Misschien sta ik hier wel helemaal niet *for the money*.

Ik zal u de waarheid verklappen: ik oefen alvast voor wanneer ik groots zal zijn. Ik oefen nu voor deze kleine groep van mensen en hoop dat het er in de toekomst duizenden

mogen zijn. Want naar mijn mening wonen we in een wereld die uitnodigt tot grootsheid. Te vaak heb ik het gevoel dat mensen zich als een kleine garnaal in een grote zee voelen: onmachtig... maar onterecht.

Nelson Mandela had het volgens mij bij het rechte eind tijdens zijn inauguratie toen hij wijselijk sprak, en ik citeer: "Our deepest fear is not that we are inadequate. Our deepest fear is that we are powerful beyond measure. It is our light, not our darkness, that most frightens us."

En daar heeft Nelson Mandela een punt, niet zomaar een punt, maar een machtig punt. Sla de handen in elkaar en wees groots. En dat betekent niet dat we allemaal presidenten hoeven te zijn, daarvoor zijn er trouwens te weinig landen. Maar vooral en in de eerste plaats, wees groots in de kleine dingen van elke dag, in ons denken en doen, in onze relaties met mensen. En volgens mij, geheel subjectief dus, doet het er, lieve paus, niet toe of ik een kruisteken sla wanneer ik een kerk passeer, of ik een kruisteken sla vooraleer ik mijn patatten opeet, of ik naar de mis ga om vrolijk de liedjes van 'Jezus is de Goede Herder' mee te zingen al dan niet... Het doet er niet toe. Dat doet er niet toe.

Stel dat ik het niet haal. Dat ik nooit de president van een organisatie word, dat ik geen burgemeester word van een stad, gouverneur van een staat, dat ik me beperk tot wortels trekken en dus nooit hoge toppen scheer. Dan hoop ik van ganser harte dat jullie allen jullie grootsheid niet onder stoelen of banken zullen steken. Dan ben ik ervan overtuigd dat we elkaar allen op een goeie dag terugzien in de Hemel. En omdat iedereen zich graag goed voelt. En nog meer om wat ik hier kom te vertellen. Geef uzelf alvast een deugddoend applaus.

Tekst van Juryprijs-winnaar Pieter Lafosse.

ANDRÉ OOSTERLINCK.

De naam duikt al eens vaker op in dit weekblad: André Oosterlinck. Weinig personen aan deze universiteit ontlokken wellicht zo'n felle reacties als de eigen rector. Door de studenten werd hij dit jaar als een Napoleon omschreven, anderen zien hem eerder als de CEO van de K.U.Leuven of de rector-elektricien. Reden genoeg dus om eens na te gaan wie Oosterlinck eigenlijk is, want de persoon van de rector valt niet zomaar los te koppelen van de functie. Hoe komt het toch dat hij steeds weer opduikt in lijstjes van de honderd invloedrijkste Belgen? Waarop is zijn macht gebaseerd? Vanwaar komt hij en waar gaat hij naartoe? Na acht jaar rectorship is het tijd om eens de mens achter de rector naar voren te brengen.

Tekst Thomas Leys
Foto Pieter Baert

Eerst de formele kant van de zaak: wat doet een rector eigenlijk? Volgens het organiek reglement van de K.U.Leuven vertegenwoordigt de rector de universitaire gemeenschap en is hij verantwoordelijk voor de uitvoering van het beleid inzake onderwijs, wetenschappelijk onderzoek en dienstverlening. Dat is dus zeer algemeen gesteld. Hij zit allerlei vergaderingen voor, maar dat is op zich geen voldoende indicatie van zijn invloed. De onderwijsdecreten geven ook bitter weinig bijzondere bevoegdheden aan de rector. Wie de macht van de Leuvense rector wil kennen, moet dus op zoek gaan naar andere bronnen dan regeltjes. In onze eigen archieven gingen we op zoek naar gebeurtenissen en gesprekken die een beter inzicht geven in hoe André Oosterlinck zijn belangen en die van de universiteit verdedigt. Ook spraken we voor dit artikel onder meer met ondernemer Fred Chaffart, voormalig minister van Onderwijs Luc Van den Bossche en onderwijsspecialist Guy Tegenbos van De Standaard, die vanuit hun eigen invalshoek veel te maken hebben gekregen met Oosterlinck.

Veel van onze getuigen merken op dat de macht van Oosterlinck eigenlijk op drie pijlers rust. Vooreerst is er natuurlijk het gegeven dat de rector van de K.U.Leuven de baas is van een grote organisatie, namelijk de grootste universiteit van het land. Chaffart: "De K.U.Leuven heeft zeker sinds de vervaamsing een belangrijke positie binnen de Vlaamse samenleving. Het is een economische speler geworden dankzij de vele spin-offs die er worden opgericht vanuit de universiteit." De K.U.Leuven is intussen immers een heuse onderneming geworden met bijna 15.000 werknemers, waarvan de helft actief in de universitaire ziekenhuizen. Voeg daarbij nog eens een paar duizend

werknemers bij allerlei spin-offs die opereren in de marge van de universiteit. Ter vergelijking: Belgacom heeft 18.000 werknemers. Het Leuven 'onderwijsbedrijf' levert momenteel diensten aan zo'n 30.000 klanten-studenten. Wie op iets hoger niveau kijkt naar de Associatie K.U.Leuven, waar Oosterlinck voorzitter van is, merkt dat de Leuvense rector eigenlijk een marktaandeel van ongeveer veertig procent van het Vlaamse hoger onderwijs 'controleert'. Zo iemand wordt niet genegeerd.

Trio

Als tweede grote sterkte van Oosterlinck wordt zijn uitgebreid netwerk aangehaald dat zich niet enkel tot het Vlaamse hoger onderwijs beperkt. Wanneer er in Bologna, Praag of Berlijn belangrijke verklaringen over het hoger onderwijs worden opgesteld, is Oosterlinck als enige Vlaamse rector altijd in de buurt om desnoods nog wat extra te lobbyen bij de verantwoordelijke ambtenaren. Zo is Oosterlinck onder meer actief binnen de Europese vereniging voor universiteiten. Dat netwerk is er gekomen na jarenlange internationale contacten, ook in de States, waar hij een tijdlang actief was als onderzoeker. Zo kan de Leuvense rector ook zelf nieuwe initiatieven opzetten, zoals de League of European Research Universities (LERU). Ook de Coïmbra-groep, een overkoepeling van traditionele Europese universiteiten, geeft aan Oosterlinck meer dan andere rectoren en misschien zelfs ministers kanalen om Europees van tel te zijn. Ook door zijn betrokkenheid in het bedrijfsleven komt de rector in aanraking met mensen die op de één of andere manier later nog projecten kunnen opzetten met de universiteit.

Als derde grote kracht, en hierover is zowat iedereen het eens, had Oosterlinck als één van de weinigen en ook als één van de eersten in deze contreien een duidelijke visie op de toekomst van het hoger onderwijs in Vlaanderen en Europa. In de jaren negentig werd ook vaak gewag gemaakt van het trio Van den Bossche-Oosterlinck-Willems (rector UGent) die samen de grote lijnen uittekenden voor het onderwijs- en onderzoeksbeleid voor de universiteiten. Tegenbos: "Oosterlinck zit op het snijpunt van economie en wetenschap en weet zeer goed hoe deze twee kunnen samenwerken. Dat heeft natuurlijk ook te maken met zijn ervaring als voorzitter van het Fonds Wetenschappelijk Onderzoek en de Raad voor Wetenschapsbeleid." Innovatie is voor Europa een zaak van overleven geworden sinds de Lissabonverklaring en de universiteiten zullen in dat proces een cruciale rol spelen. Dat er in Vlaanderen vandaag al een traditie van spin-offs bestaat, is bovendien in belangrijke mate mee een verdienste van Oosterlinck. Die aanpak werd ook ten volle gesteund door minister Van den Bossche: "We moesten af van de hokjesmentaliteit. Natuurlijk moet de staat blijven instaan voor de basisfinanciering van het onderwijs, maar tussen universiteiten en de buitenwereld moeten er ook verbanden worden opgezet om die openheid van geest zich ten volle te laten ontwikkelen. Oosterlinck en ik waren, nog voor de Bolognaverklaring, ook een groot voortrekker van een geharmoniseerde ruimte voor hoger onderwijs in Europa."

Een man met een visie dus. Wanneer we echter deze opvattingen proberen te ontleden, dan moeten we wel concluderen dat deze niet meteen gelijk loopt met wat algemeen gangbaar is in Vlaanderen. Hoewel Oosterlinck nooit rechtstreeks zal

toegeven dat de economie eigenlijk de grootste invloed heeft op het onderwijs, weet de rector wel zeer goed dat het aan universiteiten is om dat aspect zo optimaal mogelijk te benutten. Onderwijsinstellingen hebben in een kennismaatschappij een rol te spelen en voor de K.U.Leuven ziet Oosterlinck daarin een functie weggelegd als elite-universiteit, die hoogkwalitatief onderzoek aflevert én ook mensen opleidt die in dat onderzoek kunnen meedraaien. Oosterlinck is daarom niet tegen een sociale opdracht voor de universiteit, maar beschouwt het niet als zijn persoonlijke taak om de democratisering van het onderwijs te realiseren. Vlaanderen en zijn inwoners worden méér een dienst bewezen wanneer de K.U.Leuven een topuniversiteit wordt in Europa, dan als de universiteit breed zou blijven rekruteren. Liever één potentiële Nobelprijswinnaar opleiden, dan nog eens duizend middelmatige studenten opnemen, lijkt haast de doelstelling te zijn.

Een gebrek aan vrouwelijke onderzoekers of te weinig allochtone studenten, Oosterlinck weet dat die problemen er zijn, maar is vanuit zijn eigen *self-made* spirit ervan overtuigd dat wie inspanningen levert, er ook zal komen. Oosterlinck aanvaardt ook dat de toegang tot het hoger onderwijs vrij is, zolang de overheid dat als prioriteit blijft formuleren. Dit alles betekent daarom niet dat hij anti-student zou zijn. Oosterlinck is oprecht gechoqueerd wanneer de eigen studenten onrechtvaardig behandeld worden. Voor Oosterlinck is het de laatste jaren ook makkelijker geworden om straffe uitspraken te doen in allerlei media. Zo kondigde hij reeds aan dat wat hem betreft, de democratisering van het onderwijs is voltooid en dat hij eigenlijk een liberaal is, hoewel dat laatste wellicht eerder

met Oosterlinck: "Ik ben als minister regelmatig aanwezig geweest op de Vlaamse Interuniversitaire Raad. Daar heb ik Oosterlinck leren kennen als een briljant, maar scherp *debater*. Zijn intellectuele openheid kon ik waarderen. Er werden al eens wat decibels geproduceerd, ook door mezelf, maar achteraf wist ik dat een gegeven woord ook werd gehonoreerd. Natuurlijk verschilden we wel eens van mening, maar zelfs vanuit onze beide verantwoordelijkheden, kwamen we toch vrij vaak tot een eensgezind standpunt."

Tegenbos: "De andere rectoren zijn vandaag al wat minder gecrispeerd tegenover Oosterlinck, omdat ze merken dat ook zij dezelfde uitdagingen moeten aangaan die de Leuvense rector al veel eerder had gesignaleerd. Terwijl het vroeger haast vies was om met de bedrijfs wereld samen te werken, streeft iedereen er nu naar zoveel mogelijk patenten te hebben, om spin-offs op te richten, enzovoort."

Jachtgeweer

Een begenadigd spreker is de rector nooit geweest. Tegenbos: "Oosterlinck is in de eerste plaats nog altijd een ondernemer, geen filosoof." Menig promotie of emeritaat werd al eens ontsierd met een niet zo diplomatische opmerking van Oosterlinck. Dat geeft natuurlijke interessante gesprekstof voor de receptie, maar versterkt ook het eerder arrogante imago dat Oosterlinck soms typeert. Zoiets neemt niet weg dat zijn toespraken, waarbij de uitwerking overigens wordt overgelaten aan ghostwriters, vaak wel interessante ideeën bevatten en tot nadenken durven stemmen. De openheid in zijn publiek optreden en de pers wordt geapprecieerd. De geledingen binnen de

eens een sloop doorgeschoven. Wie er echter op uit is om de K.U.Leuven direct of indirect schade toe te brengen, kan op een felle vermaning rekenen. Menig beginnend Veto-medewerker kreeg al eens een vriendelijke uitnodiging om zich te melden op de Naamsestraat 22. De contacten verlopen echter altijd hoffelijk en er is zeker een wereld van verschil met de tijd van Roger Dillemans, die er een sport van maakte om tijdens vergaderingen van de Academische Raad moord en brand te schreeuwen over de artikels in Veto. Dat dit fenomeen verdwenen is, kan natuurlijk ook aan Veto zelf liggen. Het dulden van Veto als onafhankelijk persorgaan neemt niet weg dat Campuskrant jammer genoeg vaak niet meer is dan het mondstuk van het rectoraat. Alle teksten van de universiteitspublicatie maken eerst een tussenstop via het kantoor van rector Oosterlinck, vooraleer zij naar de drukker gaan. Zoiets is trouwens kenmerkend voor de houding van Oosterlinck als leider. De ijdelheid van de rector is berucht. Een nieuwe toga, een nieuwe dienstwagen... *noblesse oblige*. Weinig publicaties van de Dienst Communicatie gaan de deur uit zonder een foto van de rector. Zelfs in de academische zakagenda lacht de rector iedere student toe en wenst hij hen een goede expeditietoetoe.

Zuil

Oosterlinck houdt ook graag de teugels in handen en de vingers aan de knoppen. Wanneer er iets fout loopt, zal hij niet twifelen om de verantwoordelijken persoonlijk te convoceren voor een gesprek. Dat doet hij trouwens niet enkel in de universiteit. Wanneer bijvoorbeeld de belastingen in zijn woonplaats worden verhoogd,

niet zo erg. Soms geeft de rector al eens binnenskamers toe dat de politiek in Vlaanderen soms nogal kleinzerig doet, bijvoorbeeld omtrent de versoepeling van de taalregeling in het hoger onderwijs.

Onhandigheid

Een laatste belangrijk aspect dat niet mag ontbreken bij het kaderen van Oosterlinck, zijn zijn activiteiten in de bedrijfs wereld. De wederzijdse beïnvloeding van deze twee rollen, rector en ondernemer, doet soms wenkbrauwen fronsen. Toch worden de kwaliteiten van Oosterlinck ook buiten de universiteit gewaardeerd en heeft zijn inbreng als onderzoeker of raadgever hem geen windeieren gelegd. Ook de bedrijven die hij zelf mee heeft opgericht, doen het goed. In 2000 verkocht hij een groot aantal aandelen in het bedrijf ICOS dat hij destijds mee heeft opgestart. Gezien ICOS een in de Verenigde Staten beursgenoteerd bedrijf is, zijn de gegevens over deze verkoop door iedereen opvraagbaar op de website van de NASDAQ. Zo weten we dat de verkoop van de ICOS-aandelen Oosterlinck om en bij de vier miljoen euro moet hebben opgebracht. Aangevuld met de participaties in andere ondernemingen, kan het vermogen van de rector dus in de miljoenen euro's worden geschat. Er worden natuurlijk al eens vraagtekens gezet bij een rector die tegelijk ook belangrijke aandelenparticipaties bezit in spin-off-bedrijven die onrechtstreeks een band hebben met de universiteit. Er is weliswaar geen enkele aanwijzing van belangenvermenging — Oosterlinck is slim genoeg om op zijn tellen te passen —, maar het is natuurlijk niet gezond voor het imago van Oosterlinck dat dergelijke geruchten de ronde doen.

MEER DAN EEN TITEL.

plagerig is bedoeld naar de VLD toe. Studentenvertegenwoordigers binnen de K.U. Leuven vinden het de laatste jaren ook minder belangrijk om op dat punt kritiek te leveren. De rector slaagt er immers goed in om heel de universiteit te mobiliseren voor het project om van de K.U.Leuven een excellente onderwijsinstelling te maken. Om die ambitie waar te maken, is natuurlijk een sterk bestuurder nodig.

Scherp

Bij zijn optreden binnen de universiteit, laat hij zich meer kennen als een bedrijfsleider. De universitas-gedachte, waarbij professoren, assistenten en studenten samen de universiteit besturen en zich algemeen proberen te vormen, is niet meteen aan Oosterlinck besteed. Tegenbos: "Vandaag zijn er eigenlijk twee visies op universitair bestuur. Ofwel kies je voor interne democratie, met inspraak voor alle geledingen van de universiteit. Ofwel ga je voor het stakeholders-model, waarbij je ervan uitgaat dat eigenlijk de hele samenleving er belang bij heeft dat de universiteit efficiënt bestuurd wordt. Dan ligt natuurlijk meer de klemtoon op het management." Hierin ligt wellicht ook het grote verschil met voorganger Roger Dillemans, die meer behoedzaam te werk ging om nieuwe wegen in te slaan met de universiteit. "Oosterlinck is een doener," zegt Fred Chaffart, "dat wordt ook in het bedrijfsleven geapprecieerd. Dat hij daarmee al eens tegen de kar van iemand anders rijdt, kan ik begrijpen. Alle Leuvense rectoren hebben hun voor- en tegenstanders gehad."

Het duurde overigens een tijd voor Oosterlinck voldoende werd geapprecieerd door zijn collega-rectoren. Van den Bossche getuigt over de verstandhouding die er was

universiteit weten tenminste waar ze aan toe zijn, ook al wordt soms de soep niet zo heet gegeten als ze werd opgediend door Oosterlinck. De voortvarende houding heeft echter niet altijd een goed effect gehad.

Hoe een rector lijden kan, blijkt onder meer uit de episode rond het eredoctoraat voor prins Filip. Eind 2001 raakt bekend dat de kroonprins een eredoctoraat zal krijgen van de K.U.Leuven, mede wegens zijn bijdrage voor de 'wereldvrede'. Wekenlang ontspint zich in de media een polemiek rond de vraag of het eredoctoraat al dan niet verdiend is. Ook binnen de universiteit komt de beslissing onder vuur te liggen. Het departement Politieke Wetenschappen start een petitie en de studentenvertegenwoordigers kondigen aan dat zij afwezig zullen blijven op het Patroonsfeest, hoewel zij de oorspronkelijke beslissing wel mee hebben goedgekeurd. Nadat eerst het rectoraat een persstijl heeft aangekondigd, neemt Oosterlinck dan toch het bij nader inzien moedige initiatief om naar buiten te treden om iemand te verdedigen die zichzelf eigenlijk niet kan verdedigen. In interviews ontkracht de rector de vooroordelen die er leven over de intellectuele capaciteiten van de prins en verklaart hij "niet zozeer als rector, maar wel als vader" geschokt te zijn door sommige uitspraken over de prins. Dat wordt hem niet in dank afgenomen. Maandenlang is de rector kop van jut in Vlaams-radical milieus. In het straatbeeld duiken in graffiti doodsbedreigingen op aan het adres van de rector en op een bepaalde nacht wordt er zelfs een jachtgeweer afgevuurd op de privé-woonst van de rector, een incident dat nog steeds niet is opgehelderd.

De verhouding tussen Oosterlinck en de pers is ambigu. Wie weet waarover hij schrijft, kan op begrip rekenen of krijgt al

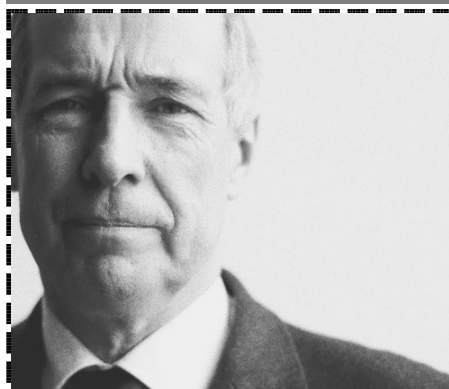
vraagt Oosterlinck als enige inwoner om een onderhoud met de burgemeester. Nochtans zijn er ook zwakke plekken in deze controle-drift. Oosterlinck houdt zich bijvoorbeeld ver weg van de sociale sector, wat hem soms zuur kan opbreken wanneer er zich ernstige problemen voordoen in Alma of in de studentenhuusvesting. Ook de administratieve last voor de professoren, dé grote klacht van de afgelopen jaren, werd pas laatstijdig door Oosterlinck opgemerkt. De rector probeert in die gevallen aan te geven dat hij werk maakt van de zaak en dat iedereen altijd welkom is om suggesties te geven. Het opendeurbeleid komt natuurlijk sympathiek over, maar het is natuurlijk de vraag of op die manier de juiste frustraties kunnen opborrelen.

Ook de houding tegenover de politieke wereld is dubbelzinnig. Met de liberale ministers Vanderpoorten en vooral Van Mechelen zijn de contacten goed, hoewel de K.U.Leuven traditioneel in de christen-democratische hoek werd geplaatst. Oosterlinck vindt het echter belangrijk om zich onafhankelijk op te stellen en praat met politici van alle democratische partijen. Van den Bossche: "In mijn tijd zal Oosterlinck wel nog zijn geprivilegieerde contacten hebben gehad met de CVP, maar enkel wanneer hij iets niet kreeg via de gewone weg." Sinds het aantreden van de paarse regeringen, lijken de contacten met CD&V ook tot een minimum beperkt te zijn. Ook het katholiek karakter is voor Oosterlinck meer een kwestie van label dan van levensbeschouwing. Van den Bossche: "Voor Oosterlinck staat de K voor kwaliteit, maar hij zal opletten om zomaar onderdeel te worden van een bepaalde zuil." Het is dus moeilijk om André Oosterlinck politiek te plaatsen, maar dat vindt hij zelf wellicht ook

André Oosterlinck zal niet de geschiedenis ingaan als een geliefd rector die door de basis op handen wordt gedragen. Zijn toespraken zullen niet geciteerd worden. Ja, zelfs een Aula André Oosterlinck lijkt vooralsnog onwaarschijnlijk. Toch zijn er ongetwijfeld kwaliteiten die Oosterlinck bezit die de K.U.Leuven op langere termijn een dienst zullen bewijzen. De Bologna-verklaring en alles wat daar mee samenhangt hebben een niet te onderschatten impact op het functioneren van de universiteit. Indien een rector van de K.U.Leuven niet zo kort op de bal had gespeeld als Oosterlinck gedaan heeft, dan had de universiteit wellicht een achterstand opgelopen en zou moeilijk kunnen bijbenen in het koppeloton in Europa. Hoewel de verdiensten van Oosterlinck gekend zijn, is het duidelijk dat niet iedereen binnen de universiteit een fan is van de rector. Binnen heel wat faculteiten heerst er onvrede over zijn eigengereide tot zelfs autoritaire optreden en hoewel dat vaak ook te maken heeft met onhandigheid, is het weinig waarschijnlijk dat Oosterlinck een derde ambtstermijn zou kunnen krijgen indien dat mogelijk zou zijn. Nochtans is het nooit de bedoeling geweest van Oosterlinck om populair te zijn en wellicht laat hij al deze overwegingen ook niet zo zeer aan zijn hart komen.

ANDRÉ OOSTERLINCK. MEER DAN EEN TITEL.

Biografie

André Oosterlinck is een babyboomer. Op 14 augustus 1946 wordt hij geboren in het Oost-Vlaamse Kalken, een deelgemeente van Laarne. De ondernemersgeest zit hem in het bloed; zijn ouders leidden een KMO. Op achttienjarige leeftijd begint Oosterlinck een opleiding industrieel ingenieur aan de Katholieke Hogeschool Sint-Lieven. Na een kort intermezzo bij Siemens trekt de jonge Oosterlinck naar Leuven om in 1972 ook het diploma burgerlijk elektronisch-werktuigkundig ingenieur te halen. Over de studententijd van Oosterlinck is niet veel geweten. In ieder geval staat hij niet mee op de barricaden in de woelige jaren na Leuven Vlaams. "Wij waren daar in Heverlee niet zo mee bezig," bekent hij later in *Trends*. Daarna begint de onderzoeks carrière van Oosterlinck. Hij werkt mee aan allerlei projecten die in die tijd baanbrekend waren, zoals beeldverwerking — belangrijk voor medische toepassingen, waardoor Oosterlinck ook actief was binnen de faculteit Geneeskunde — en spraakherkenning — zo worden er onder meer projecten uitgevoerd in samenwerking met Bell Telephone. Na het behalen van zijn doctoraat gaat zijn carrière enkel maar in steile richting omhoog. In 1984 wordt de dan 38-jarige hoogleraar André Oosterlinck voorzitter van het belangrijke departement ESAT. In 1990 scheidt hij het tot vice-rector voor de Exacte Wetenschappen in de ploeg van rector Dillemans, die hij vijf jaar later opvolgt. Tussen alle onderzoek- en beleidsactiviteiten door, doet Oosterlinck ook iets wat tot dusver in Vlaanderen nog niet veel voorkwam aan de universiteiten. Op basis van de bevindingen in zijn doctoraat over digitale beeldverwerking richt hij samen met een paar andere onderzoekers het bedrijf ICOS op. Deze spin-off van de ingenieursfaculteit bestaat vandaag nog steeds en Oosterlinck zetelt er in de raad van bestuur. Naast ICOS is Oosterlinck ook nog betrokken bij de oprichting en beheer van Easics, dat in 2000 wordt overgenomen door een Amerikaanse onderneming. Door zijn ervaring als onderzoeker en bedrijfsman, wordt Oosterlinck ook aangetrokken door Agfa-Gevaert om te zetelen in de raad van bestuur. Voor hij rector wordt, is Oosterlinck ook nog voorzitter van de belangrijke Vlaamse Raad voor Wetenschapsbeleid. Als rector positioneert Oosterlinck zich als een echte manager die de K.U.Leuven in de top-twintig van de beste universiteiten van Europa wil houden. Hij hecht veel belang aan de verhouding tussen onderzoek en industrie en wordt ook nog een tijdje voorzitter van het Fonds Wetenschappelijk Onderzoek. Verder is Oosterlinck als bestuurder actief in het Interuniversitaire Micro-Elektronica Centrum en het Vlaams Instituut voor Biotechnologie. Op Europees vlak is de Leuvense rector ook nog actief in het bestuur van de European University Association (EUA) en onderhoudt hij contacten binnen de prestigieuze Coimbra-groep, waar Oosterlinck onlangs voorzitter van was.

(tl)

HOE ANDRÉ OOSTERLINCK TWEEMAAL VERKOZEN WERD

"Bakens voor een beleid"

Voor wie minder dan vier jaar aan deze universiteit studeert, lijken rector en Oosterlinck haast synoniemen. En toch, ook een rector wordt verkozen. We schetsen een beeld van Oosterlincks eerste verkiezingsoverwinning in 1995 en zijn verlenging in 2000.

Ben Deboeck

De jurist Roger Dillemans had het maximale aantal van twee termijnen als rector erop zitten en ruimde dus de baan. Oosterlinck, die al vice-rector was onder Dillemans, werd door de toenmalige rector uitdrukkelijk naar voor geschoven als 'zijn' kandidaat. Er deden in 1995 ook drie andere gegadigden een gooi naar het grootste bureau in de Naamsestraat 22. Oosterlinck ging de strijd aan met Désiré Collen (Geneeskunde), Emiel Lamberts (Geschiedenis) en Mark Debrock (Romaanse).

Vooreerst Collen. Deze topresearcher uit de Biomedische groep, had fortuin gemaakt door het patenteren van een stof waarmee bloedklonters kunnen worden opgelost. Hij maakte echter enkele gevoelige uitschuivers, te beginnen met zijn beleidsnota. Daarin kwam de sociale sector helemaal niet ter sprake, omdat hij "er niet veel van wist" en "geen weet had van specifieke problemen in die sector". Van de steun van de studenten kon Collen met andere woorden al afscheid nemen. Zeker toen hij in een debat naar aanleiding van de verkiezingen te kennen gaf dat hij 7.000 studenten minder aan de K.U.Leuven wou om zo enkel de beste studenten over te houden, "anders zal je nooit Nobelprijswinnaars aan deze universiteit hebben!" Collen legde ook te veel de nadruk op het belang van de universitaire ziekenhuizen, wat hem bij de zachtere groepen minder aantrekkelijk maakte.

Inspraak

Emiel Lamberts was sinds 1991 decaan van de faculteit Letteren, de Humane groep dus, en genoot de voorkeur van de studenten, zo bleek achteraf. Lamberts' motivatiebrief vermeldt dan ook de studenten, vooraleer onderzoek aan bod komt. Hij

pleitte voor een "bedachtzame versterking" van de studenteninspraak in het beleid van de K.U.Leuven. Toch was hij, net als zijn collega-kandidaten, geen voorstander van de opname van studentenvertegenwoordigers in het Gemeenschappelijk Bureau (Gebu) en de Raad van Beheer zoals LOKO dat toen vroeg en ook nu nog vraagt. Lamberts stelde ook voor een onderwijscoördinator in het Gebu op te nemen. Opmerkelijk was dat rivaal Oosterlinck na zijn verkiezing dit plan overnam en deze functie creëerde.

tien procent van de stemmen hadden, stemden — officieel althans — in blok om meer op de uitslag te kunnen wegen. Zoals achteraf werd bekendgemaakt ging hun voorkeur naar Lamberts. Al is het een publiek geheim dat de studenten toegepaste wetenschappen voor Oosterlinck stemden nadat die hen betere infrastructuur beloofde, een belofte die nooit werd nagekomen. Oosterlinck haalde een score van 924, Lamberts 822, Debrock 770 en Collen viel na de eerste ronde af met een score van 484, een hele opluchting voor de studenten. Wat

In de beleidsnota van Oosterlinck lag de nadruk op onderwijs en onderzoek, de relatie universiteit-industrie en het 'managen' van de universiteit.

Romanist Mark Debrock nam in 1995 voor de tweede maal deel aan rectorverkiezingen, na eerder zijn meerdere te moeten erkennen in Dillemans. Als vice-decaan Letteren hoeft het niet te verwonderen dat zijn visie in grote lijnen overeenstemde met die van Lamberts. Verschillen met Oosterlinck waren al even duidelijk, getuige daarvan volgende zin uit Debrocks motivatiebrief: "Streven naar economische efficiëntie moet echt niet worden bepleit." Kleine verrassing was het feit dat Oosterlinck Debrock in 1996 tot coördinator Onderwijs maakte.

Moed

André Oosterlinck zelf ten slotte, was in 1995 groepsvoorzitter en vice-rector Exacte wetenschappen en maakte al deel uit van de Academische Raad en het Gebu. In zijn gedetailleerde 'Bakens voor een beleid' lag de klemtoon vooral op onderwijs en onderzoek en het 'managen' van de universiteit in al haar facetten. Oosterlinck benadrukte de relatie universiteit-industrie, terwijl Lamberts en Debrock op dit vlak veel terughoudender waren. Een uitbreiding van de studentenvertegenwoordiging was al helemaal niet aan de orde; de toen gerealiseerde inspraak volstond. Opvallend was hoe Oosterlinck zich in de voorafgaande debatten veelal op de vlakte hield.

Aangezien er vier kandidaten waren, verliep de verkiezing in verschillende rondes. De studenten, die in totaal ongeveer

opviel was het feit dat Collen ook bij zijn eigen collega's geneeskunde — die ongeveer een vierde van de stemmen vertegenwoordigden — op weinig steun kon rekenen. Collen zegde zijn steun toe aan Oosterlinck in diens strijd voor de rectorstoel. Debrock, die normaalgezien naar de tweede ronde mocht, besloot zich terug te trekken en zijn steun toe te zeggen aan Lamberts. In de tweede ronde haalde, je raadt het al, favoriet Oosterlinck het nipt van Lamberts met 609 stemmen tegenover 582 voor Lamberts, een miniem verschil.

In 2000 werd niemand bereid gevonden om het tegen de zittende rector op te nemen. Oosterlinck werd herkozen met 58.6% van de kiesgerechtigde stemmen, minder goed dan de 65% van voorganger Dillemans bij diens herverkiezing in 1990. Wel hoog was de opkomst van 85.2%. Het feit dat geen van de Leuvense professoren de moed had om het tegen Oosterlinck op te nemen, zou te wijten zijn geweest aan de ontradingspolitiek die de rector en zijn entourage in de aanloop naar de verkiezingen voerden. Er werd meermaals gewezen op het feit hoe moeilijk het is om het tegen een zittend rector op te nemen en gevraagd 'de rangen gesloten te houden'. Dit zou een machtsfeer gecreëerd hebben die menig professor die een tegenkandidatuur overwoog, heeft afgeschrikt.

Foto's Pieter Baert

André Oosterlinck over...

Onderwijs:

"Onderwijs staat ten dienste van cultuur, van de verrijking van het individu, maar óók van de economie." (DM)

Studenten:

"Als studenten vandaag een tijd lang geen les krijgen, komen ze 'reclameren'" (HLN) • "Ik merk wel dat de zelfredzaamheid en het 'ondernemerschap' van de huidige generatie studenten is verminderd." (HLN) • "Als rector probeer ik ook een warme studentenvader te zijn. Mijn deur staat altijd open voor alle studenten." (HLN) • "Ik beschouw het als een essentieel deel van mijn taak als rector om voor de belangen van de jeugd op te komen, omdat zijzelf daartoe geen of onvoldoende politieke mondigheid heeft." (Belga)

Hervormen:

"De paarse hervormingsdrift en betutteling beginnen ons zuur op te breken. Hervormen om problemen weg te werken, is legitiem. Maar je krijgt de indruk dat de regering bezig is met een opbod van hervormingen." (HLN) • "Ik denk dat het effect van de Bologna-verklaring te vergelijken zal zijn

met dat van de euro. De euro heeft de economische ruimte in Europa afgesloten. Na de Bologna-verklaring zal de concurrentie tussen de Europese universiteiten nooit meer verdwijnen." (DM)

Het bedrijfsleven:

"Ik zeg u dat wij onderzoekers de industrie meer hebben beïnvloed dan omgekeerd. Wij zijn immers met wetenschappelijke innovaties bezig, zij niet. (...) Als er één rector onafhankelijk is van de industrie, ben ik het wel. Ik ken die industriële bonzen het best, zij accepteren mij wegens mijn semi-industrieel verleden." (Knack) • "De zakenwereld is minder kortzichtig dan het politieke milieu. Ik merk er meer langetermijnvisie. Logisch, want anders overleven bedrijven niet. Bovendien waardeer ik de relatieve discretie van het zakenmilieu. Ik verafschuw mensen die over alles hun mening kwijt willen, zonder dat die gefundeerd is. Ik behoor daar niet toe." (Knack) • "Als je in de VS mislukt, krijg je een pluspunt als het niet frauduleus is. Hier lijkt dat omgekeerd te zijn. Als je mislukt, ben je voor het leven gestigmatiseerd. Als je foefelt, wordt dat in Vlaanderen soms wat lacherig bekeken." (DM) •

"Van spin-off-bedrijven gaat een bijzondere stimulans uit naar de studenten om hun lot in eigen handen te nemen en zelf initiatieven te ontwikkelen. En die component sluit dan weer perfect aan bij de primordiale opdracht van de universiteit, de vorming van jonge mensen." (Belga)

Democratisch onderwijs:

"Ons onderwijs moet democratisch blijven. De taal is dus een interessante handicap om niet overspoeld te worden door buitenlandse studenten." (FET) • "Wat betekent democratisering eigenlijk? Dat iedereen een universitair diploma kan behalen? Of enkel degenen die bekwaam zijn?" • "De democratisering van het onderwijs is al gerealiseerd. Ik hou me liever met de toekomst bezig." (DM) • "De echte topuniversiteit zal een elitair karakter hebben. Dit lijkt in te druiven tegen de democratisering van ons onderwijs, maar dat is een verkeerde perceptie. Beide zijn zeer goed samen te realiseren, maar allicht niet binnen een en dezelfde universiteit." (DM)

Hoger onderwijs in Vlaanderen:

"Het LUC is inderdaad klein. Maar dat komt ook omdat u en de K.U.Leuven er alles aan gedaan hebben om het klein te houden. Ik geef het toe, dat is waar. En we hebben het met overtuiging gedaan." (BvL) • "Het probleem is dat men Gent en

Wat na 2005?

Wie André Oosterlinck opvolgt als rector, weten we pas in 2005. Belangrijker is voorlopig nog de vraag *hoe* de volgende rector zal gevonden worden. De bedenkers van de interne hervormingsplannen van de K.U.Leuven, die dit semester reeds het voorwerp uitmaakten van intens debat, stelden oorspronkelijk voor om de rector te laten verkiezen door een beperkt kiescollege, nadat eerst een commissie de kwaliteit van de kandidaten heeft getoetst aan een democratisch opgesteld profiel.

Dat idee vond echter weinig genade in de geledingen van de universiteit. Een kiescollege was bijvoorbeeld nog aanvaardbaar voor studenten, maar een bindende selectiecommissie niet. Ook de decanen zagen liever vrije verkiezingen. Een nieuw voorsel tot compromis werd op de jongste Academische Raad besproken. Er komt een profiel en commissie, maar die zal een niet-bindend advies verstrekken over de waardigheid van de kandidaten. Dat voorstel kon op ruime instemming rekenen. Ook de studentenvertegenwoordigers, die eerder voor getrapte verkiezingen gingen, kiezen nu echter opnieuw voor vrije verkiezingen.

Verder staat ook nog de ambtstermijn van de rector ter discussie. Er wordt gedacht om deze uit te breiden tot zeven à acht jaar, met een tussentijds moment voor evaluatie. Ook nu kiest een zittend rector er wellicht voor om zijn mandaat te verlengen. Als laatste aanpassing is het belangrijk te weten dat de toekomstige Raad van Bestuur een eigen voorzitter zal hebben. Nu is dat nog de rector zelf, maar de nieuwe structuur zou tot een beter evenwicht moeten leiden tussen bestuur en de uitvoering van het beleid.

Indien vrije verkiezingen gevestigd blijven, dan ziet het er naar uit dat binnenkort de eerste namen zullen beginnen circuleren. Kandidaten beslissen echter meestal niet alleen om een greep te doen naar het hoogste ambt aan de K.U.Leuven. Meestal proberen ze een groep rond zich te verzamelen die voor de nodige inhoudelijke feedback zorgt. Er komen contacten met de andere geledingen, zoals de assistenten, studenten, de mensen van Gasthuisberg... In tweede instantie moeten kandidaten op zoek naar de nodige handtekeningen van collega's in de diverse faculteiten van de universiteit. Vroeger was dit meestal een formaliteit, omdat sommige professoren uit principe zowat iedere voordracht onder-

tekenden die hen werd voorgelegd. Dat zou nu niet meer kunnen, zodat de voordracht ook een echte steun zou betekenen voor een kandidaat.

Algemeen wordt verwacht dat er iemand uit de huidige entourage van Oosterlinck naar voren zal treden om naast een eigen programma vooral ook een signaal van continuïteit te geven. De K.U.Leuven heeft zich bepaalde ambities gesteld, het is nu niet het ogenblik voor radicale koerswijzigingen, luidt het dan. Bij de tegenstanders van het huidige beleid, is het nog onduidelijk of er iemand zal opstaan die het alternatief kan vertegenwoordigen én ook kan rekenen op brede steun. Wellicht komen er diverse 'tegenkandidaten' die de stemmen verdelen en nog anderen, die menen 'de derde weg' gevonden te hebben.

Bekroning

Oosterlinck zelf gaat pas met emeritaat in 2009. Dat hij terugkeert om opnieuw fundamenteel onderzoek te verrichten op ESAT lijkt niet waarschijnlijk. Hoewel Oosterlinck zeker goed op de hoogte is van de ontwikkelingen in zijn vakdomein, zal het niet gemakkelijk zijn om na vijftien jaar beleid opnieuw mee te draaien in toponderzoek. In het algemeen liggen er twee mogelijke pistes voor die Oosterlinck al dan niet samen zal bewandelen. Enerzijds ligt het er vingerdik op dat het voorzitterschap van de Associatie K.U.Leuven in handen zal blijven van Oosterlinck. De associaties van universiteiten en hogescholen zoeken immers zwaargewichten voor deze functie. Zo staan de voormalige ministers van Onderwijs Luc Van den Bossche en Eddy Baldewijns (beiden sp.a) aan het hoofd van de associaties rond respectievelijk de UGent en het LUC. André Oosterlinck zal dus sowieso op het voorplan blijven.

Ook zijn voorganger Roger Dillemans bleef nog een tijdlang na zijn rectoraat actief binnen de K.U.Leuven, zij het meer op de achtergrond, zoals in de Academische Senaat dat sponsors voor de universiteit zoekt. Bovendien kreeg Dillemans de opdracht om een rapport te schrijven over de optimalisering van het hoger onderwijs in Vlaanderen. Dat document bevatte heel wat interessante ideeën, maar werd weliswaar haast onmiddellijk verticaal geklasseerd door de minister van Onderwijs Marleen Vanderpoorten. Hoezeer de volgende rector

ook zijn stempel wil drukken op het beleid, hij of zij zal ongetwijfeld rekening moeten houden met de voorzitter van de associatie. Wanneer Oosterlinck ook kiest voor een verdere toekomst in het hoger onderwijs, dan maakt hij wellicht kans om op Europees vlak belangrijke posities te bekleden. Zo is er de Europese Associatie van Universiteiten, waar Oosterlinck reeds in de raad van bestuur zetelt.

Daarnaast is er de bedrijfswereid. Ongetwijfeld zullen enkele Belgische bedrijven eraan denken om Oosterlinck op te nemen in hun raad van bestuur om zo gebruik te maken van zijn talenten en contacten. Een beheerdermandaat is

meestal ook erg lucratief en betekent vaak een mooie bekroning voor een lange carrière in (semi-)openbare dienst. Naast een functie in grote ondernemingen, is het ook niet ondenkbaar dat Oosterlinck ook zelf een bedrijf zal leiden, al dan niet een spin-off van de K.U.Leuven. In *De Standaard* liet André Oosterlinck zich al eens ontvallen dat "het tijd is eens iets voor mezelf op te zetten, omdat ik tot dusver vooral anderen rijk heb gemaakt". Kortom, zelfs na zijn rectoraat staan er Oosterlinck nog interessante tijden te wachten...

(tl)

Leuven altijd verwijt voor zichzelf te spreken. Maar kan het eigenbelang soms niet samenvallen met het algemeen belang? Als ik dat zeg, is dat nu eenmaal verdacht, ik weet het. Daarom zou het beter zijn dat de minister het zegt." (DM) • "Op termijn zullen we komen tot minimum twee en maximum drie universiteiten in Vlaanderen." (DM)

Professoren:

"Er zijn nogal wat professoren die zich gedragen als zelfstandigen, betaald door de overheid en met de rechten van ambtenaren." (DM) • "Ik kan geen loonsverhoging betalen. Als ik mijn proffen betaal wat ze in het bedrijfsleven kunnen verdienen, moet ik mijn korps met de helft afslanken." (DM) • "Het kan toch niet dat een Nobelprijswinnaar die een baan in Leuven wil opnemen niet zou kunnen worden benoemd omdat een tiental studenten graag wat dichterbij huis gaat studeren." (DM) • "Academische vrijheid is een vrijheid die de plicht inhoudt om kwaliteit voort te brengen." (DS) • "Ik ben een groot voorstander van toponderzoekers die les komen geven in de laatste jaren van een universitaire cyclus. Zelfs al is dat soms pedagogisch wat stuntelig." (DS) • "Waarom haken veel briljante jongedames op een bepaald moment af? Het is duidelijk dat kinderen daar een rol inspelen. Je merkt dat de houding van vrouwen verandert nadat ze bevallen zijn. Dat kind is uit de moederschot

gekomen en eist een biologisch gestuurde aandacht op." (DM)

Politiek:

"Ik ben zeker een liberaal, maar niet noodzakelijk een VLD'er." (DM) • "Daarom heb ik zo'n probleem met de antiglobalisten. Zij wentelen zich gulzig in de verworvenheden van ons economische systeem maar tegelijkertijd zetten ze er zich tegen af. Dat is vreselijk goedkoop." (DM) • "Weet u wat ik de politieke klasse verwijt? Dat ze geen prioriteiten meer heeft. Iedere minister heeft zijn persoonlijke prioriteiten. Alles wordt dan op een hoop gegooid en het resultaat is een grote amorfe massa." (DM) • "We moeten een verstandige politiek voeren en we hebben daarvoor een aantal troeven. We spreken veel talen. We staan over het algemeen nogal open tegenover buitenlanders. Daarom vind ik het ook niet goed dat er een partij is die een hetze voert tegen de buitenlanders, want op termijn is dat niet goed." (DM) • "Al vijftig jaar lang halen de Verenigde Staten de briljantste geesten naar hun land. Ook wij moeten de weg van de slimme immigratie opgaan." (DM) • "Het inhuren van enkele wetenschappers om een bepaalde beleidsdaad het zo begeerde etiket 'wetenschappelijk verantwoord' te bezorgen is een kwalijke zaak. Het wordt uiteraard nog bedenkelijker wanneer het niet eens om een beleidsdaad gaat

maar om electorale aangelegenheden." (DM) • "Ik ben ook niet akkoord met de Amerikanen, oorlog voeren in je eentje is niet te accepteren. Maar heeft Europa ooit een degelijk alternatief gepresenteerd? Ook niet." (DS) • "Volstrekt normaal, ik aanvaard onze economische ordening. Het kan altijd dat er een beter systeem bestaat. Alleen ken ik het niet. Kijk naar Rusland: daar bestond geen concurrentie en nu kunnen ze zichzelf niet meer voeden." (DM)

Topuniversiteit Leuven:

"Ons onderzoeksbudget moeten we competitief verdienen: wie goed is, rijft meer binnen. (lacht) Daar is de KU Leuven zeker niet tegen." (DM) • "Ik wil van Leuven geen Vlaams Oxford maken, hé. Dan zouden er hier nog slechts drieduizend studenten overblijven." (DM) • "Stel nu eens dat wij een topuniversiteit zouden zijn... Stel! (lacht) Een interessant gedachte-experiment, neen?" (DM) • "Ik kan u verzekeren dat het heel wat makkelijker is om aan de topvijfprocent studenten les te geven dan aan de topdertig. Het resultaat zal ook een stuk beter zijn. Maar wij kunnen het niet, wij willen het niet en we mogen het ook niet." (DM) • "In de Benelux is er geen enkele universiteit die globaal tot de beste 30 in de wereld behoort, en (voor de slechte verstaanders) dus ook Leuven niet, omdat we daar noch de middelen noch de steun voor hebben." (DM)

Jongeren:

"Ik stel vast dat de jongeren op een andere manier tegen hard werken aankijken. Er is een andere arbeidsethiek ontstaan. Dat zie je ook bij de jongere proffen. Ze willen wel hard werken, maar daar moet ook onmiddellijk iets tegenover staan." (DM) • "Het probleem is ook dat iedereen naar de universiteit mag. In het algemeen secundair onderwijs mag men mensen 'clausuleren', ze verbieden om bijvoorbeeld nog Latijn-Grieks te volgen. Maar aan het eind van de waterval mag iedereen naar de universiteit. Die logica moet men mij toch eens uitleggen." (DM)

Anderen over Oosterlinck:

Kringraad (Leuvense studentenkoepel, in 1995): "Wij hopen dat het nieuwe beleidsprogramma voor de universiteit niet zomaar een doorslag zal zijn van het verkiezingsprogramma van professor Oosterlinck." Walter Pauli (De Morgen, ex-Veto): "Dillemans was een naam, Oosterlinck is een functie." Karel De Gucht (VLD-voorzitter): "De KU Leuven is een fabriek geworden. En Oosterlinck is een typische machtsmens."

(ldk)

DM: *De Morgen*, DS: *De Standaard*, BvL: *Het Belang van Limburg*, HLN: *Het Laatste Nieuws*.

The Bachelor

Door allerlei hervormingen is het hoger onderwijs in Vlaanderen ingrijpend aan het veranderen. Veel studenten zien door de bomen het bos niet meer, maar geen nood: *The Bachelor*, Veto's alwetende onderwijsspecialist, beantwoordt al uw prangende vragen.

Thomas Leys

Titel

Ik ben licentiaat in de geschiedenis. Volgende week ga ik eten bij mijn mogelijk toekomstige schoonouders. Ik wil een goede indruk nalaten, dus ik zou me graag willen voorstellen met die super-coole titel 'master of arts in de geschiedenis'. Mag ik dat doen?

Een would-be meesteres

Sorry, pas vanaf 1 juli 2005 mogen de huidige licentiaten ook de benaming master toevoegen aan hun titel. Hetzelfde geldt voor studenten die vroeger een voortgezette academisch opleiding hebben gevolgd. Ook de studenten die dit jaar afstuderen zullen een klassiek licentiaatsdiploma ontvangen. In de overgangperiode, vanaf het academiejaar 2004-2005, zullen de studenten die afstuderen volgens de oude programma's ook nog steeds de licentiaatsdiploma krijgen, maar zal aan de K.U.Leuven de benaming master ook rechtstreeks op het diploma worden toegevoegd. De allereerste, echte masters zullen er pas zijn vanaf 2008. Over de toevoeging 'of arts' en 'of science' is trouwens nog geen beslissing gevallen.

Studenteninspraak

Mijn vriendin is zwanger! En ze wil het nog houden ook! Ik wil mijn verantwoordelijkheid als vader natuurlijk niet ontlopen, maar zoiets had ik duidelijk niet gepland. Je weet hoe dat gaat: de apothekers zijn dicht, de nachtwinkels te ver weg... In ieder geval heb ik me nu een nieuw doel gesteld in mijn studentencarrière. Ik zou graag in iedere universitaire residentie een condoomautomaat zien om dit soort 'ongelukjes' te vermijden. Wat moet ik hiervoor doen: de rector gijzelen, de ring bezetten of zijn er misschien meer diplomatieke manieren?

De nieuwe Che

Vandaag zijn in Leuven de faculteitskringen, verzameld in de Leuvense Overkoepelende Krnigorganisatie, de spreekbuis voor de studenten in allerlei raden die zich bezighouden met het universitaire beleid. Als het van de regering afhangt, vinden er echter binnenkort ook algemene verkiezingen plaats voor een echte studentenraad die advies kan geven over allerlei aangelegenheden en ook de mensen zal verkiezen die de studenten zullen vertegenwoordigen. Ook jij kan je dan kandidaat stellen voor die studentenraad om zo mee te wegen op het beleid.

Flexibilisering

Ik ben zwanger! Mijn eerste kandidatuur afmaken, zit er niet in voor mij. Toch zou ik graag later opnieuw willen gaan studeren, maar ik wil dit wel kunnen combineren met de opvoeding van mijn zoon of dochter. Is er misschien een manier om op eigen tempo een diploma te halen of moet ik echt telkens in januari en juni beroep doen op mijn ouders omdat ik totaal geen tijd heb om voor mijn kind te zorgen?

Een trotse pré-maman

In de toekomst zullen universiteiten en hogescholen een aantal modeltrajecten voorleggen. Het overgrote deel van de studenten zal nog steeds het klassieke jaarprogramma volgen met een vast aantal vakken per jaar. Daarvoor sluiten zij een zogenaamd diplomacontract. Het zal echter wel mogelijk zijn om dit programma te spreiden en er bijvoorbeeld voor te kiezen om een opleiding die normaal gezien vier jaar in beslag neemt, in zes jaar te doen. Je kiest dan zelf hoeveel vakken je per jaar of semester opneemt. Er wordt dan wel op gelet dat er nog steeds voldoende studievoortgang aanwezig is. Men kan niet eindeloos een bepaald opleidingsonderdeel blijven bissen. Daarnaast kan een student ook kiezen voor een creditcontract om zo een aantal vakken te verwerven, die dan bijvoorbeeld later kunnen dienen om ook een echt diploma te halen. Bovendien is er ook het examencontract, wat vergelijkbaar is met het huidige systeem van de examencommissie van de Vlaamse Gemeenschap. In zo'n geval volg je geen lessen, maar kun je wel de examens meedoen. Er komt dus veel meer flexibiliteit om zo het hoger onderwijs ook toegankelijk te maken voor mensen die geen voltijds programma willen of kunnen volgen.

Van hogeschool naar universiteit

Mijn vriendin en ik willen allebei biochemie studeren. Zij aan de hogeschool en ik aan de universiteit. Later willen we echter allebei onze master volgen aan de K.U.Leuven, zodat we samen een appartementje kunnen huren. Ik heb gehoord dat het onderscheid tussen hogeschool en universiteit zal vervagen, dus ik neem aan dat het geen probleem is als mijn vriendin met haar bachelor van de hogeschool een master aan de universiteit begint?

Een koppel met goede, onderlinge biochemie

Universiteit en hogeschool werken wel meer samen, maar het is niet de bedoeling dat het bestaande onderscheid tussen professioneel en academisch gericht onderwijs verdwijnt. Wel zou het in de toekomst makkelijker moeten worden voor studenten uit hogeschool én universiteit om ook in het andere onderwijstype te stappen voor een bijkomende opleiding. Een student met een bachelor van de hogeschool zal echter niet zomaar aan een universitaire master kunnen beginnen, ook al is de opleiding gelijkwaardig. Er moet namelijk eerst een schakelprogramma worden gevolgd van 45 studiepunten — een vakprogramma van een jaar komt overigens overeen met ongeveer 60 studiepunten. Je vriendin zal dus eventjes haar kennis moeten bijspijkeren voor ze aan de universitaire master kan beginnen.

Nieuwe opleidingen

Ik ben een fervent liefdesbrievenschrijver en ben gek op de gedichtjes van Herman De Coninck. Ook op school raden ze me aan om vriend is Franstalig en schrijft de meest geweldige teksten in de taal van Molière. Wanneer ik die woorden lees, weet ik gewoon dat deze taal en cultuur helemaal voor mij zijn. Misschien zou ik eigenlijk ook wel romanist willen worden, maar ik twijfel... Lieve Bachelor, verlos mij van dit dilemma!

Dubiootje

Je hebt geluk. Een aantal faculteiten van de K.U.Leuven heeft van de bama-hervorming gebruik gemaakt om de opleidingen te hervormen. Zo biedt de faculteit Letteren nu een opleiding Taal- en Letterkunde aan waarbij men combinaties kan maken met maar liefst acht talen. De klassieke master Germaanse talen (Nederlands/Duits) kan nog steeds gevolgd worden, maar wie wil, kan bijvoorbeeld ook gaan voor Grieks-Frans of Italiaans-Duits. Ook in andere faculteiten komen er vernieuwingen. In veel faculteiten kan men na een algemene bachelor kiezen voor een aantal afstudeerrichtingen als master. Zo is er een nieuwe master in recht, economie en bedrijfskunde, een initiatief van zowel de faculteit Rechten als (Toegepaste) Economie. Bij Godgeleerdheid kan men opteren voor een master in wereldgodsdiensten en bij Communicatiewetenschappen is er zelfs een master in mediastudies. Het volledige overzicht van de nieuwe opleidingen vind je onder:
<http://www.kuleuven.ac.be/onderwijs/aanbod2004/opleidingen/N/>

Taalregeling

Ik ben helemaal weg van onze nieuwe docent Latijns-Amerikaanse geschiedenis. Wanneer hij in het Spaans voorleest, dan gaan mijn nekharen rechtop staan van de opwindende. Mijn medestudenten vinden het echter niet kunnen dat ze zo weinig les krijgen in het Nederlands en ik moet zeggen dat ik er ook wel een beetje tegenop zie om mijn examen mondeling in het Spaans af te leggen. Maar ik neem aan dat er niets aan de hand is?

Het vlindertje in de buik

Volgens het Bolognadecreet is de onderwijstaal in Vlaanderen het Nederlands. Het aantal uitzonderingen is beperkt. Wanneer het vak de vreemde taal tot onderwerp heeft of wordt gegeven door een anderstalige gastdocent, is het gebruik van een andere taal mogelijk. Daarnaast is een vreemde taal ook toegelaten wanneer de meerwaarde en functionaliteit voor de opleiding kan aangetoond worden. De instelling moet dat expliciet motiveren en ervoor zorgen dat de docent ook daadwerkelijk die taal beheerst. Het vak mag ook niet helemaal in een andere taal worden gegeven en in de bachelor mag hoogstens tien procent van de opleiding in een andere taal worden gegeven. Bovendien is het recht gegarandeerd aan de studenten dat zij hun examen in het Nederlands kunnen afleggen, tenzij het gaat om een examen over een vreemde taal of bij anderstalige gastdocenten. In dit geval kan je droomprins dus wel degelijk Spaans gebruiken in zijn lessen wanneer hij daarvoor de toelating heeft gekregen, maar hij zal wel nog zijn examen in het Nederlands moeten inrichten. Voor anderstalige opleidingen gelden andere regels.

Nog vragen?

De K.U.Leuven heeft sinds kort een erg handige overzichtssite over bachelor-master in elkaar gestoken: <http://www.kuleuven.ac.be/onderwijs/bama>. Er is ook een heuse helpdesk bama (bama@kuleuven.be) die al je vragen over de nieuwe structuur beantwoordt. Ook de Vlaamse Overheid verzamelt vooral beleidsinformatie over het Bolognaproces: <http://www.ond.vlaanderen.be/bolognaproces/> De Vlaamse Vereniging van Studenten van haar kant, biedt dan weer veel informatie over studentenparticipatie: <http://www.vvs.ac>

Man-van-het-laatste-moment

Enkele universiteitsgebouwen blijven zelfs 's nachts open voor het wel en wee van de student. De pc-klassen in de Dekenstraat zijn daar een voorbeeld van. Maar wie zit er 's nachts? Wat doet men daar? Wat drijft hen in de veel te warme zalen met neonlampen waar computers naast elkaar staan en mensen langs elkaar heen op het toetsenbord rammen? Veto trok op onderzoek en zocht naar de drijfveren van de persoon die donderdagnacht 11 december tussen één en half twee achter de computer zat.

Evie Ruymbeke

Panne

Evelien volgt een extra jaar Culturele Ontwikkeling na haar studies. Ze is hard aan het werk. "Ik ben bezig aan een paper. We moeten hem niet morgen binnenleveren, maar we maken hem met twee. Mijn helft moet wél echt af, zodat we beide delen kunnen samenvoegen en eventueel nog wat op elkaar afstemmen. Het gaat over de economische ontwikkeling van Irak onder Saddam Hoessein."

Waarom kiest Evelien voor de pc-klassen? "Mijn computer op kot is vandaag in panne gevallen, en daarom zit ik hier. De pc-klassen zijn eigenlijk een beetje als een bibliotheek. Je zit wat geïsoleerd en kunt er

eigenlijk wel goed werken, besef ik nu." Is ze een vaste klant? "Tegenwoordig kom ik hier haast nooit meer, maar vroeger, toen ik geen Internet op kot had, zat ik hier vaker. Groepswerken maak ik nooit in de Dekenstraat, maar daarvoor trek ik wel eens naar de pc-klassen van het PSI (*Psychologisch Instituut, er*), die zijn wat kleinschaliger en lenen zich daar beter toe."

Gesmeerd

Het volgende slachtoffer van onze interviewdorst is Jelle. Hij studeert burgerlijk ingenieur en komt net terug van een *Booze and Blues* feestje in de Waalberg. "Het feestje was eigenlijk gedaan, het is te zeggen, de mensen met wie ik er was, gingen naar huis en dus ben ik 'em ook maar gesmeerd. Ik dacht: ik

ga nog even mijn mail checken." Hangt hij wel meer 's nachts rond in Leuven om dan in de pc-klassen te eindigen? "Ik ben altijd in Leuven naar school geweest en zit hier nu op kot, maar zonder computer. Regelmatig zit ik hier dus om m'n mail te lezen. Meestal overdag, vandaag toevallig na een feestje."

Een niet-zo-occasionele gebruiker dus. Kent Jelle een aan te raden site? "Ik heb niet echt een favoriete site, ik surf eigenlijk naar vanalles. Meestal wel Hotmail en Ludit voor m'n webmail en het blackboard van Toledo. Eigenlijk niks speciaals." Hij voegt er nog aan toe: "Tijdens een springuur zit ik wel eens in de pc-klassen in Heverlee, omdat ik daar les heb, maar meestal in de Dekenstraat, want dat is dicht bij mijn kot." Wat doet hij met groepsworkjes? "Groepswerken hebben we eigenlijk niet, dus samenwerken in de pc-klassen heb ik nog nooit gedaan. Maar ik kom in feite enkel naar hier voor mezelf. Ik vind het hier wel goed."

Klant

Liesbeth doet een IAJ eerste kan/tweede kan Germaanse. Ze is bezig aan een essay voor Nederlandse Letterkunde, dat ze normaalgezien al had moeten inleveren. "Er was gezegd voor vrijdag, maar het maakt niet zoveel uit. Het is een seminarie en we hebben een assistente, ze is niet zo strikt. Mijn essay handelt over Houtekiet van Walschap en we moeten een antwoord geven op een dubbele vraag. Ik heb nog niet alle antwoorden gevonden, maar ik zoek op en typ een beetje gelijktijdig." Liesbeth blijkt niet echt een vaste klant. "Ik zit hier eigenlijk nooit. Gisteren ben ik voor de eerste keer gekomen en ik kon hier goed werken. Ik zit namelijk niet op kot, thuis is er veel lawaai en doe ik snel wat anders dan werken."

Naast Liesbeth staat een leeg flesje frisdrank en we vragen haar of ze iets wil veranderen aan de pc-klassen, bijvoorbeeld het verbod op eten en drinken. (*valt uit de lucht*) "Oei! Dat had ik niet gezien. Ik zag dat anderen aan het drinken waren en heb er eigenlijk niet bij stilgestaan. Ik begrijp eigenlijk wel waarom het niet mag. Er moest maar eens een ongelukje gebeuren..."

Fijne zaak aan de pc-klassen is dat het toch niet zo asociaal is als Veto wel eens durft denken, Liesbeth: "Ik ben hier al twee mensen van Romaanse tegengekomen en dat geeft wel moed. De meesten zitten hier echt wel te werken. En ik dus ook."

Radicaal

Arvid zit in tweede kandidatuur Politieke Wetenschappen en typt dapper aan een paper die ondergetekende ook nog moet afmaken. Zijn paper handelt over de radicale sociologie. Arvid werkt altijd in de pc-klassen omdat hij op kot geen computer heeft. "Ik kom eigenlijk alleen als ik moet, om mail te checken bijvoorbeeld. Ik vind het idee pc-klassen wel oké. Soms zijn er groepjes die lawaai maken, maar dat ligt dus niet aan de pc-klassen, maar aan die mensen

zelf. En voor de rest... voor mij is het goed dat ze dag en nacht open zijn, want anders waren veel werken nooit afgeraakt. Ik doe alles op het laatste moment en bij voorkeur 's nachts." Arvid is niet zo'n trouwe internetgebruiker: "Omdat ik geen computer heb op kot, zit ik in de week niet zoveel op Internet. Ik spendeer hier ongeveer anderhalf uur als ik kom. Het surfen zelf ben ik eigenlijk gauw beu."

"Ik heb geen echte favoriete site, ik check wel muzieknieuws, meestal de sites van de groepen zelf, maar niet echt veel. Als de festivals eraan komen, zal ik meer informatie zoeken op Internet." Veto vraagt zich af of Arvid zich dan ook wel eens bezondigt aan het illegaal downloaden? (*lacht*) "Hier niet natuurlijk! Maar thuis... (*minimaliserend*) Vooral van groepen die ik minder goed ken, want anders heb ik toch liefst de originele cd's."

Bron

Ook Dries heeft de vitalistische vraag over Houtekiet van Walschap aan zijn broek. Hij zit in tweede kan Germaanse, druk in de weer met het boek, papieren en notities en is strikt genomen al te laat met zijn essay. "Als ik het morgenvoormiddag binnenlever, is dat niet zo erg. Maar dan moet ik het nu wel typen en aangezien ik geen pc op kot heb, zit ik hier. Tegenwoordig zit ik hier wel meer, vooral de laatste maand, omdat ik essays moet schrijven. Dit essay lukt anders vrij goed. Ik heb een secundaire bron

geraadpleegd en maak zo mijn eigen antwoorden. Ik ben nog vrij content, want ik heb het boek nog maar twee uur geleden uitgelezen en ben blij dat ik nu toch al een groot deel van het antwoord heb."

Net als Arvid, komt het erop neer dat Dries vaak 's nachts zit te werken. "Ik zou liever niet een man-van-het-laatste-moment zijn, maar uiteindelijk ben ik dat wel." Een regelmatige internetgebruiker lijkt hij niet. "Als ik hier ben, dan surf ik natuurlijk wel, maar ik kom er niet speciaal voor. Ook in het algemeen ben ik niet zo'n computerman. Ik ben wel tevreden met de pc-klassen, je kan er op elk moment van de

dag of nacht komen en je kan eigenlijk alles met de computers doen. Ook kan je via het systeem van de K.U.Leuven op allerhande databases waarvoor licenties nodig zijn. En je kan hier printen. Ik heb geen klachten, ik ben eigenlijk een tevreden mens."

Jongemannen

Ook veel Erasmussen en de Spanjaarden Pedro en Marti zijn daar een voorbeeld van. Beide jongemannen zijn op zoek naar een printer om een stuk kaart af te

drukken. De trip leidt naar Brussel, meer bepaald naar de Heizel en het Atomium. Ze gaan met andere woorden onze nationale trots bezoeken. Alleen... de manier is een beetje raar. Omdat het openbaar vervoer in Brussel volgens hun bronnen zou staken op zaterdag, willen ze er met de fiets heen. (*zaterdag regende het pijpenstelen, er*)

Wat de pc-klassen betreft, zijn het geen vaste klanten. Ze hebben beiden internettoegang op kot en komen slechts af en toe iets printen. Wat Leuven betreft, houden ze eigenlijk van de hele sfeer, maar vooral van de vele feestjes, de massa studenten en het vele drinken.

Mist

Als laatste trekken we naar het kleine lokaaltje waar er steeds een aangenaam persoon met lieve glimlach vertoef om je zelfs 's nachts te helpen met vanalles en nog wat. In mijn geval verschijnt de Chinese Chiu-Li. Ze is in China afgestudeerd als bio-ingenieur en doet nu een 'Master in Statistics' in Leuven, het tweede jaar al.

Chiu-Li heeft deze studentenbaan aangenomen omdat ze het best wel leuk vindt. 's Nachts is het er nooit druk en maakt ze van de tijd gebruik om te studeren. Ook het contact met de Belgen en Erasmussen vindt ze erg verrijkend. De Belgen vindt ze "een hartelijk en warm volk". In het begin surfte ze zelf ook veel, maar dat mindert na een tijdje, aldus Chiu-Li. Ze gebruikt het Internet vooral om af te spreken met vrienden, informatie op te zoeken, contact te houden met haar familie of om de site van de faculteit te raadplegen. Of ze China mist? "Natuurlijk wel, maar de aangename sfeer in Leuven doet me dat vaak even vergeten."

Zie ook: ludit.kuleuven.ac.be

Tips voor de ouders van de studerende jeugd

Veto is sinds jaar en dag tomeloos geïnteresseerd in het reilen en zeilen binnen die enkele vierkante meters achter het bureau van de vlijtige student. Wie er echter, op hun beurt, achter deze vierkante meters staan, laat men tegenwoordig steeds meer links liggen. Onbesproken is echter onberoken en daarom probeert Veto eens aandacht te besteden aan de rol van de ouders in het studieproces.

Joris Beckers & Hanne Vermeiren

Slaande deuren, gezichten op onweer, onverklaarbaar gegiechel of "al klaar met het werk". Herkent u het als ouder? Uw dochter of zoon begint weer aan de martelstrijd van de examens en ook u wordt verscheurd door interne vertwijfeling: u wilt helpen, maar wat u ook doet, het lijkt telkens weer een tegendraads effect te hebben. In vier kolommen proberen we ons dan ook in te leven in de donkere psyche van het ouderschap om u vervolgens uit uw ondraaglijke lijden te verlossen. Pedagogische nitwits als we echter zijn, zuigen we de zorgvuldig afgewogen raadgevingen natuurlijk niet uit onze eigen duim, maar uit die van Greet Cuypers van de dienst Studieadvies.

Saai

Veto: *Wij willen onze studerende dochter een handje helpen. Wat zijn de grootste valkuilen die er op onze weg naar de barmhartigheid gapen?*

Greet Cuypers: «De meeste ouders gunnen hun kind geen ontspanning. Voor vele ouders bestaat een studiedag slechts uit drie dingen: eten, slapen en de rest van de tijd studeren. Daarbij denken vele ouders ook nog eens dat de morgenstond goud in de mond heeft. Dat is natuurlijk niet voor elke student zo. Er zijn er die heel goed 's morgens kunnen studeren en er zijn er die dat gewoonweg niet kunnen. Als er dan nog wat verschillen in temperament tussen ouder en student bijkomen, dan kan dat wel eens problemen geven. Zo was er eens een jongen die werkelijk gedrild werd door zijn vader die vroeger in het leger zat. Hij vertelde mij dat hij zijn vader echt heeft moeten overwinnen.»

«In de kerstvakantie gaan veel studenten naar huis, zeker in vergelijking met de paasvakantie.

Het sociale contact met vrienden blijft echter zeer belangrijk. Heel wat ouders twijfelen ook of ze hun kind wel mogen laten weggaan met kerstdag en nieuwjaar.

Volgens mij mag je zoiets niet verbieden. Studenten zullen nu een zestal weken bijna onafgebroken aan het studeren zijn. Het is dan ook beter om wat gaten in die kaas te laten, dan smaakt hij beter. Ik zou de student dus wel eens laten uitgaan: het is goed als men iets heeft om naar uit te kijken.»

Veto: *Wij nemen onze zoon dus maar beter mee naar de familiefeesten?*

Cuypers: «Dat hangt natuurlijk af van de student én van de familiefeesten. Er zijn feesten die als ontspanning kunnen gelden, maar andere familiebijeenkomsten zijn dan weer heel erg saai. Studenten worden er gemakkelijk als een curiosum opgevoerd. Het feest kan dus een excuus zijn om niet te studeren, maar studeren kan evengoed een excuus zijn om niet naar het feest te moeten. De student moet gewoon afwegen of hij er wel iets aan zal hebben.»

«Het moeilijke is natuurlijk dat je als

ouder wil dat je kind genoeg studeert. Dat is niet echt gemakkelijk te controleren. De activiteit van iemands hersenen kun je niet zomaar gaan bepalen. Veel ouders herhalen dus constant dat hun kind genoeg moet studeren. Bij sommigen heeft dat echter een tegendraads effect. Na de zoveelste opmerking gaat de zoon of dochter dan wel naar de studeerkamer, maar besluit hij of zij om zich nu eens met alles behalve die studieboeken bezig te houden.»

Veto: *Wij moeten onze zoon dus zomaar zijn eigen gang laten gaan?*

Cuypers: «Elke student heeft zijn eigen ritme en gewoontes en daar moet je als ouder rekening mee houden. Het kan absoluut geen kwaad, indien je beslist om eens een dagje vrijaf te nemen, want na zeven à acht uur studeren is iedereen moe. Als je daarna nog verder gaat, zal je rendement sowieso

universiteit. Ouders zien hun kinderen dan vaak fouten maken die ze zelf ook hebben gemaakt of die hun kinderen gewoon niet doorhebben. Toch is het het beste om ze een beetje te laten doen. Uiteindelijk moeten de studenten het ook met vallen en opstaan leren, maar ze moeten wel hun lessen trekken uit hun fouten. Wat altijd werkt om het overzicht een beetje te bewaren, is de student te laten opschrijven hoeveel hij per dag écht studeert. Sommigen verschieten dan toch, omdat ze heel wat minder uren kloppen dan ze zelf dachten.»

«Ouders die zelf niet hebben mogen studeren, willen soms te veel dat hun kind het waarmaakt. Dat is dus ook niet zo goed. Er zijn ouders die de universiteit veel te hard ophemelen of te veel belang hechten aan wat 'de mensen' wel gaan denken.»

Veto: *Wij horen muziek op de kamer van onze studerende dochter. Moeten we ingrijpen?*

Cuypers: «Goed of niet, dat is weer afhankelijk van de student. Er zijn er die dat

graag hebben, er zijn er die in stilte willen werken. Ik denk dat, als je muziek wilt, dat het beter geen meezingmuziek is, want dan zit je meer met dat deuntje in je hoofd dan met je leerstof. Voor sommige studenten kan muziek inderdaad dienen als een soort 'kap' die ze over hun hoofd trekken of kan het relaxerend werken.»

Veto: *Kunnen wij onze zoon met culinaire hoogstandjes verblijden of moeten we met onze fikken van bepaalde dingen afblijven?*

Cuypers: «Ja, geen sla voor het examen! Sla werkt namelijk slaapverwekkend. Het is ook zo dat, als je veel moet doen, het beter is om een lichtere maaltijd te nemen, maar dus best wel één zonder sla. Het beste is dus niet te veel te eten, zeker niet 's middags, want dan ben je daarna erg moe. Goed en gevarieerd eten met genoeg vitamines is de boodschap. En beter verschillende keren iets kleins eten, dan je twee of drie keer per dag vol te proppen.»

Veto: *Laten wij onze dochter toe tot het medicijnkastje?*

Cuypers: «Medicatie is niet in alle gevallen slecht, maar het moet altijd gebeuren onder toezicht van een arts, dat kan de huisdokter of de studentenarts zijn. Zo heeft mijn eigen dochter het in haar vijfde jaar geneeskunde zelfs nog eens heel moeilijk gehad en dan heb ik gezegd: "Je gaat in de zetel zitten en je kijkt naar een filmpje (*Mulan, red.*)". Daarna heb ik de dokter gebeld en gevraagd of ik haar iets licht mocht geven om te slapen. De volgende dag ging het al een stuk beter.»

Veto: *Misschien nog één algemene tip voor ons, bezorgde ouders?*

Cuypers: «Overleg met je dochter of zoon wat zij of hij het beste vindt. Blijf een beetje op de achtergrond en wees geduldig. Neem het hen niet kwalijk als er al eens met een deur gesmeten wordt. In nood is er trouwens nog altijd de ombudsman. Te weinig studenten weten dat als er iets gebeurt waardoor ze echt geen examen kunnen afleggen, er iemand aangesteld is om te horen of dat examen nog ingehaald of zelfs gewoon verplaatst kan worden.»

“Voor vele ouders bestaat een studiedag slechts uit drie dingen: eten, slapen en de rest van de tijd studeren”

Telefooncel

Veto: *Hoe wordt een pauze dan best ingevuld? Onze dochter leest graag de krant, maar dan hangt ze weer maar eens met de neus boven de lettertjes.*

Cuypers: «De invulling van de pauzes is erg afhankelijk van student tot student. Ik heb eens iemand hier gehad die vertelde dat een vriend altijd ging bridgen als ontspanning en dat hij dat niet begreep. Dat was toch opnieuw mentale inspanning. Zelf

dalen, zeker als je dat opgelegd wordt. Ontspanning is dus zeer belangrijk en ouders moeten dit hun kinderen ook gunnen.»

«Om misschien toch een beetje 'controlé' te kunnen uitoefenen, zouden ouders beter kijken naar veranderingen in de gedragingen van de student: slechter slapen, minder eten, enzovoort. Als dat voorkomt, dan zal er waarschijnlijk wel iets mis zijn. Slaap is daarbij een toonaangevende factor, net omdat rusten zo belangrijk is. Er zijn experimenten die aantonen dat wanneer je iets gestudeerd hebt en je vervolgens gaat slapen, je de stof 's morgens beter beheerst, dan dat je de nacht doorgedaan hebt om het stuk 'grondiger' uit te pluizen. Het is ook niet goed om tot het uiterste van je krachten te gaan. Je rust beter vóór je moe bent, dan ben je vlugger hersteld daarna. Dat is ook de regel bij bijvoorbeeld luchtverkeersleiders die zich ook heel lang moeten kunnen concentreren.»

Sla

Veto: *Mogen wij in onze luie zetel hangen, terwijl onze dochter de stukken van haar lijf blokt?*

Cuypers: «Dat is zeer afhankelijk van de relatie tussen de ouders en de student. Je mag daar als pa of ma zeker niet in overdrijven, maar je mag dan ook weer niet te ver gaan in de andere richting. Ik ken zo'n moeder die mee met de dochter ging studeren, om haar te helpen. De moeder was uiteindelijk geslaagd en de dochter niet.»

Veto: *Zijn wij slechte ouders als onze zoon het niet haalt?*

Cuypers: «Veel ouders denken inderdaad dat zij iets verkeerd gedaan hebben als er iets misloopt. Dat is zeker het geval bij studenten die het middelbaar nogal gemakkelijk zijn doorgeraakt. Die weten nog niet hoeveel tijd ze moeten steken in het studeren. Vroeger lukte het immers telkens door een dag op voorhand alles nog eens te overlopen. Dat werkt dus niet meer aan de

ma 12	di 13	wo 14	do 15	vr 16	za 17	zo 18
ma 19	di 20	wo 21	do 22	vr 23	za 24	zo 25

Freddy

door Sh3L14C

www.shellac.be

ma 26	di 27	wo 28	do 29	vr 30

Freddy

door Sh3L14C

www.shellac.be

22/12/2003 – 30/01/2004

“Preses zijn is de positie van onderhandelaar hebben”

De Bijzondere Faculteit Kerkelijk Recht is voor sommigen misschien onbekend, en dat is waarschijnlijk ook logisch door het kleine aantal studenten. Minder onbekend wil de kring zijn die aan deze studierichting verbonden is. Voor u, na vijftientwintig jaar nog altijd springlevend, wij geven u: Canonica!

Hanne Vermeiren

Kenneth Van Hecke, een *ouwe rot* in het vak, met op zijn palmares één jaar preses Ros Beyaert en nu voor het tweede jaar preses van Canonica, staat ons te woord in driedelig maatpak. Blijkbaar voelt hij er zich opperbest in thuis. We krijgen meteen een verklaring in het eerste antwoord.

Veto: *Wat zijn de mooie en de minder mooie kanten van het presesschap?*

Kenneth Van Hecke: «Voor iemand zoals ik, is het een manier om op te vallen. De minder mooie kant is dan dat opvallen niet door iedereen wordt gewaardeerd. Als we de drie presidiumleden van Canonica van dit jaar bekijken, dan blijkt het een aangeboren afwijking te zijn om te willen opvallen. Die eigenschap is door de jaren heen enkel meer ontwikkeld en wordt in een kring als Canonica gecultiveerd.»

«Ik profileer mezelf en daarbij, net omdat ik preses ben, komt Canonica daar ook weer bij. Dat betekent even goed grapjes kunnen maken over de opleiding Kerkelijk Recht of over Canonica zelf, wat vaak genoeg voorkomt op de vergaderingen van de verschillende geledingen en raden waar wij allen zeer actief deel van uitmaken. Anderen maken hier dan andere opmerkingen over. Dat zijn dingen die zeker en vast goede bedoelingen hebben, langs beide kanten.»

September

Veto: *Op welk niveau wordt die eigenschap niet gewaardeerd?*

Kenneth: «Het gewone café- en omgangsniveau. Niets om van wakker te liggen dus.»

Veto: *Moet een preses een voorbeeldfunctie hebben voor andere mensen en altijd naar de les gaan?*

Kenneth: «Ik denk dat juist je ambt als preses dat niet toelaat en een uitzonderingspositie biedt om niet naar de les te moeten gaan. Dat wordt door sommigen aanvaard, door anderen niet. Maar uiteindelijk wordt de eindrekening gemaakt wanneer het jaar afgewerkt is, in januari of juni. Of in september.»

Veto: *Heeft het presesschap invloed op je gezondheid?*

Kenneth: «Enorm! Zeker dit jaar heeft het invloed gehad. Ik steek er dit jaar veel meer tijd in. Mijn uren slaap vallen nog wel mee, maar ik laat andere dingen vallen zodat ik toch mijn werk als preses kan blijven voortdoen. Nu zijn er wel dingen die heel snel moeten gebeuren, misschien dat dat een invloed heeft op mijn gezondheid. Laat ons het een gezonde dosis spanning noemen die er af en toe bij komt.»

Veto: *Heeft dat een invloed op je rookgedrag, je alcoholgebruik?*

Kenneth: «Ik heb nooit gerookt. Mijn pintengehalte... Ik denk dat ik maar aan de helft zit van mijn hoogtepunt van twee jaar geleden. Dat konden toen toch gemakkelijk weken zijn van vijftig pinten. Ik zit sommige weken nog altijd boven de limiet om 'alcoholieker' te zijn.»

Veto: *Is het presesschap te combineren met een relatie?*

Kenneth: «Ik vrees dat ik je op dat gebied geen antwoord kan bieden. In de voorbije drie jaar dat ik preses ben geweest, heb ik geen relatie gehad. Ik kan daar dus moeilijk op antwoorden.»

Veto: *Vergroot het presesschap je erotische uitstraling?*

Kenneth: «Binnen Canonica? God verhoef-

de het! Daarbuiten? Ik verwijs terug naar de drie jaar dat ik geen relatie heb gehad en toch preses was. Totaal niet dus! Macht erotiseert misschien wel, maar naar buiten toe heeft de Kerk veel van haar macht verloren en dat reflecteert zich ook in Canonica.»

Mastodonten

Veto: *Misschien is de volgende vraag niet goed van toepassing op Canonica als kring van Kerkelijk Recht, maar is het presidium nog belangrijk voor de gewone student?*

Kenneth: «Ik kan natuurlijk ook meespreken vanuit andere studentenverenigingen en andere faculteitskringen zoals bijvoorbeeld Katechetica waar ik presidiumondersteunende taken heb vervuld. Daarnaast ben ik ook preses geweest van mijn regionale studentenclub, Ros Beyaert. Een ding kan ik nu zeggen: een belangrijk element om studenten te verenigen is motivatie. Er zijn toch altijd enkelingen die in staat moeten zijn om de zaak recht te trekken, om er sfeer in te brengen. Eigenlijk is dat geen noodzakelijke eigenschap voor

Minder opvallen betekent ook minder gezien worden. En zien en gezien worden is een belangrijk element om jezelf en je vereniging te profileren.»

«Dat is geen noodzakelijke eigenschap van de preses, als er dan maar andere mensen zijn die de groep kunnen motiveren en bijhouden. Maar ik heb natuurlijk maar ervaring met kleinere kringen, zeer kleine in vergelijking met mastodonten als Ekonomika.»

Veto: *Hoe reageerde je omgeving op de boodschap dat je preses was?*

Kenneth: «Ondertussen is het natuurlijk wat een gewoonte geworden. Ik denk dat mijn ouders eerder verrast zullen zijn als ik zou zeggen dat ik geen preses meer ben. Twee jaar geleden, toen ik preses was van Ros Beyaert, zijn mijn ouders er pas eind januari achter gekomen, toen een oud-lid naar mij belde om te zeggen dat hij aanwezig was op een bepaalde oudledenbijeenkomst. Toen heeft het dus wel lang geduurd.

Vorig jaar, eerste jaar preses van Canonica, duurde het tot halfweg november voor ze het wisten. Ze kwamen er

maar één kandidaat, dus ja... Er waren drie mensen die gestemd hebben, wat op dertig studenten toch wel 10% maakt.»

Kapitalisme

Veto: *Wie heeft je overhaald om preses te worden?*

Kenneth: «Voor Canonica was dat Johan Bruynickx. Die was al vier jaar preses geweest en was ondertussen wel bezig met carrièreplanning en een familie. Ik had de indruk dat ik die verantwoordelijkheid wel kon opnemen en hij had daar helemaal geen problemen mee. Anderzijds was het wel een uitdaging om mij in LOKO in te werken, wat ik nog niet gedaan had. Waarom ik dan voor een tweede termijn gekozen heb? Dat is doodeenvoudig een traditie binnen Canonica. Bovendien zijn we vorig jaar begonnen met onze lustrum-activiteit van dit jaar (*Canonica bestaat dit jaar 25 jaar, hv*). Dan is het wel handig als dezelfde ploeg de coördinatie op zich blijft nemen.»

Veto: *Zijn er dingen die je nu als preses moet doen, waarvan je dacht dat je ze nooit meer zou moeten doen?*

Kenneth: «Ik denk het niet. Dingen als

postzegels plakken en brieven schrijven, daar werk ik even hard aan mee als elk lid dat mee komt helpen. We moeten zowat alles doen met ons drieën.»

Veto: *Wat zou je, als je kon, willen veranderen aan de universiteit?*

Kenneth: «(denkt lang na) Eerlijk gezegd valt het al bij al nog goed mee. Ik vind niet meteen iets dat kan veranderd worden. Kijk, ik ben een student in de klassieke zin, dat wil zeggen één uit de jaren vijftig van de vorige eeuw. Dat is dus iemand die zowel clubstudent als kringmens is en een beetje de strijd voert met het universiteitsbestuur. Maar als die universiteit quasi perfect is, dan heb je niet veel meer te klagen en nog weinig om tegen te manifesteren. Ik denk wel dat het nodig is om de studenten te verenigen. Ondanks het feit dat er nog veel dingen kunnen veranderen aan de universiteit, ten voordele van de studenten en in het algemeen, krijgt men de studenten tegenwoordig niet meer verenigd. Dat heeft vooral een sociale reden, denk ik. Maar onze universiteit zou te perfect zijn als studentenvertegenwoordiging en studentenmanifestatie overbodig zou worden. Laat het dus maar gerust een niet-perfect geheel blijven.»

«Mijn voornaamste strijd zou dan toch wel zijn, nog meer dan tegen de opgang van het Engels, tegen de te grote inschakeling van het economisch geheel. De universiteit zou zich moeten proberen waar te maken, binnen de spelregels van het kapitalisme. Maar ze zou ook andere prioriteiten moeten hebben. Men moet er op toezien dat wetenschap niet zomaar kan worden verkocht. Want dan wordt er alleen nog onderzoek gedaan in domeinen waar er geld voor te vinden is. Ook de wetenschap om de wetenschap moet blijven bestaan.»

Veto: *Heb je als preses meer macht dan de gemiddelde student?*

Kenneth: «Ik denk niet dat het meer macht is, zeker niet in de zin van rechtsmiddelen die je in de schoot geworpen krijgt. Preses zijn is de positie van onderhandelaar, van een diplomaat. Afhankelijk van hoe je dat uitspeelt, kan je een aantal dingen verkrijgen.»

Veto: *Heb je die macht of invloed eens misbruikt voor persoonlijke doeleinden?*

Kenneth: «Tja, dan kan ik terugkeren naar het begin van dit interview. Om op te vallen. Dat is zeker een stuk van jezelf. Elk mens is ijdel.»

Vraag voor de volgende preses: Zou jij, als preses, een hoofdrol opeisen in de volgende en trouwens nakende studentenrevolte, of niet?

(foto Pieter Baert)

een preses, maar hij zit wel in de juiste structurele positie om zo'n eigenschap te veruitwendigen. Hij kan zijn positie dus wel gebruiken om de nodige motivatie naar vooren te brengen.»

«Bovendien hebben studenten die zich willen verenigen coördinatie nodig. Nu hoeft dat ook geen preses te zijn. Een preses kan bijvoorbeeld wel de voorzitter zijn van de vergadering, maar geen stemrecht hebben. Van belang is wel dat de preses minstens morele autoriteit kan uitstralen. Wanneer dat er niet is, mag die nog zo perfect zijn dossiers kennen, als die vergadering grijs blijft, valt alles minder op.

uiteindelijk achter, omdat ik nogal veel op vrijdagavond hier in Leuven bleef en zei dat ik nogal wat vergaderingen had. Toen hebben ze wel de vraag gesteld of ik weer preses was. En dit jaar is het een gewoonte geworden...»

Veto: *Waarom had je het niet spontaan verteld?*

Kenneth: «Twee jaar geleden zat ik met een thesisjaar. Thuis waren ze daar dan niet zo goed gezind door dat ik preses werd, zoals alle goede ouders. Ik ben toen wel maar in de eerste week van het jaar preses geworden, dus niet op het einde van het academiejaar voordien. Dat was wel het geval bij Canonica, tijdens de deliberatie. Er was

www.kerstmis.be

Kerstmis. Lekker uit de bol gaan of twee dagen verplicht bijzitten? Dure geschenken of ziekenbezoek? Iedereen denkt er het zijne van en misschien is die betekenisverwachting net typerend voor de manier waarop wij vandaag kerst vieren. Met een beetje googlen probeerde Veto het bos door de kerstbomen te zien.

Kurt Smeets

Wie ondanks het hele gamma plastic kerstbomen, toch de drang voelt twee weken lang naalden te ruimen, kan terecht op www.tnt-web.com/xmastrees. Omdat het wellicht even duurt vooraleer je kerstboom op zijn bestemming arriveert, heb je intussen tijd te over om rustig te gaan kerstshoppen op het Internet: hipper dan hip en bovendien hoeft je er je zetel niet voor uit: <http://www.christmasgifts.com>. Als je bij het woord Kerstmis meteen een fornuis vol knetterende kookpotten en sudderende pannen voor ogen haalt, kan je dan weer terecht op <http://www.merry-christmas.com/recipes>. De hoge plaats in de rangorde die ons *gegoogle* deze websites oplevert, doet vermoeden dat veel mensen Kerstmis verbinden met een boom, geschenkjes en lekker eten.

Techno

De kerstpagina's geven soms een ont-nuchterend zicht op Kerstmis: het is vooral traditie en commercie. En toch, hoewel op de kerstmarkt 'Jingle Bells' als lawaaierige techno in je oren dreunt en verkopers, of ze nu van goede of slechte wil zijn, gouden

zaken doen, is het al te eenvoudig Kerstmis te herleiden tot een commerciële hoogdag. Geschenkjes kopen, het huis versieren: het zijn hedendaagse rituelen die het belang van de kersttraditie kracht bijzetten. Enkel de boodschap durft men wel eens verzwijgen of ze wordt je aangeboden als zoet broodje dat makkelijk verteert zodat niets de sfeer belemmert. Om uitgelaten en zonder diepgang helemaal in de lijn van onze hedendaagse kerstbeleving te blijven, nemen we onze toevlucht tot de statistiek.

Op zoek naar interessante vragen en degelijke cijfers, belanden we bij het Nederlandse programma Kruispunt dat vorig jaar een 'spiritualiteitsmeting' uitvoerde. Ze deden beroep op een representatieve steekproef van mensen ouder dan zestien jaar. Al meteen valt op dat één op vijf ondervraagden niet weet dat met Kerstmis de geboorte van Jezus Christus wordt gevierd. Van de andere tachtig procent, zijn er vijftig die aan het kerstfeest een religieuze betekenis toekennen en twintig procent voelt die zelfs sterk aan. Ook voor 42 procent van de jongeren — mensen jonger dan dertig — heeft het kerstfeest enige of sterke religieuze betekenis. Kerstmis spreekt tweederde van de ondervraagden meer aan dan oudejaar. Ook op deze algemene tendens vormen jongeren geen uitzondering, want 53 procent van hen geeft Kerstmis de voorkeur tegenover 36 procent die aan oud en nieuw de voorkeur geeft.

Ongeveer gelijklopend met onze *google-test*, zien we dat Kerstmis vooral geassocieerd wordt met: samenzijn met gezin en familie, lekker avonddiner of kerstontbijt, de nachtmis en de kerstdecoratie. Al met al blijkt Kerstmis een populair familiefest waarvan de religieuze herkomst algemeen bekend is en dat voor de helft van de mensen een actuele religieuze betekenis heeft en voor een kwart van de mensen ook tot religieus gedrag — kerkgang — aanleiding geeft. Wel klaagt driekwart van de ondervraagden dat Kerstmis de laatste jaren een

commercieel feest is geworden. Ruim een kwart vindt Kerstmis ook niet meer zo leuk als vroeger. Met name vijftigplussers oordeelen dat de sfeer van het hedendaagse kerstfeest het niet haalt bij wat ze vroeger gewend waren. Om en bij de twintig procent beweert dat ze vroeger het kerstfeest uitbundiger vierden. Onder hen bevinden zich voornamelijk senioren, mensen met een laag inkomen, inwoners van de randstad en éénpersoonshuishoudens.

85 procent van de ondervraagden vindt Kerstmis toch wel minstens even belangrijk als de vrije dagen, want ze verwerpen de uitspraak: "Kerstmis hoeft wat mij betreft niet ieder jaar te worden gevierd, zolang de twee vrije dagen maar blijven." Voor één persoon op tien in de leeftijdscategorie van 25 tot en met 34 jaar zou Kerstmis daarentegen geen jaarlijks terugkerend ritueel hoeven te zijn. We eindigen het overzicht met een sombere noot: acht procent zou de maand december liefst overslaan. Vooral senioren en éénpersoonshuishoudens — de boodschap achter de cijfers.

Mensen die van goede wille zijn

DE GESCHIEDENIS VAN KERSTMIS

Het verhaal achter de boom

Kerstmis is een volksfeest waar zowat elke Vlaming aan meedoet. Het is een periode van eten en drinken, een tijd van vrede voor alle mensen. Mensen lopen met een kerstmuts op straat of hangen lichtjes in de tuin. Achter dit sfeervolle gebeuren zit echter een heel rijke traditie die ver teruggaat in de Westerse geschiedenis.

Sven Vannecke

In de geloofsbeleving herdenken christenen met Kerstmis de geboorte van Christus. Dit vieren ze in de eerste plaats tijdens de eucharistieviering. De middernachtmis is nog altijd een belangrijk moment in veel parochies. De naam van het feest is dan ook afkomstig van 'Kerst-misse', de mis van Christus.

De eerste verwijzingen naar dit feest zijn afkomstig uit Egypte, waar men rond het jaar 200 de geboorte van Jezus herdacht in april of mei. Vanaf 336 wordt het feest in Rome op 25 december gevierd. De Kerk in het Oosten laat het geboortefeest samenvallen met de herdenking van het doopsel van Christus op 6 januari, maar later neemt ook zij de datum van Rome over.

De aanleiding voor de keuze van 25 december is de populariteit van een bestaand feest in het Romeinse leven: de verjaardag van de onoverwonnen zon. Men viert in de kortste dagen feest omdat de dagen stilaan weer langer worden. De zon overwint de lange nacht. Dit feest kent een hoogtepunt in populariteit rond het jaar 250.

Bij de kerstening van het Romeinse rijk geeft men dit feest een duidelijk christelijke connotatie. Chrysostomos heeft hierin een grote bijdrage geleverd. Men verbindt de onoverwonnen zon met Christus. Hij wordt immers 'het licht' genoemd en hij heeft de dood overwonnen door de verrijzenis.

Vigilie

Het geven van cadeautjes met Kerstmis gaat terug op twee feesten in het Romeinse rijk. Op 17 december vierden de Romeinen het feest van Saturnalia, een feestelijke dag met veel geschenken. Op 1 januari vierde men het Romeinse nieuwjaarsfeest en dat ging gepaard met het geven van geschenken aan de kinderen en de armen. De huizen worden dan versierd met groen en met lichtjes, wat meteen de oorsprong is van onze kerstdecoratie. De Kelten en

Germanen vulden het feest verder in. Er wordt een boom gedecoreerd en in een gezellige sfeer gegeten. Na een verbod van Karel de Grote in de negende eeuw om bomen te versieren met Kerstmis, verdween deze gewoonte stilaan. Sinds de zeventiende eeuw maakt het echter opnieuw deel uit van de traditie rond Kerstmis. In de Middeleeuwen ontstond een uitgebreid aanbod van kerstliederen.

Het kindvriendelijke karakter van Kerstmis heeft veel te maken met het feit dat in bepaalde streken Sint-Nicolaas wordt gevierd op 25 december. Door de vermenging met sprookjesachtige figuren uit sagen ontstaat de kerstman: Santa Claus in een karrenslee, voortgetrokken door rendieren. Dat is meteen ook de verklaring waarom in bepaalde Amerikaanse kerstliederen 'Santa Claus' wordt vernoemd. Bij ons valt dat feest op 6 december. In Nederland komt de Sint op 5 december. De vigilie op de vooravond van Sint-Nicolaas, een liturgische viering, is daar in de volkstraditie 'pakjesavond' geworden.

Zo is het familiefest ontstaan zoals we het nu vieren: winkelen in een sfeer vol verlichte stad, een kerstboom met kerstballen en slingers versieren, gezellig tafelen met de familie met kerstmuziek op de achtergrond, pakjes geven aan elkaar... Soms is er nog een verwijzing naar de originele christelijke betekenis te vinden onder de kerstboom, waar dan een kerststalletje staat...

Het is winter. Een kind wordt geboren. De twee ouders komen nog even bij van de emotie en de inspanning. Negen maanden lang hebben ze er samen naar uitgekeken en nu is het er eindelijk: hun eerste kindje. Het is een jongen.

"Welk verstandig koppel zet nu nog een kind op de wereld?", vloekt een cultuurpessimist.

"Nog een polymorf perverse egocentrist meer op deze aardkloot!", sneert een sarcast.

"Hij zal tenminste de vergrijzing kunnen helpen bekostigen!", riposteert een econoom.

"Dat denk je maar. Het zal wel weer een puberale anarchist worden!", brult een zedenpreker.

"Die ouders weten niet waar ze aan begonnen zijn...", zucht een pedagoog met een burn-out.

"Als ze hem maar leren dat mannen ook kunnen koken en schoonmaken!", waarschuwt een feministe.

"Jullie laten het kindje toch dopen, mag ik hopen?", vraagt een priester.

"Kom op tijd langs voor de eerste inenting.", informeert een dokter.

"Hoe gaan jullie het kindje noemen?", wil de familie weten.

"We gaan het Jezus noemen.", antwoordt de kersverse moeder.

"Wat zeg je?", vraagt de even kersverse grootmoeder. "Jezus!", herhaalt ze, maar nu iets luider.

"Wat een vreemde naam. Die jonge mensen kunnen echt geen gewone namen meer kiezen. Het moet altijd iets speciaals zijn!", gromt grootmoeder.

"Ik vind het maar een huilebalk.", zegt overgrootvader nors.

De ouders halen de schouders op. Ze zijn gelukkig en dat is wat telt. Dit kind zal een heel speciaal iemand worden. Dat voelen ze. De gure wind voelen ze ook. Gelukkig is de kleine intussen in slaap gevallen. (sv)

De zak maïs van Fausta de boerin

De eerste voetstappen van de mens werden ontdekt in Tanzania. Vredeseilanden vond het meteen een origineel idee om een Fast-FooT tour op poten te zetten. Hans Neefs geeft wat meer uitleg.

Sieghild Lacoere

Veto: Wat probeert Vredeseilanden concreet onder de aandacht te brengen?

Hans Neefs: «Voedselzekerheid is het centrale thema waarrond wij jaarlijks onze campagne opzetten. In de derdewereldlanden proberen wij de mensen autonoom te laten werken op een duurzame wijze waardoor ze hun levensstandaard kunnen verbeteren. Om dat te kunnen verwezenlijken proberen we de mensen hier bewust te maken over de problematiek rond voedselzekerheid en Noord-Zuid verhoudingen.»

Veto: Hoe past de Fast-FooT tour dan in dat plaatje?

Neefs: «De bedoeling van Fast-FooT is de mensen op een andere manier in contact te brengen met Afrika. Wij willen het Afrika van de clichés achter ons laten want het traditionele NGO-gedoe is achterhaald. We moeten inpikken op de interculturele samenleving. Zo bereik je een publiek dat zich anders nooit aangesproken zou voelen. Door kunst te betrekken op een thema zoals voedselzekerheid pakken we de dingen op een creatieve manier aan. We zijn meer dan enkel verkopers van 'die mannetjes'.»

Absurd

Veto: Wat is het concept van de Fast-FooT tour?

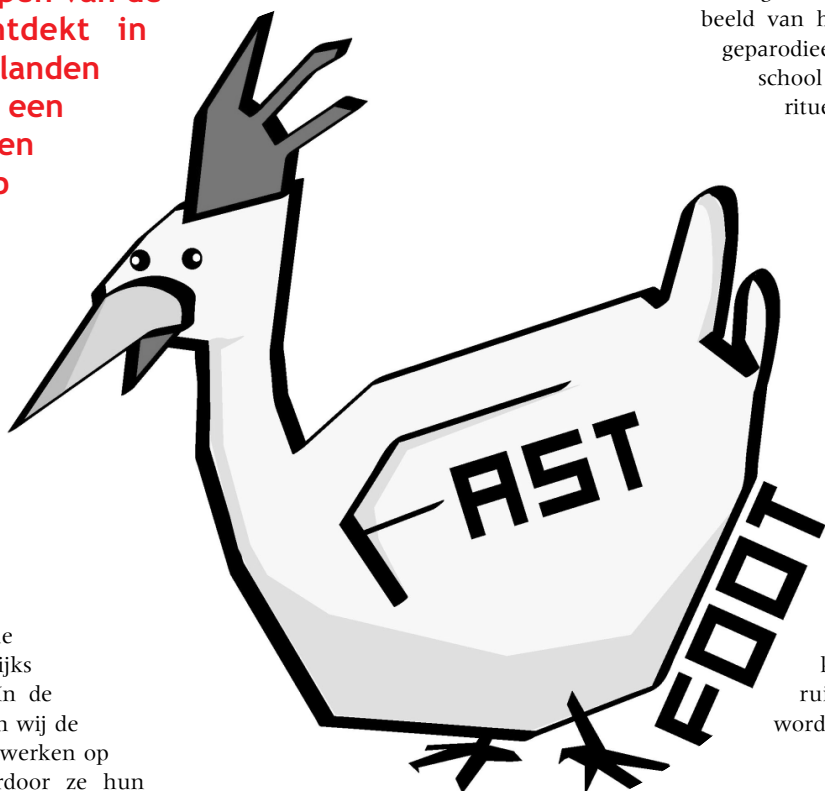
Neefs: «Op 20 december kan je door de stad wandelen en op verschillende locaties waar kunstwerken te bezichtigen zijn, halt houden. Vernieuwend is de aandacht die we vestigen op de gelijkenissen die bestaan tussen problemen hier en problemen in de Derde Wereld. Zo handelt een kunstwerk over verkeersproblematiek. Op het eerste zicht niet evident, maar in Afrika vallen ook veel verkeersdoden, net als in België. Net om weer een gelijkenis te maken, krijgt de fiets een centrale plaats in onze kippenactie die gericht is naar de studenten toe.»

Veto: Die kippen aan de Leuvense fietsen, wat is de bedoeling daarvan?

Neefs: «De fietsen aan het station hebben allemaal een kip opgespeld gekregen. Het is de bedoeling dat de studenten die kippen een week laten zitten op hun fiets. Zo kan Vredeseilanden een week lang alom vertegenwoordigd zijn in de stad en wordt er veel aandacht geschonken aan onze actie. Zaterdag kunnen de studenten dan hun kip binnenbrengen op het Ladeuzeplein waar ze, om kans te maken op de prijs, het gewicht moeten raden van de zak maïs die Fausta, de boerin die centraal staat in de campagne van dit jaar, gebruikt om een hele week eten te bereiden.»

Veto: Waarom net de fiets in de kijker zetten?

Neefs: «De fiets is in Afrika een uitermate belangrijk vervoermiddel en als je rond je kijkt in een stad als Leuven blijkt ook. Het beeldmateriaal dat gebruikt wordt om de campagne te promoten, bevat een foto met een fiets die volgepropt zit met kippen. Echt een absurd beeld om te zien, maar zo gaat het er wel aan toe. Dat bracht ons op het idee om een kip op de fietsen te zetten. Zoals ik al zei proberen we gelijkenissen bloot te leggen.»

Veto: Je sprak

daarnet over verschillende locaties. Welke locaties komen precies aan bod?

Neefs: «Het Ladeuzeplein vormt de uitvalsbasis. Daar zal ook een camper staan waarbij geënceneerd wordt dat die net uit Tanzania komt. In de gaanderijen van de centrale bibliotheek staan kunstwerken, in Twee Bronnen in de Diestestraat ook, in Los Buenos in de Parkstraat hangen vijfen-

twintig schilderijen op. Die schetsen een beeld van het koloniale Afrika, maar dan geparodieerd. Ook leuk is het project van school 'De Appeltuin' rond Afrikaanse rituelen en rituelen van bij ons.»

«In het Museum voor Hedendaagse kunst loopt momenteel nog de tentoonstelling 'De dingen zoals ze zijn'. In het kader van die tentoonstelling hangen al twee maanden de foto's op van Patrick De Spiegelare over Fausta. Zaterdag maken we er daar een gezellige boel van door een 'koffie-en-thee-ceremonie' te organiseren. Enkele Tanzanianen die in Leuven wonen, maken hapjes klaar. Dat maakt ook deel uit van Fast-FooT, het is meer dan kunst alleen. Het is ook proeven, ruiken, zien... Alle zintuigen worden geprikkeld!»

Militairen

Veto: Kan je al een tipje van de sluier lichten over de kunstwerken zelf?

Neefs: «Ja, zo zal er een kunstwerk bestaan uit rijen schoenen van militairen, wel tweehonderd stuks. Daar middenin staat dan een rij kleurrijke kleinere schoenen. Je kunt er natuurlijk zelf vrij een interpretatie aan geven maar het verhaal dat geschetst wordt, is dat van het economisch liberalisme. Die rij gepersonaliseerde schoenen gaat er niet mee akkoord, maar wordt wel

gedwongen door de omstandigheden om in het gelid te lopen.»

Onderdelen

«Elke Mathtys heeft ook een fetisj gemaakt van twee meter, heel imposant om te zien. Het bestaat uit een stalen kader, eigenlijk allemaal industriële onderdelen die samengebracht iets Afrikaans moet oproepen. Een ander werk bestaat uit ijzeren klasseerbakken die naast elkaar geplaatst zijn. Ze bevatten allemaal een wassen plaat waarop je kunt zien dat er iets opgeschreven stond, maar het is al half weggeveegd, niet meer te lezen dus. Die platen staan voor de problemen die elk mens daar heeft, maar waar uiteindelijk geen rekening mee wordt gehouden. Je krijgt dan een soort nette ladekast aan de buitenkant, maar wat erin zit, verbergt heel wat leed.»

«Elk werk heeft uiteindelijk zijn eigen verhaal, het is aan de bezoeker om de kunstwerken te ontdekken en de betekenis die erachter schuilt. Je kunt ook heel toevallig op het parcours terecht komen en niet weten wat je overkomt. Maar dat is niet het leuke, je stapt er in zonder het te beseffen en hopelijk wil je er ook niet meer uit tot je alles gezien hebt.»

VISITATIECOMMISSIE (6): ALGEMENE LITERATUURWETENSCHAP

Het leven van een Duracellbatterij

De taak van een visitatiecommissaris is altijd hard labour. Eerst moet hij *ad random* een hoorcollege kiezen en dit in zijn drukke schema zien te passen. Eenmaal dit achter de rug is, mag hij als een vreemde eend in de bijt het hoorcollege bijwonen, wantrouwig aangekeken door de studenten in de aula die het haast ruiken dat hij er niet thuishoort.

Annick Lories

Deze week koos uw dienaar ervoor om Algemene Literatuurwetenschap te volgen. Eerlijk toegegeven, het was de naam van de prof die de doorslag gaf. Dirk De Geest, men zou voor minder nieuwsgierig worden.

Om stipt 16u10 treedt professor De Geest de aula binnen, geflankeerd door zijn wel heel bevallige assistente. Hij lijkt geen haast te hebben, want rustig van zijn koffie slurpend slaat hij nog een praatje met zijn assistente en begint dan op zijn dooie gemak het bord schoon te vegen. Pas na tien minuten besluit de prof aan zijn hoorcollege te beginnen. In tegenstelling tot het gelanterfanter van de afgelopen tien minuten legt hij de lat voor het tempo van deze les toch wel heel hoog. Hij heeft het over de complexe structuur van poëzie. Voor een leek klinken de gebruikte termen als wartaal in de oren. Zelfs voor de studenten rondom mij die verondersteld worden hun dagen te verslijten met het verslinden van literatuur, is dit moeilijk te verstaan. Gelukkig snapt ook professor De Geest dit en illustreert hij zijn leerstof rijkelijk zodat het zelfs voor een leek als ik, mits enige inspanning, mogelijk wordt een beetje te begrijpen wat de man zit te verkondigen.

Pluimen

Ik moet toegeven dat ik onder de indruk ben. Niet enkel door de ijverige studenten rondom mij die zitten te pennen alsof hun leven — waarschijnlijk wel hun examenresultaat — ervan afhangt, maar ook door professor De Geest zelf. De man roept bij mij spontaan het beeld van een roze Duracellkoning op. Hij blijft op hetzelfde hoge tempo geestdriftig doorgaan met het spuien van zijn leerstof.

Ondanks zijn inzet slaat het noodlot toe rond 16u50. De prof begint niet alleen uw Vetodienaar te vervelen, maar ook zichzelf.

Met zijn ellebogen rust hij op de pupiter en grijpt hij geregeld naar de enkele pluimen op de plaats waar hij vroeger waarschijnlijk een weelderige haardos had. Toch blijf ik sympathie voor deze man voelen; hij weet dat hij saai bezig is en hij verontschuldigt zich hier ook letterlijk voor bij de studenten. Tijd voor pauze zou ik zo denken.

Aandacht

Na de pauze, die amper tien luttele minuten geduurd heeft, wordt er met evenveel enthousiasme het college voortgezet. Het enthousiasme bij de studenten is echter ver te zoeken. De studenten schenken de prof heel wat minder aandacht en hier en daar beginnen groepjes te kletsen. Maar professor De Geest zou zichzelf niet zijn moest hij zich nu al gewonnen geven. Zijn batterijen zijn nog steeds niet uitgewerkt en daar wil hij blijkbaar nog optimaal gebruik van maken. Hij brengt wat animo door luidruchtig te gaan balken, wat op heel wat hilariteit van de studenten kan rekenen. Hij schrikt er niet voor terug om in ruil voor een beetje aandacht tijdens zijn uiteenzetting zich compleet belachelijk te maken. Iedereen heeft zijn grenzen natuurlijk. En vroegtijdig geeft hij zich gewonnen en stuurt iedereen huiswaarts. Zijn Duracell batterijen dan toch slechts een leven van 87 minuten beschoren?

Steekkaart 'Algemene Literatuurwetenschap'

Wie?

Studenten tweede kan Germaanse, Romaanse, Slavische talen, Klassieke talen

Waar?

MSI 03.18

Hoe laat?

16u10 tot 17u47

Pauze?

Van 17u08 tot 17u18

André heeft je nodig voor zijn nieuwste onderneming

De K.U.Leuven gaat verder waar Napoleon tweehonderd jaar geleden gestopt is. De ambities zijn hooggegrepen: een Europese topuniversiteit worden én blijven. De academische overheid mobiliseert daarom alle krachten om dit project mee te helpen opbouwen, maar staat iedereen wel op dezelfde lijn? Gelukkig is er ruimte voor dialoog. Veto neemt als kritische studentenstem al dertig jaar de Leuvense actualiteit binnen en buiten de universiteit onder de loep. Met interessante reportages en indringende interviews over cultuur, wetenschap, onderwijs,... blijft iedere student op de hoogte van wat er leeft.

Veto draait op de kracht van vrijwilligers. Op een open redactievergadering worden de onderwerpen bepaald. Tijdens de week gaan de studentenreporters op pad om artikels te schrijven of foto's te nemen. Ook jij kunt deel uitmaken van deze toffe ploeg. Ervaring is geen vereiste; wij leren je desnoods de nodige vaardigheden aan. Spring gerust eens vrijblijvend binnen in ons redactielokaal in de 's-Meiersstraat 5 (tussen Hogeschoolplein en Muntstraat). Of stuur ons een mailtje: veto@veto.be. Mis deze tussenstop tijdens je expeditietocht niet!

Internet: www.veto.be

Humor van de bovenste plank

Sinds de openingsweek van STUK in november kan men tweewekelijks op maandag terecht in het STUKcafé voor een setje improvisatietheater en *stand-up comedy*. Een ideaal alternatief voor wie eens wat anders wil of gewoon een hevige fan van improvisatietheater is.

Annick Lories

The Lunatic Comedy Club werd in 1998 opgericht. "Vijf jaar geleden was er voor humor nauwelijks plaats in de Vlaamse theaters", zo stelt Bjorn D'Haenens, voorzitter van The Lunatic Comedy Club.

Bjorn D'Haenens: «Als er al humor geprogrammeerd stond, ging het steevast om Urbanus of Geert Hoste. Aanstormend talent kreeg geen schijn van kans. The Lunatic Comedy Club is kleinschalig begonnen met vier leden. Systematisch zijn er steeds nieuwe talenten toegetreden. Op dit moment telt de club ongeveer 45 leden.»

Veto: Mag zomaar iedereen toetreden tot de Comedy Club?

D'Haenens: «In principe wel. We houden

jaarlijks één auditedag in Leuven en eentje in Gent. Wie er dan uitspringt, kan toetreden tot ons gezelschap.»

Opwarming

«The Lunatics waren oorspronkelijk maar een onderdeelje van de Comedy Club. De bedoeling van de Comedy Club was om *stand-up comedians* een podium te geven want daar was amper plaats voor in Vlaanderen. Ervaring leerde ons dat het echter een hele poos duurde tot de zaal opgewarmd was. Zo is het idee ontstaan om het publiek op te warmen met improvisatietheater. Ondertussen is het improvisatietheater uitgegroeid tot een volwaardige act van de Comedy Club. Dat merk je ook aan onze optredens. In Leuven bijvoorbeeld beginnen we eerst met 45 minuten improvisatietheater waarna er een pauze volgt. Na de pauze gaan we verder met ongeveer 45 minuten *stand-up comedy*.»

«Tijdens de improvisatiesessies is er interactie met het publiek. Het publiek bepaalt hoe en wat er uitgebeeld moet worden. Je kan de mensen op het podium eigenlijk vergelijken met koks; het publiek deelt hen de ingrediënten mee en zij maken er een smakelijk menu van.»

Veto: Hoe komt een Gentse groep plotseling in Leuven terecht?

D'Haenens: «Ook vorig jaar waren we al aanwezig in Leuven hoor. Vorig jaar hebben we een tiental keer opgetreden in de Pavlov. Maar dat waren geen ideale

omstandigheden. We traden daar op in een achterzaaltje. Het was echt storend dat elke keer er iemand binnenkwam de deur openging en er constant mensen rondliepen. In STUK hebben we nu een veel aandachtiger publiek gevonden. Zij komen bewust naar ons kijken, we zijn voor hen geen extraatje bij hun pint, zij zien eerder de pint als een extraatje bij ons optreden.»

«Trouwens, het is niet omdat we een Gentse groep zijn dat we aan Gent gebonden zijn. Men kan ons overal in Vlaanderen boeken. We hebben ook al op verschillende plaatsen in Vlaanderen en zelfs Nederland gespeeld.»

Promoten

Veto: Zijn het vaste leden die optreden in STUK?

D'Haenens: «Helemaal niet. Zoals ik al eerder zei, bestaat de Comedy Club uit zo'n 45 leden. We streven er elke keer naar om een evenwichtige ploeg samen te stellen.»

Veto: The Lunatic Comedy Club heeft ook een peter en een meter. Waarom?

D'Haenens: «Dat klopt. Nic Balthazar is de peter en Geena Lisa de meter van onze groep. Hun doel is eigenlijk het promoten van onze Comedy Club. Dit is zeker geen voltijdse bezigheid voor hen. Hun taak is eigenlijk meer een soort van PR. Op grote evenementen nemen zij de presentatie voor hun rekening en ze helpen ons in contact te brengen met mensen waarmee

wij zonder hen niet zo makkelijk in contact zouden kunnen komen.»

Veto: Wat vinden jullie van het Leuvense publiek?

D'Haenens: «We kunnen alleen maar laaiend enthousiast zijn. Elke keer spelen we voor een volle zaal. Telkens is er een geweldige interactie met het publiek. Ik kan alleen maar mensen aanmoedigen om het eens mee te maken op ons volgende optreden op 22 december. Laat die boeken voor wat ze zijn en kom lekker ontspannen met een avondje humor!»

«De reden waarom we onze prijs zo laag houden en bijgevolg het bijwonen van het optreden gratis is in Leuven, is omdat we zoveel mogelijk mensen willen bereiken. We willen de drempel zo laag mogelijk houden om eens te komen kijken naar onze optredens. Humor is een fantastisch iets. Iedereen moet de mogelijkheid hebben om dit mee te maken!»

www.lunatics.be

CONCERT @ STUK: STIJN EN T.RAUMSCHMIERE

Electro-punk-gekte in Leuven

Electro in je moerstaal en Duitse noise met een hoog dansgehalte: het ideale recept om de kerstvakantie goed van start te gaan. Op vrijdag 19 december spelen Stijn en T.Raumschmiere ten dans in STUK. Feestje gegarandeerd en wie er niet genoeg van krijgt, kan met de dj-set van Spacid de laatste restjes glühwein uit het lijf dansen.

Tijl Vereenooghe

Zowel *Sex Junkie* Stijn als *Monstertruckdriver* van T.Raumschmiere scoren de laatste weken hoog in de StuBru-playlists. STUK heeft dus het ideale moment uitgekozen om beide heerschappen naar Leuven te halen. Het belooft alleszins een van de muzikale hoogtepunten van het STUK-jaar te worden. *If this music doesn't get you dancing, I'm sorry to inform you that you're dead.*

Wiezeddegij?

Stijn heet in het dagelijkse leven Stijn Vandeputte (broer van electro-dj-Raphael) en gebruikt gemakshalve zijn voornaam als artiestennaam. Internationaal zal hij daar weinig potten mee breken, maar hij concentreert zich momenteel dan ook vooral op de eigen heimat. Vorig jaar bracht hij in eigen beheer al zijn debuutalbum 000 uit, waarvan de meezinger *Steenjes gooien* een culthit werd in zijn thuisbasis. Stijn verzorgde eerder al het voorprogramma van Goldfrapp en speelde ten dans op het Domino-festival in de Ancienne Belgique. Zijn speelse lofi-electro met hoofdzakelijk Nederlandstalige zanglijnen klinkt fris, origineel en soms zelfs onwaarschijnlijk grappig. Stijn is alleszins een van de muzikale revelaties van 2003.

Eind november zag zijn EP#01 dan het levenslicht: vijf sterke songs — zowel oud als nieuw materiaal — die hoge verwachtingen scheppen voor het in april te verschijnen album van de Antwerpenaar. In zijn thuisstad was hij dus al langer een fenomeen, maar dankzij de nodige airplay op de Vlaamse radiozenders, neuriet intussen het aanstekelijke *Sex Junkie* mee. Ook de andere nummers op de nieuwe ep zijn van hetzelfde kaliber en de elektronische riedeltjes laten je zelfs na een eerste

luisterbeurt niet meer los. Afsluiter van EP#01 is het hilarische *Wiezeddegij?* waarop hij ook nog eens zijn beste Frans bovenhaalt. Als Stijn op het podium even goed klinkt als op plaat, dan kan zijn optreden in STUK zeker niet kapot.

Shitkatapult

De avond verloopt crescendo: na Stijn is het de beurt aan het Duitse geweld van T.Raumschmiere, het pseudoniem waarachter de Berlijner Marco Haas schuilgaat. De naam heeft hij gehaald uit een kortverhaal van William S. Burroughs 'The Dreamcops', ofte 'Die Traumschmiere' in het Duits. Een naam die blijft hangen en dat geldt evenzeer voor de bijbehorende muziek. T.Raumschmiere serveert techno die sterk beïnvloed is door zijn punkachtergrond en bol staat van excentrieke

T.Raumschmiere serveert techno die sterk beïnvloed is door zijn punkachtergrond en bol staat van excentrieke electrogeluidjes

electro-geluidjes. Hij heeft zijn wortels in de punkunderground en die afkomst verloochent hij niet: in zijn muziek tracht hij het maximum te bereiken met zo weinig mogelijk middelen.

Sinds 1997 verscheen muziek van T.Raumschmiere op verschillende labels, maar vooral op zijn eigen in Berlijn gevestigde label Shitkatapult. Naast de muziek schuwt hij ook andere genres niet: zo zet hij geregeld een project rond poëzie of performance op poten. In september kwam de plaat 'Radio Blackout' uit op het Novamute-label. Met zijn nieuwste album levert hij alvast het bewijs dat techno niet noodzakelijk saai en

inhoudsloos hoeft te zijn. De eerste single *Monstertruckdriver* kent iedereen intussen, maar *Radio Blackout* is spannend van begin tot einde; variatie is troef bij T.Raumschmiere.

Een sterke live-reputatie heeft T.Raumschmiere alleszins. Voor hem is spelen voor een publiek minstens even belangrijk als het werk in de studio. De New York Times schreef over een van zijn optredens: "Perhaps no act evoked punk rock more effectively than Marco Haas, the Berlin-based electronic producer who performs as T. Raumschmiere. At an unsanctioned CMJ event, he played a raucous 2am set, mixing concussive beats with fuzzy blocks of sound that resembled power chords. He jumped around so violently that audience members had to prevent him from knocking his equipment to the ground." Dat belooft!

Breakcore

Na de twee concerten staat ook nog een spetterende dj-set op het programma. Spacid is een Gentse dj die al jaren meedraait in de alternatieve dance scene. Op jonge leeftijd kreeg hij zijn eerste platenspeler waarmee hij vinylplaten mixte tijdens zijn vrije uurtjes op de lagere school. Amper twaalf jaar oud toerde hij langs lokale festiviteiten en trouwfeesten met zijn zelfgemaakte discobar.

Spacid was een van de voortrekkers van het ondertussen razend populaire electro-genre. Het jaar 1997 betekende zijn doorbraak naar het grote publiek toen hij gevraagd werd door onder andere Kozzmozz en Ten Days Off. Onder meer sets op Body2Body en zijn eigen labels Xenophon en Radius zijn mooie referenties. Om de kerstvakantie op gang te trekken mag je een stevige mix van electro, minimaal electro, booty bass, italo disco en breakcore verwachten.

T.Raumschmiere + Stijn + dj-set Spacid: vrijdag 19 december, 20u30, Labozaal STUK. Tickets 7,5-11 euro. Meer info: www.stuk.be Stijn: www.mijnlabel.com T.Raumschmiere: www.mute.com/t_raumschmiere/

Van onze toegredacteur in de Dobbel Palmtent

Ook dit jaar werd de opening van de Leuvense kerstmarkt in stijl afgewerkt. De zestiende editie schoot vorige week woensdag officieel uit zijn startblokken. Eerst werd de kerststal op de Grote Markt officieel ingehuldigd — er zijn weer schapen! — waarna koers werd gezet richting Mgr. Ladeuzeplein en Herbert Hooverplein, waar je van woensdag tot zondag terecht kon voor doorwinterde kerstcommercie. Veto trok op de openingsdag richting Dobbel Palmtent en zag dat het goed was.

Senator links, kamerlid rechts, alle Leuvense schepenen, enkel burgemeester Tobback ontbrak, vermoedelijk in zijn eentje de gemeenteraad afhaspelend. Na een kleine speech van Marc Pinte, presentator bij radio Donna en broer van organisator Dirk Pinte en een woordje van eerste schepen en kamerlid Carl Devlies, bevoegd voor de Leuvense middenstand, kon de drank van de familie Van Roy rijkelijk beginnen vloeien.

Dobbel Palm is er elk jaar van midden november tot eind december. Door het gebruik van meer grondstoffen bij het brouwen, bekomt men een tikkeltje meer alcohol, meer aroma en een nog vollere smaak. Specifiek voor het bruine bier is dat er geen combinatie gebruikt wordt van pils- en kleurmouten, maar een mout dat volledig naar eigen recept wordt bereid uit honderd procent zomergersten van welbepaalde variëteiten. Echt waar.

Maar genoeg over de tent, wat meer over de kerstmarkt zelf. Nieuw waren de ijssculpturen die zaterdag uit vijf blokken ijs van elk twee ton zwaar werden gehouwen en het straatbeeld zullen blijven sieren gedurende de verdere kerstperiode zolang de vrieskou hen goed gezind is. Wie wil weten hoe men in het zuiden van Frankrijk Kerstmis viert, kan nog tot 18 januari terecht in de Sint-Michielskerk voor *De Grote Kerststal van de Provence*. Het is geen Dobbel Palm, maar toch iets. Wist je trouwens dat Palm al sinds 1747 bestaat en het aan de brouwerij uit Steenhuffel te danken is dat er nog Brabantse trekpaarden bestaan? Maar we dwalen wederom af.

Het peterschap van de kerstmarkt was dit jaar voorbehouden voor striptekenaar Jean-Pol, bekend van onder meer *Kramikske*. Jean-Pol ontwierp vijftien jaar geleden de eerste affiche van de kerstmarkt en tekende evenveel jaren later als peter een speciaal album van *Kramikske* bij elkaar. Het album is eigenlijk een geheel van onuitgegeven verhalen en werd naast een gewone versie ook aangeboden in een beperkte luxe-uitvoering. De opbrengst van de verkoop ging integraal naar het goede doel van de kerstmarkt, het is tenslotte bijna Kerstmis. Dit goede doel was het Centrum voor Ontwikkelingsstoornissen van de U.Z.Leuven, aangezien 2003 het 'Europees jaar voor personen met een handicap' was. Dit centrum onderzoekt de vertraagde of problematische ontwikkeling van — vooral jonge — kinderen.

De avond liep uit, net als de vaten van het smakelijke bier van hoge gisting. PP Michiels betrad de tent, Veto verliet het walhalla van de vloeibare broodliefhebber. Je bent jong, de tijd om je te amuseren, herkenbaar waarschijnlijk. Gevolg: Veto werd uiteindelijk beleefd, maar kordaat gevraagd de Dobbel Palmtent te verlaten, wat we dan ook gedwee deden. Vermoedelijk begon toen immers de vette afterparty, niet geschikt voor Veto's gevoelige ogen.

(bd)

MUZIEKFESTIVAL OORWARMER

Rode oortjes

Bood het muziekfestival van Kultuurraad de voorbije drie edities een forum aan jong muzikgeweld, dan worden daar dit jaar nog enkele ouwe getrouwen aan toegevoegd. Het belooft een bont allegaartje te worden, gaande van emorock over elektro tot pure partymuziek.

Kurt Smeets

Met niet meer dan een stem en een akoestische gitaar, laat MiLOW je wegdromen in kippenvel. Wie hem enkele weken geleden miste in een overvolle Volle Tent, krijgt bij deze een herkansing. Vervolgens kan je kennis maken met Nona Mez, het project van Leuvenaar Geert Maris. Deze singer-songwriter schonk ons met *Songs of leaving* een juweeltje: een intieme plaat waar de levenswandel van de gewone man tot een heldenverhaal wordt omgetoverd.

Net als dit festival, wijkt hij maar al te graag af van de platgetreden paden, of zoals hij het in 'The Billed Life' zelf verwoordt: "I could never walk a straight line". Mocht je daar toch nog toe in staat zijn, zal de emorock van Wayne je met zijn aanstekelijke melodieën wellicht wel aan het wankelen brengen. Ze laten je rustig ontwakken uit je droom om dan mee te swingen op de knettergekke sounds van Maharajazz. STUK zou STUK niet zijn als de optredens niet werden afgesloten met een paar stevige elektrobeats van Starving.

Onder het alziend oog van *The Godfather* Sven Van Hees, mogen enkele jonge dj's hun ding komen doen. Trek je dansoutfit aan, want Fuzzy Bee, urban vinyl action boys from japan en Disco O, zullen je niet koud laten. Als klepper van de avond mag polyglot Sven Van Hees aantreden. Nu hij al een paar jaar de halve wereld in vuur en vlam zet, is er voor Leuven geen ontsnappen mogelijk.

Kultuurraad geeft 3 maal 2
duotickets weg voor haar
muziekfestival Oorwarmer.

Stuur eenvoudigweg een miltje
naar oorwarmer@veto.be

LITERATUUR IN LEUVEN

Schrijven, omdat het moet

Behoud de Begeerte brengt in december weer enkele gevestigde waarden naar Leuven. Jef Geeraerts, Kees Van Kooten en Josse De Pauw zijn de Geletterde mensen die uit hun rijke oeuvre mogen putten om het publiek te beroeren.

Kurt Smeets

De grote drijfveer achter vzw Behoud de Begeerte is Luc Coorevits, die ook de literaire tournees van *Geletterde mensen* regisseert. Kees Van Kooten en Josse De Pauw wisten in het verleden beiden met gevatte pen het banale op een voetstuk te plaatsen. Literair dadaïsme dat hartverscheurend wordt in al zijn eenvoud. Beide heren zullen bovendien in elkaars huid kruipen en verwijzingen maken naar het verleden van de ander — een verleden waarover met een ex-televiesiefenomeen en een acteur-regisseur het laatste woord nog niet gezegd is. Met schuiftrumpet en sax luisteren ze het geheel op.

Geeraerts' liefde voor muziek krijgt gestalte op de tonen van pianist Luc Devos en cellisten Roel Dieltiens en Luc Dewez. Terwijl Geeraerts voorleest uit vroeger werk, weerklinken op de achtergrond muziekstukken die hij zelf uitkoos om de onrust in zijn woorden te versterken. De lange openingszin uit *Gangreen 1* (*Black Venus*) deint na in een hamerend *Impromptu* van Chopin. Die angst verglijdt

naar weemoed om een nakend afscheid wanneer zijn *Laatste brief omtrent liefde en dood* baadt in de droefheid van Janaceks *In de mist*.

De Franse psychoanalyticus Jaques Lacan vatte zijn visie op ethiek samen in de leuze: *ne pas céder sur son désir*. Je begeerte behouden betekent kiezen voor je verlangen tegen alle gangbare normen in, maar zulke keuze is nooit vrijblijvend. Je verlangen onder ogen komen, impliceert de erkenning van de onverwulbaarheid van dat verlangen. Bovendien slaat het behouden van je begeerte — volgens de dubbele betekenis van het Franse woord *céder* — ook op het terugdeinzen voor een hersenloos genot waarin je jezelf dreigt te verliezen. Literatuur helpt je inderdaad die begeerte te behouden: de kloof tussen de droombeelden die de woorden opwekken en de realiteit waarin je je bevindt, houden je verlangen levend. Maar om ervan te genieten, moet je je wel de moeite getroosten het boek ter hand te nemen of tenminste de auteurs te laten vertellen waarover ze schrijven.

Woensdag 17 december om 20u treedt Jef Geeraerts op, zondag 28 december om 20u kan je gaan luisteren naar Kees Van Kooten en Josse De Pauw. Tickets te verkrijgen bij Cultuurcentrum Leuven.

ZED
CINEMA

PROGRAMMA VAN 17 T.E.M. 23 DECEMBER

WOENSDAG 17 DECEMBER

15u ABELTJE
20u MULHOLLAND DRIVE
22u30 LA MARIÉE ÉTAIT EN NOIR

DONDERDAG 18 DECEMBER

20u NOI ALBINOI
22u30 ÊTRE ET AVOIR

VRIJDAG 19 DECEMBER

20u LA MARIÉE ÉTAIT EN NOIR
22u30 NOI ALBINOI

ZATERDAG 20 DECEMBER

20u ÊTRE ET AVOIR
22u30 MULHOLLAND DRIVE

ZONDAG 21 DECEMBER

15u ABELTJE
20u MULHOLLAND DRIVE
22u30 NOI ALBINOI

MAANDAG 22 DECEMBER

20u NOI ALBINOI
22u30 MULHOLLAND DRIVE

DINSDAG 23 DECEMBER

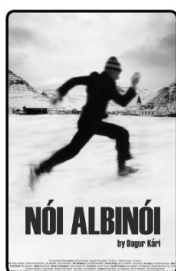
20u ÊTRE ET AVOIR
22u30 NOI ALBINOI

DOCUMENTAIRE ÊTRE ET AVOIR

Nicolas Philibert / Frankrijk / 2002 / 1u 44 min
In een klein dorpje in het idyllische Auvergne, diep in het Franse Centraal Massief, is Georges Lopez al jaren directeur, meester, kleuterjuf en gymleraar van het plaatselijke schoolje. In de 'école unique' zitten dertien leerlingen, in leeftijd variërend van vier tot elf jaar, allemaal samen. Nicolas Philibert, bekend van de documentaire *La moindre des choses* volgde het klasje van in de barre wintermaanden tot aan de zomervakantie. In deze tijden van mammoetscholen, leerfabrieken en overvolle klaslokalen is het een verademing om te zien dat het ook anders kan.

NÓI ALBINÓI

Dagur Kari / IJsland-DE-UK-DK / 2003 / 1u 33 min / Met: Tomas Lemarquis, Þröstur Leo Gunnarsson, Elin Hansdóttir, e.a.

Noi is 17 en woont in een afgelegen fjord in het Noorden van IJsland. Noi is een lange slungel met helblauwe kikers en een kale kop. Hij is hoogbegaafd maar in het dorp is er niemand dat daar raad mee weet. Zijn leraren weten niet wat aanvangen met hem en sturen hem dan maar uiteindelijk van school weg. Om de verveling te verdrijven steekt hij allerlei kattenkwaad uit en verliest hij zich in dagdromen. Zijn dromen nemen een hoge vlucht wanneer hij Iris ontmoet, de mooie serveerster van het pompstation..

MULHOLLAND DRIVE

David Lynch / VS / 2001 / 2u 25 min / Met: Naomi Watts, Laura Harring, Ann Miller, Justin Theroux...

Mulholland Drive is de Sunset Boulevard van David Lynch. Het verhaal speelt in hedendaags Hollywood. Een jonge vrouw arriveert in de stad in de hoop actrice te worden. Ze ontmoet een brunette die haar geheugen kwijt lijkt. De twee worden vriendinnen en komen in contact met een filmmaker wiens carrière en privéleven steeds meer verstrikt raken in een web van gangsters en moguls...

LA MARIÉE EST EN NOIR

François Truffaut / Frankrijk-Italië / 1967 / 1u 47 min / Met: Jeanne Moreau, Michel Bouquet, Jean-Claude Brialy, e.a.

Op de dag van haar huwelijk moet Julie Kohler toezien hoe haar toekomstige echtgenoot koelbloedig wordt vermoord. Ze verlaat haar thuisstad en gaat op zoek naar de moordenaars van haar verloofde. Gebeten om wraak te nemen en vervuld van moordlustige neigingen traceert ze vijf figuren die iets te maken hebben met de moord. Maar zijn het wel de echte daders die ze in het vizier heeft?... *Truffaut bracht met deze film een hommage aan de meester van het thriller-genre, Alfred Hitchcock. La mariée était en Noir werd in 1969 genomineerd voor de Golden Globe in de categorie van "Beste Buitenlandse Film".*

WWW.CINEMAZED.BE

studio
brussel

msn

DeMorgen
ONAFHANKELIJK DAGBLAD

CINEMA ZED (STUK)
NAAMSESTRAAT 96
3000 LEUVEN

Bruggen bouwen tussen heden en verleden

Eind vorige eeuw groeide bij drie jongeren het idee om een alternatief te bieden voor de zapcultuur en haar wankel hitparades. Alledrie begeistert door klassieke muziek en met evenveel overgave als de Vlaamse polyfonisten vijfhonderd jaar geleden, richtten ze Camerata Aetas Nova op. Een jongerenkoor dat hedendaagse klassieke muziek brengt en daarin vernieuwing verzoent met traditie.

Kurt Smeets

Aan de wieg stonden Dieter Staelens, Ruben Dewaele en Pieter De Leemans. Waar de laatste twee zich vooral bezig hielden met de structuur achter het kersverse koor, mocht Dieter Staelens het geheel dirigeren. In drie jaar tijd groeide het initiatief uit tot een opmerkelijk succesverhaal. Veto polste Ruben Dewaele naar het geheim achter zoveel talent en sprak met Dieter Staelens over de kunst van het dirigeren.

Veto: Vanwaar de ingeving een jongerenkoor op te richten?

Ruben Dewaele: «Het idee is ontstaan op een verjaardagsfeestje. Dieter en ik waren verbonden met een jongerenkoor in Gullegem, maar we ambiëerden een klasse hoger dan het louter amateuristische. We deelden onze belangstelling voor Vlaamse polyfone muziek, een genre waar Dieter hedendaagse accenten in legde. Dan hebben we Pieter De Leemans gevraagd of hij wilde meewerken. Zo begon het avontuur. Pieter hield zich bezig met de Vlaamse Opera in Antwerpen en zat ook in de jongerenvereniging van De Munt. Dieter studeerde toen nog koördirectie in het Lemmensinstituut. Ik was gefascineerd door muziek *tout court* en zong ook in verschillende koren.»

Veto: Een avontuur, zeg je?

Dewaele: «We zijn nog steeds met dezelfde drie mensen die de organisatie op zich nemen: onze concerten regelen, contracten opstellen voor uitbesteding, compositie opdrachten uitschrijven. Er kruipt veel tijd in, maar uiteindelijk valt alles wel in de plooi.»

Contacten

Veto: Welke optredens waren de meest memorabele in het jonge bestaan van het koor?

Dewaele: «Om ons koor te promoten, kozen we vorig jaar voor een breder concept: de meer toegankelijke muziek van Schubert. Tot dan toe zongen we vooral hedendaags met Bikkembergs, Poulenc en Britten. Met de kerstconcerten grijpen we nu terug naar hedendaags klassiek en je merkt dat daar weldegelijk belangstelling voor bestaat. Wat *De Nieuwe Reeks* in Leuven doet met instrumentale hedendaagse klassieke muziek, willen wij doen voor het vocale. Onze kracht ligt in onze contacten met componisten en in onze goede relatie met het Lemmensinstituut waar ook heel wat van onze koorleden studeren. Ook de samenwerking met de K.U.Leuven verloopt vlot, al is dat nog steeds ad hoc in de zin dat de K.U.Leuven logistieke hulp levert, maar we hopen dat nog uit te breiden.»

Veto: Hoe gaat dat in zijn werk: Bikkembergs vragen een stuk voor jou te schrijven?

Dewaele: «Dat is vrij simpel, we hebben nu bijvoorbeeld een volledige mis laten schrijven voor een vierstemmig koor. Er wordt een contract opgemaakt en we betalen een voorschot. Vervolgens dienen we een subsidiedossier in bij de Vlaamse Gemeenschap in de hoop wat centjes los te weken. Uiteindelijk betalen wij dan slechts één vijfde van het bedrag. De kosten liggen behoorlijk hoog, hij werkt er

ook lang aan. Aan de mis alleen al heeft hij bijvoorbeeld vier maanden gewerkt. Het resultaat mag er dan ook zijn: de creatie hebben we verzorgd in de kathedraal van Gent en van Brussel en in Tienen op een koorfestival, dus er was reeds heel wat belangstelling. Maandag en dinsdag kan je het een eerste keer in Leuven horen.»

Veto: Heeft het koor al naam in het wereldje?

Dewaele: «We beginnen naam te maken, maar we komen van niets. Helemaal onafhankelijk hebben we alles zelf opgebouwd zonder subsidies of enveloppes. Vier jaar geleden verzamelden we een volledig nieuwe groep met mensen die voor het overgrote deel uit amateurkoren kwamen. Van elk concert bewaren we een opname en als je het verschil hoort tussen ons eerste optreden en onze voorstelling zaterdag in Serskamp, voel je dat we heel

Veto: Waar haal je elke keer die leuke affiches?

Dewaele: «De eerste affiches zagen er nog erg sober uit, maar vorig jaar, in de aanloop naar Schubert, wilden we ons profileren op visueel vlak. We laten nu ook een bloemist de inkleeding verzorgen.

“We hopen dat iets van onze passie overstraalt”

(vlhr: Dieter Staelens)

“Mijn koor is een kind dat ik grootbreng”

snel geëvolueerd zijn. Een groei waar het talent van Dieter om aan een koorclank te werken niet vreemd aan is. Hij weet heel goed stemmen te selecteren en te corrigeren en ontwikkelde een koorclank die steeds voller en rijper klinkt. Je merkt ook dat de leden steeds meer aankunnen, dat het vertrouwen groeit. Onze ambitie bestond erin na vijf jaar ergens te staan, maar ik stel vast dat we nu al een en ander bereikt hebben.»

Zelfs de concertstoelen zijn erop vooruit gegaan, maar het blijft werken met een beperkt budget omdat we onze kaartjes aan democratische prijzen verkopen zodat iedereen toegang heeft tot die muziek, wat ook een van de doelstellingen van de Camerata is. Met elk concert willen we een inleiding in de Vlaamse hedendaagse muziek bieden, zelfs voor iemand die er niets van kent. We hopen natuurlijk dat er dan iets van onze passie overstraalt.» Dieter Staelens is een druk bezet man. De afgelopen drie jaar dirigeerde hij het Leuvens Universitair Koor. Naast Camerata Aetas Nova leidt hij nog verschillende andere koren en vult hij zijn dagen als onderwijzer. In 2002 strandde hij tijdens het Internationaal Concours voor Koor-dirigenten in de halve finale.

Veto: Wanneer groeide bij jou de droom dirigent te worden?

Dieter Staelens: «In Gullegem zong ik lange tijd in een kinderkoor. Al na de eerste repetitie kwam ik thuis en vertelde ik mijn moeder dat ik dirigent wilde

worden, waarop zij me voor zot verklaarde. “Jongen toch, dan ga je wel heel veel moeten studeren!”, ze dacht dat het onmogelijk was. Wat later ben ik bij het parochiekoor gegaan, maar toen ik achttien werd, mocht ik van mijn ouders geen muziek studeren: “Eerst en vooral een diploma!” Zo begon ik mijn regentaat wiskunde, fysica en biologie, maar omdat die studies me niet konden boeien, ben ik toch overgestapt naar het Lemmensinstituut, waar ik mijn regentaat muziek behaalde.

Daarna herinnerde ik mijn ouders eraan dat ik dus *muziek* mocht gaan studeren, maar zij beweerden natuurlijk dat ik dat al gedaan had! Hoe dan ook, ik studeerde koördirectie bij Kurt Bikkembergs en nam in die tijd het kinderkoor in Gullegem over omdat ik al van kindsaf zei dat ik dat ook wilde dirigeren. Toen ik daarna ook een jeugdkoor oprichtte, heb ik Ruben leren kennen. Omdat we het amateuristische beu waren, besloten we een professioneler koor op te richten. Een jaar later zijn we dan gestart met de Camerata.»

Veto: Vanwaar de naam Camerata Aetas Nova?

Staelens: «Camerata staat voor een groep intellectuelen die in de vijftiende eeuw samenkwamen om muziek en poëzie te brengen. Ze experimenteerden met de muziek die toen hedendaags was. Aetas Nova verwijst naar het nieuwe millennium waarin ons koor werd opgericht en duidt ook op de nieuwe generatie jongeren die de muziek brengt. We willen aantonen dat we met jonge mensen in staat zijn serieuze muziek te brengen. In tegenstelling tot de zapcultuur willen we bruggen bouwen tussen heden en verleden.»

Champagne

Veto: Waarop let je zoal als je een koor leidt?

Staelens: «Elk nieuw concert gaat we een stapje verder en een beetje moeilijker, een groeiproces dat ik vorm geef doorheen de repetities. Tijdens een concert probeer ik dan het koor zoveel mogelijk los te laten. Mijn enige taak is alles aan te geven op het juiste moment en vooral in te grijpen als er een catastrofe gebeurt. Je moet alles horen en nu en dan een stem bijsturen. Ik voel hoe de Camerata beetje bij beetje uitgroeit tot mijn topkoor. We hebben zelfs een vijfjarenplan en voorlopig zitten we goed op schema. Waar we uiteindelijk willen geraken, zal ik niet verklappen, want als we dat dan niet bereiken...»

«Ik beschouw het koor als een kind dat ik grootbreng, maar later laat ik het misschien als ouder een keer over aan iemand anders, een gastdirigent. Hoofd-dirigent blijf ik sowieso, maar mijn domein is romantiek en hedendaagse muziek. Als we een keer andere muziek brengen, kunnen we een specialist ter zake aanspreken. Niet dat ik schrik heb van die andere genres, maar ik zal er nooit spontaan naar grijpen.»

Veto: Hoe zouden je koorleden hun dirigent omschrijven?

Staelens: «Als een hyperkinetische spring-in-het-veld! Ik denk dat ze me zien als een entertainer. Ik ben heel los in mijn manier van werken. Ons beste concert hebben we trouwens gegeven toen we op voorhand een fles champagne kraakten. Misschien ben ik wat te braaf, maar ik denk dat ik ze wel kan motiveren. Het respect van je koorleden moet je verdienen en ik heb liefst dat ze me waarderen als mens. Als dat lukt, moet je niet streng zijn.»

Maandag 15 en dinsdag 16 december treedt Camerata Aetas Nova telkens om 20u op in de kapel van het Leo XIII Seminarie.

HET ELIXIR

EPISODE 12

WAT VOORAFGING: Nico heeft van Nonkel Door een sleutel van een kluis waar het elixir op hem ligt te wachten. Meteen neemt hij contact op met Nuyens. Deze is echter veel minder enthousiast dan voordien, aangezien zijn dochter is opgenomen in het ziekenhuis. Ze spreken af dat Nico het elixir gaat ophalen en verder wacht tot Nuyens zich er weer meer voor interesseert.

Nuyens haastte zich meteen naar het ziekenhuis na hun afscheid. Nico stapte op de bus, reed naar het centrum van de stad en diepte het kaartje op uit zijn portefeuille. De kluis maakte onderdeel uit van een bank, Nico moest zijn identiteitskaart afgeven aan de receptie en dan nog werd hij niet toegelaten.

"U bent niet bij ons geregistreerd meneer, het spijt me," zei de juffrouw achter de receptie. Het leek dat ze dit als studentenjob deed. Ze klampte zich zo paniekerig vast aan de muis van haar computer dat het leek dat ze zonder dit houvast zou omvallen.

"Juffrouw, ik heb de sleutel gekregen van een erfenis, inclusief de inhoud van de kluis." Nico sprak langzaam en met een diepe stem. Hij voelde zich veel ouder dan het jonge wicht. "Kijk, hier heb ik de sleutel. U kunt nu twee dingen doen: mij niet doorlaten, de notaris van Isidor Van Nieuwenhuize opbellen en merken dat ik de waarheid spreek, ofwel mij gewoon doorlaten en zowel u als mij tijd en moeite besparen."

Het meisje keek eventjes rond, er was niemand in de buurt die haar zou kunnen helpen. Er was niet veel volk in de bank. Eén oud vrouwtje stond aan een loket haar geld na te tellen, voor de rest was er niemand aanwezig. "Ik zal toch een kopie moeten nemen van uw identiteitskaart," zei het meisje, maar ze opende toch de deur voor Nico. Die knipoogde even naar haar en duwde de grote deur open. Daarachter lag een trap naar beneden.

De kelder was verlaten. Er was niemand anders aanwezig en Nico vond het een beetje griezelig om hier rond te lopen tussen kleine en grotere gesloten deurtjes. Wat zouden mensen hier allemaal achter steken? Spaarcenten? Schilderijen? Juwelen? Zou iemand weten wat er achter het deurtje waarvan Nico de sleutel in handen had, schuilging? Hij keek even om zich heen. Er moesten toch wel camera's hangen, ergens. Zou iemand van de bewaking nu naar hem aan het kijken zijn? Zou iemand zien wat hij hier wilde komen halen, wat hij liever geheim hield?

De kluis van Nonkel Door bevond zich helemaal in de verste hoek van het complex. Het zou nummer 568 moeten zijn, je had er niet alleen de sleutel voor nodig, maar ook een cijfer en lettercombinatie. Op de kluis stonden drie draaiknoppen die Nico in de juiste volgorde zette. Door de sleutel om te draaien, ging het deurtje open.

De binnenkant van de kluis was donker, het licht dat aan het plafond van de kelder hing, scheen niet fel genoeg om de diepe kluis te verlichten. Voorzichtig tastte Nico in de geopende ruimte. Het was dieper dan hij dacht. Zijn hele onderarm verdween erin voor hij iets koud voelde. Ogenblikkelijk en instinctief trok hij zijn hand terug. Wat hij gevoel had, was ijskoud. Het was niet warm in de kluis, maar toch was hij geschrokken van het temperatuurverschil. Hij haalde eerst even diep adem voor hij terug met zijn hand in de opening ging. Wat hij nu voelde, leek minder koud dan daarvoor. Hij kon het met zijn vingers omklemmen, het leek op iets cilindervormig. Uiterst voorzichtig schoof hij de inhoud van de kluis een eindje naar voren zodat hij kon zien wat het was. Helemaal vooraan pas onderscheidde hij het van de donkere achtergrond. Het was een flesje met een wipkurk. Het flesje was doorschijnend, maar gevuld met een

donkere vloeistof. Er hing geen labeltje aan of sticker op met uitleg. De rest van de kluis was leeg.

Nico nam het flesje met beide handen vast en draaide zich naar het licht. Hij kon het niet helemaal geloven, moest een aantal keren ademhalen en knipperde met zijn ogen. Dit was het echt! Dit was het elixir! Eindelijk had hij het! Dit was waar Nonkel Door zolang had naar gezocht en waar ook hij de laatste tijd zo naarstig mee bezig was geweest. Eindelijk had hij het in handen! Eerst keek hij vol verbazing naar de donkere vloeistof, dan kwam er een glimlach op zijn gezicht en uiteindelijk moest hij voluit lachen. Hij had het elixir! Niets zou hem nu nog kunnen raken. De gedachten flitsten door zijn hoofd. Wat hij nu zou doen, wat hij zou kunnen doen.

Tien minuten lang bleef hij met het elixir in zijn handen staan. Toen zette hij het terug in de kluis. Hij besloot het hier te laten staan, veilig achter slot en grendel. Thuis zou Inge het vinden en dat wilde hij ten alle koste voorkomen. Ze zou er toch niets van begrijpen. Hier was het elixir veilig, voorlopig althans. Hij sloot de kluis en wandelde naar de uitgang, af en toe over zijn schouder kijkend naar het kleine deurtje in de verste hoek. Hij bleef even stil staan bij de trap naar boven, glimlachte een moment lang en verliet de kelder.

Het meisje gaf hem zijn identiteitskaart terug door deze over de balie te schuiven. Hij nam hem aan door er zijn hand op te leggen, zodat zijn vingers op de hare kwamen te liggen. Ze wilde wegtrekken, maar hij hield haar even tegen. Ze keek van zijn hand, naar zijn gezicht, recht in zijn ogen, alsof hij op haar blik had gewacht. Hij knipoogde even, trok zijn wenkbrauwen op en liet haar hand los. Ze deed een stapje achteruit, deed alsof ze zich dringend met iets zeer belangrijks moest bezig houden en vermeed zijn blik. Hij stak zijn identiteitskaart in zijn portefeuille en verliet fluitend de bank.

Nico was thuis, lang voor Inge er was. Hij was niet meer naar zijn werk teruggekeerd. Het had hem zo vreemd geleken dat hij nu, met de kennis en het bezit dat hij had, terug naar zijn bureautje zou terugkeren om daar dossiers te zitten afwerken. Hij was meteen naar huis gegaan, had de fles whisky waaruit hij af en toe een borreltje schonk, genomen en had zich in de zetel gezet. De muur voor hem was even kaal geweest als altijd, maar deze keer had er zich als het ware een film op afgespeeld. Het leek alsof zijn toekomst erop geprojecteerd werd.

Hij zag zichzelf zitten in de zetel, met de whisky in zijn ene hand, het steeds sneller leeg wordende glas in het andere. Maar zoals hij zichzelf zag, was hij niet meer alleen. Er waren ontzettend veel mensen rondom hem, mensen die hij niet allemaal kende. Nuyens was erbij, hij dronk ook, hief het glas zelfs toen hij Nico's blik opving. Inge was er ook, zwanger en stralend van geluk. Op haar buik rustte de hand van zijn moeder. Zijn vader was er. Iedereen was gelukkig, iedereen was blij en daar had hij voor gezorgd. Tot plots iemand hem aansprak. Een rijzige, grote man met grijs haar, een donkere regenjas en een hoed in zijn hand. Nonkel Door!

"Zo jongeman," zei die en Nico knikte. Nonkel Door lachte hem toe en hief ook het glas. "Ik weet het," antwoordde Nico, "ik weet het." Ze lachten beide, sloegen elkaar vriendschappelijk op de schouder. Buiten dit visioen hoorde Nico zichzelf denken. Het was vreemd, dat hij zichzelf zag als dertiger, maar Nonkel Door zoals hij was toen hij bij hem thuis verbleef. Alsof hij nu nog leefde.

Alsof hij nog bestond, in zijn hoofd. Hij en Nonkel Door waren allebei in de kracht van hun leven en werden met die kracht gevuld met elke slok die ze van hun glas namen. De drank proefde zoet, naar jeugd en zomer, naar hemels genot. "Het is allemaal van jou," hoorde hij Nonkel Door zeggen, "jij hebt de kracht. Jij hebt de macht."

Nonkel Door had gelijk, dacht hij. Waarom nu nog stilzitten, nu hij deze kracht in zich gevoeld had. Hij zou het allemaal gaan doen en helemaal alleen. Van nu af aan zou hij het zelf doen, zelf beslissen. Waarom zich nog laten dicteren door zijn moeder of door Inge. Hij had zich lang genoeg laten doen. De wereld zou nu veranderen. Hij keek naar zijn vader, die dolverliefd leek op zijn moeder. Naar Nuyens die met een vrouw stond te praten die wel eens zijn dochter kon zijn. Ten slotte keek hij naar Nonkel Door, blakend van gezondheid, lachend en aldor nippend van de donkere

vloeistof in zijn glas.

"Het is gedaan!" riep Nico, "het is over met de oude Nico. Van nu af aan wordt alles anders. Ik heb het ingezien door het elixir. Van nu af aan bepaal ik de regels!"

"Dat is goed, jongen," antwoordde Nonkel Door, "het is goed, Nicolaas."

Henrica'h

Wordt vervolgd...

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je iets?

Kondig het gratis aan in de
e-Nieuwsbrief

<http://www.kuleuven.ac.be/nieuwsbrief>

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Boetiek K.U.Leuven

K.U.LEUVEN GESIGNEERDE ARTIKELEN
Sportkledij, pennensets, sleutelhangers, paraplu's, enz.

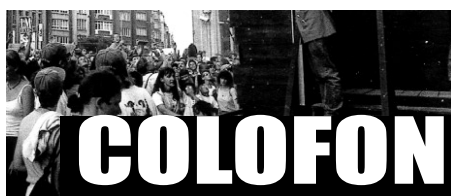
OUDE MARKT 13
Open op werkdagen van 10-12u en 14-16u.

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je iets?

Stop het gratis in de database
Agenda K.U.Leuven

<http://agenda.kuleuven.be>

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 30
Nummer 12
16 december 2003

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofredacteur:
Kris Malefason

Redactiesecretaris en V.U.:
Joris Beckers

Redactie:
Pieter Baert, Ben Deboeck, Laurens De Koster, Kurt Smeets en Hanne Vermeiren.

Medewerkers:
Pieter 'Aragorn' Baert, Joris 'Sam' Beckers, Peter 'Theodred' Bulckens, Christophe 'Boromir' De Belder, Ben 'Merijn' Deboeck, Dries 'Elrond' De Smet, Laurens 'Grima' De Koster, Wim 'Pepijn' Gemoets, Simon 'Theoden' Gryspeert, Sieghild 'Arwen' Lacoere, Thomas 'Gandalf' Leys, Herman 'Gimli' Loos, Annick 'Eowyn' Lories, Kris 'Frodo' Malefason, Bernard 'Treebeard' Rommel, Evie 'Precious' Ruymbeke, Kurt 'Legolas' Smeets, Sven 'Faramir' Vannecke, Ton 'Eomer' van Weel Jr., Tijn 'Bilbo' Vereenoghe, Hanne 'Galadriel' Vermeiren.

Doka:
Pieter Baert

Cartoons:
Sh3LL4C

DTP:
Joris Beckers, Ben Deboeck, Thomas Leys, Kris Malefason, Tijn Vereenoghe en Hanne Vermeiren.

Eindredactie:
Joris Beckers en Kris Malefason.

Internet:
http://www.veto.be

Nieuwsgroep:
kotnet.veto

Publiciteit:
Alfaset cvba - Leen Cuypers
alfaset@chello.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Kempenland (Herentals)

Oplage:
9000 exemplaren

ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdag-
namiddag om 16u. Alle geïnteres-
seerden (tekst, foto, lay-out, Inter-
net, kloefkappers, ...) zijn steeds
welkom op de redactievergadering
of op het redactieadres.

ROeTSJ zoekt begeleiders (m/v)

ROeTSJ is een jeugdbeweging die al haar activiteiten openstelt voor mensen met en zonder handicap (mentaal en/of fysiek). De vereniging zorgt voor een zestal activiteiten per maand, gaande van spelen tot lessen, uitstapjes, voetbal en een praatcafé. De meeste begeleiders bereiden één of twee activiteiten per jaar voor, in ploegjes van twee of drie personen. Voorkennis is niet vereist, je willen amuseren en inzetten voor een bonte mengelmoe van mensen, waarbij je snel vrienden maakt, wel. Geïnteresseerden zenden een mailtje naar jongkvgluven@lycos.com of bellen naar Marc Bastijns (0479/64.76.07) of Jan Roecx (0485/92.90.39). Meer info op http://roetsj.batcave.net.

Mogelijkheid tot aanvraag subsidies voor vrije verenigingen te Leuven

Leuvense vrije verenigingen die een politiek of maatschappelijk doel hebben, komen in aanmerking voor erkenning en subsidiëring door LOKO. Hiervoor moeten ze een aanvraag indienen waarin ze bewijzen dat ze aan een aantal voorwaarden voldoen. Deze erkenningsaanvraag moet uiterlijk op vrijdag 19 januari 2004 persoonlijk worden ingediend.

Let op! Het reglement voor de erkenningsaanvraag is recentelijk gewijzigd. Iedereen kan het nieuwe reglement bekomen bij LOKO-Sociale Raad, 's-Meiersstraat 5, 3000 Leuven. Telefoneren kan op 016/22.95.41 tussen 14u en 18u, faxen op 016/22.01.03 of mailen naar sora@loko.be.

Verkeerd gestalde fietsen

Sinds begin december worden de campussen aan de Dekenstraat en Groep T regelmatig bezocht door de politie om verkeerd gestalde fietsen weg te halen. Let dus op waar je je fiets achterlaat.

Praatcafé: 'Que pasa en cuba?'

De *Vrienden van Cuba* vzw organiseert vanaf 1 februari elke eerste zondag om 16u in Villa Ernesto op de Vismarkt een praatcafé. Thema's die aan bod komen zijn: een gesprek met de Cubaanse ambassadeur, alternatief reizen, muziek, culinair, dans, kunst en cultuur, rum en sigaren. Salsa-initiaties zijn op aanvraag mogelijk.

Deze vzw is een vereniging die tot doel heeft de toenadering tussen het Belgische en het Cubaanse volk te bevorderen en aan haar leden en het publiek middelen ter beschikking te stellen om tot een betere kennis te komen van de Cubaanse realiteit. Zij heeft geen enkel partijpolitiek karakter. www.cubamigos.be

Veto te snel uitgelezen? Discussieer verder op onze eigen nieuwsgroep: kotnet.veto

Ad Valvas en Agenda

15/12 tot 9/2

ALFA

• 16/12 om 21.00 u: Top-100 (Fakbar Letteren). • 17/12 om 20.00 u: Première 'Lord of the Rings' (Studios).

CANONICA

• 20/12 om 14.00 u: Lustrumviering.

CHEMIKA

• 27/12 Hakken-als-de-slakken-TD (Blauwe Kater).

EOOS

• 16/12 om 21.00 u: Cocktailavond (praatkamer). • 17/12 om 20.00 u: Gratis film: 'Man On The Moon' (MSI 00.28). • 18/12 om 19.30 u: Tentoonstelling: 'Da Pompei a Roma' (Koninklijke Musea, Jubelpark), afspraak aan het station om 9.45u.

KURA

• 18/12 om 20.00 u: Oorwarmer muziekfestival, met Nona Mez, Sven van Hees, e.a..

NFK

• 27/12 Gratis fuif en optredens Fab-Gear (21u) en The Internationals (22u30) in de Albatros.

The Voice

• 15/12 Holiday Issue verschijnt.

VRG

• 16/12 om 22.00 u: Kerst-TD (Musicafé en Albatros).

WOENSDAG 17/12

19.00 u **ETEN** Kaas- en wijnavond, vier glazen wijn of fruitsap en verder: brood, kaas, nootjes, rozijnen... à volonté, kaarten bestellen bij binicheingott@yahoo.com, in Pangaea, toeg. 7, org. Anthropolis.

20.00 u **LEZING** Sonja Snacken (VUB) komt een vergelijking geven van de verschillende gevangenisregimes in de wereld. Lezing is in het Engels, in VHI 00.10, aula Gaston Eyskens, org. KIB.

Beste drukker,

**deze advertentie
(12.5cm breed
19.5cm hoog)
werd aangeleverd door
Thomas Cook
(Margriet Deblock
09/2484773 of)
per ISDN
(dezelfde als de vorige weken,
gedateerd 3 oktober)**

Proffen kijken niet naar Ketnet

Erika Van Tielen zit in haar eerste licentie Communicatiewetenschappen en is sinds maart 2003 wrapper bij Ketnet, de overheidszender voor het jongste volkje. Veto zette het Zorro-masker op en smurfte een interview.

Veto: *Wat is een wrapper?*

Erika Van Tielen: «Het woord komt eigenlijk van een 'wrap', dat is zoiets om op te eten. Wat wij doen is het programma verpakken, we zorgen voor opvulling tussen de programma's. Maar eigenlijk is wrapper gewoon een leuker woord voor presentator.»

Veto: *Hoe ben je bij Ketnet terechtgekomen?*

Erika: «Ik had ergens gelezen dat er een screentest was en ik heb gewoon een briefje geschreven. Bij Ketnet is men bijna voortdurend op zoek naar nieuwe mensen. Ik heb toen samen met enkele anderen een screentest mogen doen. Die was blijkbaar wel goed want ik ben een aantal keren mogen terugkomen voor enkele meer toegespitste testen, waarbij we ook steeds verbeterd werden. Ik ben in oktober voor de eerste maal geweest en in januari wist ik dat ik mocht beginnen, het heeft dus wel een behoorlijke tijd geduurd.»

«Ik had daarvoor wel al een paar reclamespotjes en een beetje modellenwerk en commerciële opdrachten gedaan, maar het was niet echt doelbewust dat ik mij kandidaat stelde. Het leek mij wel leuk iets in de media te doen, ik studeer tenslotte communicatie, maar dat moest niet noodzakelijk iets op het scherm zijn. Ik heb nooit echt de idee gehad presentatrice te worden. Ik was bij die screentest gewoon nieuwsgierig, ik wilde weten of het iets voor mij zou zijn en van het een kwam het ander. Ik doe het nu wel heel graag.»

Wenend

Veto: *Ketnet is een beetje een kweekvijver voor jong talent. Is het jouw bedoeling om verder te gaan in de media?*

Erika: «Eigenlijk wil men bij Ketnet iedereen die een beetje plezierig overkomt, gewoon de kans geven om iets op televisie te doen. Er is inderdaad wel doorstroming naar de andere zenders, maar dat is volgens mij niet doelbewust. Je kunt uiteraard veel ervaring opdoen, we worden immers tamelijk vrij gelaten. We werken niet met een strak scenario en presenteren nooit met autocue. Er is een eindregisseur, die enkel bij hoge nood optreedt. Je teksten en hoe je ze brengt, dat hangt eigenlijk volledig van jezelf af, zodat je veel kan uitproberen. Alles is live en er loopt dus regelmatig iets mis. Dat ligt dan ofwel aan jezelf of aan een technisch probleem.»

Veto: *Is er bij jou al eens iets misgelopen?*

Erika: «Natuurlijk, maar dat gebeurt bij iedereen. Meestal zijn dat stomme dingen zoals een clipje dat niet start of een microfoon die niet aanstaat. Ik heb ook al meegemaakt dat ik tijdens de uitzending met een kind belde dat wenend is weggelopen. Je moet daar dan op het moment zelf op kunnen inspelen, wat niet altijd gemakkelijk is. Als zoiets gebeurt, moet je ook een aantal minuten improviseren. Je bouwt daarmee onmiskenbaar ervaring op. Maar wat was de vraag ook alweer? Want ik zit hier maar te babbelen. (lacht)»

Veto: *Of je een carrière in de media wilt?*

Erika: «Ik droom niet echt van een eigen programma, ik ben trouwens nog maar pas met televisie bezig. Ik wil eerst en vooral mijn diploma halen, want dat is nodig als je hogerop wilt raken. Ik ben met mijn studies begonnen en ik wil ze ook afmaken. Och, de toekomst zal alles wel uitwijzen, ik zal wel zien wat komt.»

Veto: *Twee van je voorgangers bij Ketnet zijn nu voor TV1 aan het werk. Zou je voorkeur uitgaan naar een show aan de zijde van Bart Peeters of naar een reportage bij Vlaanderen Vakantieland?*

Erika: «Dan toch de show. (twijfelt) Hoewel, An Jordens is laatst drie weken naar India geweest voor Vlaanderen Vakantieland en dat spreekt mij ook wel aan. Misschien

Bij het woord studentenjob denken wij in de eerste plaats aan de horecasector en afstompnd bandwerk. Een enkeling stelt misschien zijn lichaam ten dienste van de wetenschap in experimentele fase. Maar blijkbaar houdt het ook daar niet op. Tegenwoordig kan iedereen een studente in de huiskamer loslaten via het kleine scherm.

Herman Loos

toch maar het reisprogramma, dat lijkt me echt wel tof. Maar schrijf nu niet dat ik absoluut een reisprogramma wil! (lacht) Voor mijn stage aan de unief wil ik misschien iets voor de sportredactie doen, dat lijkt mij ook interessant. Bij Ketnet zijn elke maand stagairs aan de slag, er zijn ook al een aantal studenten van Leuven geweest. Ze kunnen echt zelf ideeën aanbrengen. Je moet dan wel initiatief durven nemen en niet wachten tot je een opdracht krijgt.»

Veto: *Hoeveel tijd steek je in je werk?*

Erika: «Redelijk veel, eigenlijk. Het is toch tien dagen per maand. Normaal is woensdag mijn vaste dag en daar komt regelmatig nog een dag in het weekend bij. De avond voor een opname moet ik uiteraard nog voorbereiden wat ik concreet ga doen. Tijdens een normale opnamedag doen we twaalf à dertien aankondigen voor een volledige namiddag. Gelukkig ondersteunt Ketnet ons goed. In het begin heeft Aron (Wade, eveneens wrapper, hl) mij begeleid en gecoacht. Laatst heb ik met Staf Coppens nog een aantal zaken mogen uitproberen. We krijgen echt wel veel vrijheid en er is geen constante evaluatie.»

(foto Johan Coart)

Bereikbaar

Veto: *Hoe verloopt de combinatie met studeren?*

Erika: «Dit jaar valt het wel mee, vorig jaar had ik meer stress. Toen heb ik enkele maanden vrijaf gekregen, maar nu zal dat niet gaan. Ik denk wel dat het ook zo zal lukken. Op Ketnet houden ze rekening met mij, in tegenstelling tot wat aan de unief het geval is. Ik werk immers niet voltijds, dus ik heb geen recht op een speciale regeling. Ik probeer lessen en examens te doen zoals iedereen. In januari zal ik dus zowel presenteren als examens afleggen. Ik verplaats immers niet graag iets naar tweede zit.»

Veto: *Waarom ben je na je eerste kandidatuur een jaar naar Antwerpen gegaan?*

Erika: «Eigenlijk vond ik het hier niet zo geweldig. Ik had ook geen mooi kot en wilde terug thuis zijn. In het weekend had ik tal van bezigheden en dat was allemaal in Antwerpen. Soms zat je hier dan een hele week, ga je vrijdag naar huis en voor je het weet is het weekend alweer om. Je hebt geen moment rust meer en dat was ik

echt beu. Ik vond het vaak vervelend om zondagavond terug naar Leuven te komen.»

«In Antwerpen zat ik niet op kot en dat vond ik wel fijn. Ik woonde ook dichtbij. Voor de licenties moet je daar echter naar de UIA in Wilrijk en dat is heel slecht bereikbaar, met tram en bus in mijn geval. Terwijl hier in Leuven alles vlakbij is. Maar dat is eigenlijk niet de enige reden waarom ik terug naar Leuven ben gekomen. Mijn toenmalig lief was van hier, mijn zus studeert nu in Leuven en ik heb ondertussen veel mensen leren kennen. Ik voel me hier nu veel beter.»

Veto: *Heb je voor de rest een normaal studentenleven?*

Erika: «Wat is dat, een normaal studentenleven? Ik ben nooit zo'n fan geweest van het typische studentleven. Cantussen en fuiven spreken mij totaal niet aan. Er zijn genoeg andere dingen om te doen. Ik ga wel graag iets drinken of eens naar de film. Ik kan misschien minder afspreken of ik heb soms minder tijd dan anderen, maar over het algemeen moet ik niet veel laten. Ik moet enkel zeer vroeg op als ik in het weekend moet presenteren, de uitzending begint immers om zeven uur 's morgens wat betekent dat ik om zes uur begin te werken. Ja, kinderen kijken dan al televisie! Als ik de ochtend moet presenteren, kan ik de avond daarvoor best niet op stap gaan. Ik ben dus misschien wel een beetje minder geïntegreerd, onder meer omdat ik mijn planning niet zo snel op voorhand krijg.»

Specialer

Veto: *Krijg je veel reacties van studenten of proffen?*

Erika: «Ik denk dat de meeste studenten niet echt naar Ketnet kijken. Sommigen weten dat ik presenter omdat ze een klein broertje of zusje hebben of ze hebben het ergens horen vallen. Proffen weten volgens mij al helemaal niet wie ik ben. Enkel die van Nederlandse

Taalbeheersing heeft het laatst blijkbaar opgevraagd en die heeft al wel eens iets in de les gevraagd. Op het secretariaat van de faculteit zullen ze mij ondertussen ook kennen, omdat ik al enkele keren heb gevraagd voor een speciale regeling als het echt nodig zou zijn.»

Veto: *Eens kijken of we nog een vraag hebben. (Denkt na) Ja, misschien. Zou je ooit...*

Erika: «Nee, ik zou nooit in P-magazine willen staan voor een badpakenspecial! Nooit, never! Ik snap niet waarom mensen zoiets willen doen, als je die foto's ziet...»

Veto: *Ik wilde eigenlijk vragen of je misschien voor Veto zou willen werken. Maar ga vooral verder.*

Erika: «Ja, voor Veto wel, natuurlijk. (lacht) Maar die vraag over P-magazine is mij al meerdere keren gesteld.

Ik snap echt niet waarom iemand in bikini op zo'n boekje wil staan. Voor zo'n Temptation Island-babe misschien wel, maar ik zou dat voor geen geld ter wereld willen doen. Iedereen doet dat toch tegenwoordig, ik zou mij daar niet bijzonder bij voelen. Je bent veel specialer als je dat niet doet, toch?»

Veto: *Is het ook omdat je een voorbeeldfunctie hebt naar kinderen toe?*

Erika: «Natuurlijk kijken die kinderen wel naar je op, maar bij Ketnet wordt toch niet specifiek op die voorbeeldfunctie gehamerd. Ik ben er echt wel van vershoten hoeveel impact Ketnet op kinderen heeft, die zijn daar echt enorm mee bezig. Maar je weet op voorhand dat die belangstelling erbij komt kijken. Ik wil daar niet over klagen. De aandacht die ik krijg valt echt wel mee.»

Veto: *Wij zullen zaterdagochtend in ieder geval vol aandacht kijken!*